DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

"Sıcak, tatlı, eğlenceli
ve romantik! Saf bir tutku!"

ROBYN CARR
NEW YORK TIMES
BESTSELLER YAZARI

ŞANSLI LİMAN SERİSİ

Şanslı Liman'a
Hoş Geldiniz!

2.100 Şanslı İnsanın ve 10.100
Deniz Kabuğunun Evi

Küçük Tatlı Heyecan

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

NEW YORK TIMES VE
USA TODAY BESTSELLER YAZARI

Jill Shalvis

HASRET =)

nemesis
KİTAP

ROMANTİK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şanslı Liman Serisi

Küçük Tatlı Heyecan

"Jill Shalvis kesinlikle farklı bir üsluba sahip. Daha iyisi zor bulunur."
Suzanne Forster

NEW YORK TIMES BESTSELLER YAZARI

Hayal kırıklığı, yeni başlangıçlar için yeşeren umutlar, eğlence, heyecan ve aşk bu kasabada sizleri bekliyor...

Tara'nın, küçük sahil kasabası Şanslı Liman'a bir daha adım atmamak için binlerce iyi nedeni vardır. Ancak annesinin ölümü ve kız kardeşleriyle ona miras kalan otel yüzünden yıllar sonra aynı yere dönmek zorunda kalır. Oteli işletmeye karar verdiklerinde, işleri yoluna koyana kadar orada kalıp, sonra arkasına bile bakmadan uzaklaşacağına dair kendine söz verir. Ancak geçmişte bıraktığını düşündüğü bir aşk ve bu aşkın gölgesinde kalmış bir sır, yeniden Tara'nın karşısına çıkar ve onu, hayatını sonsuza dek değiştirebilecek bir karar vermek zorunda bırakır.

C329982
AZV

twitter.com/nemesiskitap
facebook.com/nmssktp

nemesis KİTAP

₺18

ISBN: 978-605-5395-63-6

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jill Shalvis
Küçük Tatlı Heyecan

Kitabın Özgün Adı: The Sweetest Thing
Nemesis Kitap / Roman
Yayın No: 104
Yazan: Jill Shalvis
Çeviren: Nur Çakmakkaya
Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak
Kapak Tasarım & Baskı Öncesi Hazırlık: Melih Aytek Yıldırım

ISBN: 978-605-5395-63-6
© Jill Shalvis
© Nemesis Kitap
Bu kitabın yayın hakları Onk Ajans aracılığıyla alınmıştır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Nemesis Kitap Çakıltaşı Yayıncılık'ın bir markasıdır.
Sertifika No: 10547

1. Baskı / Eylül 2012

Baskı ve Cilt:
Melisa Matbaası
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Davutpaşa / İstanbul
Tel: 0212 674 97 23 - 670 97 29

Yayımlayan:
NEMESİS KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No:10/1 Kağıthane / İstanbul
Tel: 0212 222 10 66 - Faks: 0212 222 46 16
info@nemesiskitap.com
www.nemesiskitap.com

nemesis
KİTAP

Küçük Tatlı Heyecan
Jill Shalvis

nemesis
KİTAP

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

Bölüm 1

"Hayatın durdurma tuşu yoktur."
TARA DANIELS

"Kek?" diye sordu Tara, Şanslı Liman'ın yaz festivaline katılmak için iskelede bekleyen uzun insan kuyruğu boyunca yürürken. "Ücretsiz *Şeftalili Hayat Keki* alır mısınız?"

Geniş sepet tahmin ettiğinden daha ağırdı ve geç öğle sonrasının haziran güneşi, sahili döven Pasifik dalgalarına uyumlu bir şekilde Tara'nın başına vuruyordu. Ter, cildinde boncuk boncuk birikmişti. Ama o demir manolyaydı. Terlemek onu sadece iyice ortaya çıkarmakla kalmamış, *"nasıl terlediğini görmelerine izin verme"* mottosuna ters düşmesine de sebep olmuştu.

Kendine tümüyle pırıldadığını ve dışarıdan ışık dolu göründüğünü umduğunu telkin ederken, yüzüne gülümsemesini yerleştirdi ve yürümeye devam etti. En azından yazlık elbisesi çok inceydi, kumaş cildinde uçuşuyordu. Bu elbiseyi seçkin ve şık görünmek için almıştı. Ve özgüvenini artırmak için.

Bir elbise için fazla beklentiliydi.

"Kek?" diye sordu sıradaki kadına.

Bayan Taylor, yerel bir el sanatları ve erzak mağazasının sahibiydi, sepetin üzerine dikkatlice eğildi. "Az yağlı mı bunlar?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Washington'a gelmeden önce, Tara hayatının çoğunu Houston'un dışında, büyük ailesinin çiftliğinde geçirmişti; orada tereyağı ve domuz yağı kullanmaktan kaçınmak kutsal şeylere karşı saygısız olmak anlamına gelirdi. *Az yağlı mı? Pek sayılmaz.* Bir an yalan söylemeyi düşündü, fakat güneş çarpmasından ölmek istemedi -bu, güzel saçlı gününü berbat ederdi. "Kesinlikle değiller, üzgünüm."

"Kaç kalori olduklarını biliyor musun?"

Tara eğildi ve güzel keklerine baktı; şişkin, yumuşak ve güzel kızarmışlardı, hepsi kaç kalori oldukları düşünülmeksizin harika pişirilmişlerdi. "Bir milyon," dedi. "Her ısırık için."

"Beni şaşırttın," diye karşılık verdi Bayan Taylor düş kırıklığıyla. "Kolesterol tüketimini teşvik ediyorsun."

Tara, kavgacı yerine sevimli biri olmanın daha az çaba gerektirdiğini okumuştu bir yerde. Ve zaten enerji tasarrufunda bulunması gerektiğinden, sadece gülümsedi. "Aslında teşvik etmeye çalıştığım şey, iki hafta içinde kız kardeşlerimle birlikte açacağımız otelin onarımı." Bayan Taylor nazikçe parmağını kaldırıp titreyen telefonunu çıkarınca, Tara sustu.

Tara'nın da kaldıracağı bir parmağı vardı ancak onunkisi nazik olmayacağı için geri durdu. Şanslı Liman'a geldiğinden beri gururunu yaralayan yutkunmalarının onu öldüreceğinden emindi, ama tabii ki ölmeyecekti.

Yani, büyük ihtimalle…

"Kek?" diye sordu Tara. Kuyruğun farklı bir bölümünde, insanlar ilgilerini belli edince kekleri onlara doğru uzattı. "Ücretsiz *Şeftalili Hayat Keki* ister misiniz?" Şanslı Liman Sahil Oteli'nin broşürleri sıkıştırılmıştı keklerin kurdeleleri-ne. Bu Tara'nın göreviydi ve geçen senekine göre çok farklıydı. Geçen sene tüm dünya için barış istemişti ve iki hafta boyunca manikürü bozulmamıştı. Bu sene işler daha basitti. Ayın sonunda faturalarını ödeyecek parayı banka soymadan

kazanacak durumda olmak istiyordu ve belki hayatının kontrolünü kendi elinde hissetmek için de buna ihtiyacı vardı.

Hepsi buydu.

Sadece kazandığının harcayacağına yeteceği tek bir ay. Ödeme bekleyerek kaygıyla geçirmeyeceği otuz gün.

Ya da daha azı.

İskele boyunca yürürken, güneş Tara'yı dövmeye devam ediyordu. Arkasındaki keskin, girintili çıkıntılı kayalıklar gölgeliydi. Önünde ise dalgalar sahile vurmaya devam ediyor, ayaklarının altındaki iskeleyi sallıyordu. Güzellik mağazasını, haftanın dört gecesi çalıştığı *Ye Beni Kafe*'yi geçti, sonra pasajı, dondurma tezgâhını ve Ferris tekerleklerini de...

Etrafındaki kalabalık büyüdü ve yakınlaştı. Tüm Washington, Yaz Sanat ve Müzik Festivali için buraya toplansa Tara için sürpriz olmazdı. Şanslı Liman'a gelenlerin sevdikleri şey, dedikoduları ve sosyal ilişkileriydi ve bu gecede de birçok şey bir aradaydı. Ilık bir akşam, kaliteli müzik, dans, içkiler… Ve iyi vakit geçirmenin faturası tabii ki.

"Kesinlikle bir kek alacağım," dedi Chloe Tara'nın yanında biterken.

Tara'nın yirmi dört yaşındaki kız kardeşi ailenin bebeğiydi ve özgür ruhunu -vahşiliğini- anneleri, Phoebe Traeger'dan almıştı. Chloe, kalçalarını saran sıkı bir kargo şort ile bakabilmek için güneş gözlüğü gerektiren sarı bir tişört giymişti. Parlak, koyu kırmızı saçlarında, bir çifti şakaklarından aşağı inen diğerleri ise yatağından yeni kalkmış görüntüsü verecek şekilde mükemmel uyumlu dalgalar halinde ensesinden şelale gibi dökülen cırtlak pembe gölgeler vardı.

Kapak kızı olabilirdi.

Yani, tabii topuklu ayakkabılarına rağmen 5 adım boyunda olduğunu ve talimatlara uygun davranacak disiplin ya da yatkınlığı olmadığını düşünmezsek. Chloe, kendi doğal kozmetik ürünlerini tanıtırken, estetiysen lisansından yararlandığı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve Miami'nin sosyetik spa otellerine yaptığı iki aylık geziden yeni dönmüştü. Muhtemelen başını belaya da sokmuştu, bu Chloe'nin huyuydu.

Tara, Chloe'nin Şanslı Liman'a geri döndüğüne çok sevindi. Onun uzakta olduğu zamanın tümünü endişeyle geçirmişti. Belalı küçük kardeşi için duyduğu endişe, Tara'nın hayatı boyunca var olacaktı.

Bronzlaşmış ve mutlu görünen Chloe'nin bileğinde anlamını açıklamak istemediği bir Çin sembolü vardı, kekini ısırdı ve kendinden geçerek inledi. "Kahretsin, Tara, bunlar yıkılıyor. Bana şunu söyler misin?"

"Eğer keklerin az yağlı olup olmadığını soracaksan," dedi Tara, "leşini serdiğim cesetleri saklamak için boş yer baktığımı bilmelisin."

Chloe güldü. "Hayır, yutkunurken bile atardamarlarımın tıkandığını hissedebiliyorum, ama bundan memnunum." Parmak uçlarını yaladı. "Sadece Ford'un sana doğru geldiğini fark edip etmediğini bilmek istedim."

Tara, Chloe'nin bakışlarını takip etti ve nefesinin kesildiğini hissetti. Ford Walker gerçekten de ona doğru kendinden emin ve rahat bir şekilde ilerliyordu; uzun bacaklarının hiç acelesi yok gibiydi. Yanından geçtiği herkesin yanında durduğu için bu iyi bir şeydi. Umursamaz görünüyordu, ki bu onu beğenmemeyi inanılmaz derecede zorlaştırıyordu -Tara bunun için çabalasa bile.

"İkinizin arasındaki sorunun ne olduğunu bana asla söylemeyecek misin?" Chloe son bir haftadır hiç kek yememiş gibi ikinciyi didikliyordu. Ve evet son bir haftadır hiç yememişti. Sürekli meteliksiz gezen Chloe, bir sonraki yemeğini asla düşünmezdi.

"Ford ile aramda bir sorun yok."

Chloe'nin kısa kahkahası Tara'nın kulaklarında çınladı ve içindeki yalancıyı çağırdı, "Senin neye ihtiyacın var biliyor

musun?"

Tara bakışlarını kaçırdı. "Chloe isminde bir kardeşi yanına almadan Güney Pasifik adalarına bir gezi?"

"Hmm, Noel zamanı olabilir. Ama şu an rahatlamaya ihtiyacın var. Daha çok yoga, daha az stres."

"Oldukça rahatım." Yani Ford'u görene kadar öyleydi. Arkasındaki sırada birinin yanında tekrar durmuş sohbet ediyordu; fakat Tara'nın onu fark ettiğini anlayınca kafasını çevirdi ve onun bakışlarıyla buluştu. Ani bir gerginlik tüm damarlarına doğru akın ediyordu. Nabzı da koşmaya başlamıştı, kalp krizi sınırında olmasa da oralara yakın bir yerlerdeydi. "Tamamen, tümüyle rahatım," diye söylendi.

"Hı hı," dedi Chloe eğlenceli bir sesle. "Bu yüzden mi elindeki sepeti o kadar sıkı tutuyorsun? Ya da bu yüzden mi dün gece çatıdan giriş katına kadar her yeri temizledin?"

"Hey," dedi Tara kendini korumak için. "Her taraf tozluydu, astımın azabilirdi. Ve eğer hatırlarsan, basit bir polen rüzgârı yüzünden nefes alamayarak hastaneye yatalı sadece iki hafta oldu. Bu yüzden, hoş geldin."

Chloe gözlerini devirdi ve arkasındaki kadına doğru döndü. Lucille'in şehirde bir sanat galerisi vardı ve yetmiş ile iki yüz sene arasında bir yaşta olmalıydı. Beyaz zemin üzeri beyaz logolu Nike'larını ve en sevdiği parlak pembe eşofmanını giymişti. Keki aldı, ısırdı ve zevkle derin bir nefes aldı. "Tara, tatlım, sinirli olduğun kadar harikasın da."

"Değilim—" *Ah, boş versene.*

Lucille, kalınca çekilmiş mavi göz kalemli gözleriyle onu süzdü. "Hoş elbise. Her zaman çok hoş giyinirsin. Ross'tan mı aldın? Yoksa Wal-Mart'tan mı?"

Aslında, Nordstrom'dan diye düşündü Tara geçerli olan bir kredi kartına sahip olduğu eski günleri hatırlayarak. "Bu birkaç senelik bir elbise, bu yüzden—"

"Bir sorumuz var," dedi Chloe araya girerek. "Kardeşim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sakin görünüyor mu sence?"

"Sakin mi?" Lucille soruyu çok ciddiye alarak Tara'yı dikkatle inceledi. "Aslında, biraz kabız olmuşa benziyor." Arkasından yaklaşan kişiye doğru döndü fakat Tara'nın gelenin kim olduğu anlamak için dönmesine gerek yoktu çünkü meme uçları sertleşmişti.

Sekiz adım, üç inç boyundaki Ford tamamen testosteron ve adaleden oluşuyordu. Yapısı, şu zayıf fakat güçlü dövüşçülere benziyordu fakat Ford herhangi bir tarzın kavgacısı olmayı aklından geçirmeyecek kadar kaygısızdı.

Düşük belli bir Levi's kot ve dirseklerine kadar kıvırdığı beyaz bir gömlek giymişti; yine de her nasılsa Tara kadar özenli giyinmiş gibi görünüyordu. Kahverengi saçlarında güneş parıldıyordu, yeşil gözleri keskindi, gülümsemesi yüzünde hazır bekliyordu. Onunla ilgili her şey *hazır* olduğunu söylüyordu. Başka adamlar parfüm sürünürlerdi, onun parfümü ise güçlü yapısına dağılan özgüveniydi. Şanslı Liman'daki insanların yarısı bu adama âşıktı.

Bahsi geçen insanların diğer yarısı erkekti ve onlar hesaba dahil bile edilmiyordu.

Tara ise ilk yarıdakilere dahil değildi tabii ki. Ona âşık olmadığı gibi, Ford'un her adımı Tara'nın sinir uçlarını geriyordu.

Ve bunun için geçerli bir sebebi vardı.

Hatta birçok sebep. Fakat aralarında geçmiş olan şeye sanki hiç yaşanmamış gibi yaklaşmak için kendine izin vereli uzun zaman olmuştu.

"Tara'nın sorununun ne olduğunu bulmaya çalışıyoruz tatlım," dedi Lucille, Ford'un mavi gözleriyle buluşmak için saçlarını alnından toplarken. "Ben kabız olduğunu düşünüyorum."

Chloe güldü.

Ford kahkaha atmak ister gibi görünüyordu.

Tara dişlerini sıktı, "Değilim—"

"Peki," dedi Lucille. "Hepimizin başına gelir bu. Tek ihtiyacın olan şey biraz erik ve bir karıştırıcı ve tabii ki kendini—"

"Kabız değilim!" Harika. Artık otuz adım çapındaki alana dahil olan herkes sır ortağı olmuştu.

"Peki, tamam," dedi Lucille. "Bu akşam kasaba merkezindeki Bingo Gecesi yüzünden olmuş olmalı."

Ford'un kendisine oldukça yakın durduğunun son derece farkında olarak, ayağını sıkan sandaletlerinin yerini değiştirdi Tara. "Bingo benim işim değil."

"Evet, aslında benim de işim değil tatlım," dedi Lucille. "Ama orada birçok adam var. Ve içlerinden biri seni güzelce gevşetebilir. Doğru değil mi Ford?"

"Evet madam," dedi Ford tek kelimeyle ve dümdüz bir suratla. "Hem de çok güzelce."

"Gördün mü?" dedi Lucille Tara'ya. "Tabii ki, bizim topluluğumuz için oldukça gençsin, ama yine de iyi bir horoz bulabilirsin, hatta belki iki horoz."

Tara, Bingo kalabalığını daha önce görmüştü. "Horozlar" oynak olanlardı. "Horoza ihtiyacım yok." *Hele iki horoza hiç.*

"Oh tatlım," dedi Lucille. "Her kadının bir erkeğe ihtiyacı vardır. Annen bile -ruhu şad olsun- eBay'de seks satılmamasının utanç verici olduğunu söylerdi."

Ford yavaşça güldü. Bir zamanlar tüm bedeniyle ihtiyaç duyduğu adama bakmamak için dikkat kesildi Tara. Bugünlerde ona *ihtiyaç* duymuyordu.

Chloe nazikçe Lucille'nin koluna girdi. "Önemli mevkilerde tanıdıklarım var ve bu kuyrukta beklememeni sağlayabilirler," dedi yaşlı kadına. "Gel ve bana şu horozlardan bahset." Tara'ya omzunun üzerinden *bana borçlusun* bakışı atarak Lucille'i uzaklaştırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tara o bakışı düşünecek halde değildi, çünkü şimdi Ford ile yalnız kalmıştı. Bir insan, etrafında yüzlerce kişi varken ancak bu kadar yalnız kalabilirdi. Bu sabah uyanıp Tanrıyla pazarlık yaparken tasarladığı gün bu değildi; oysa ki geçmişiyle ilgili hiçbir şey karşısına çıkmazsa iyi bir insan olmaya söz vermişti. Ama Tanrı sözünden dönmüştü. Bu demektir ki, iyi bir insan olmak zorunda değildi artık…

Ford ona bakıyordu. Tara, Ford'un bakışının ağırlığını hissedebiliyordu. Kendi bakışlarını ise denizin üzerinde tutmaya çabalıyordu. Belki de diğer kız kardeşi Maddie gibi örgü yapmaya başlamalıydı. Örgü işi rahatlatıcı olmalıydı. Ve Tara'nın rahatlamaya ihtiyacı vardı. Geç öğlen güneşi, okyanusun ufuk çizgisine iyice yaklaşmıştı, ayakuçlarını serinletmek için ayaklarını suya değdiriyor gibi görünüyordu. Uzun parmaklar saçlarının arasında dolaşmaya başlayana kadar manzarayı izledi.

"Tara."

İşte, ismini Ford'un dudaklarından duymuştu ve yine aynı şekilde…yumuşamıştı. Onunla konuştuğunda bedeninde yaşananları başka kelimeyle tarif edemiyordu. Yumuşamıştı ve tüm benliği uyarılmıştı.

Eski zamanlardaki gibi.

Ford orada dikiliyordu, sabırlı ve sakin, günün her vakti bembeyaz duran dişleri ve pırıldayan harika mavi gözleri, Tara'nın hazır olmadığı duygularını ortaya çıkarıyordu.

"Bana kek ısmarlayamayacak mısın?" diye sordu Ford.

Bir yanı çok daha fazlasını sunmak isterken, dilini tuttu ve sessizce sepeti uzattı. Ford, sanki hayati bir karar verirmiş gibi kek seçmeye çalıştı.

"Hepsi aynı," dedi Tara sonunda.

O an gülümsedi ve Tara'nın dizleri titredi. Ah Tanrım, bu gülümsemenin üzerinde bir etiket olmalıydı: UYARI: *Uzun süre maruz kalmak, arzu, şehvet ve aptallık yaratır*: "Koşarak

gitmen gereken bir bar yok mu?"

"Jax burada, işleri hallediyor."

Ford, dünya çapında bir yelken uzmanıydı. Denizde yarış halinde değilse, ya da Cosmo dergisinde "Yılın En Korkusuz ve Eğlenceli Adamları" listesinde değilse, burada, Şanslı Liman'da olurdu. Burada en yakın arkadaşı ile ortak olduğu şehrin en popüler barı Aşk Kulübesi'ne sahipti. Tara önceden bildiği üzere şunu söyleyebilirdi ki, Ford nefes kesmek konusunda ustaydı, özellikle barın arkasında kokteyl hazırlar ve eğlenirken bunu çokça yapıyordu.

Tara da hayattan keyif alıyordu. Ya da yaşama fikrinden keyif alıyordu.

Peki, keyif almaya çalışıyordu. Sorun şuydu ki, keyifli zamanları kendi gerçekliğiyle sona eriyordu. "Kek alacak mısın almayacak mısın?"

Ford, kafasını kaldırdı ve gözlerini bir tüy gibi Tara'nın üzerinde gezdirdi. "Bana ikram ettiğin her kırıntıyı yerim."

Bu Tara'yı gülümsetmişti. "Sanki kırıntıyla doyarmışsın gibi."

"Bir kez doymuştum." Ford hâlâ gülümsüyordu, ama gözleri ciddileşmişti ve bir şey Tara'nın midesinde titreşiyordu.

Anılar. Hoş karşılanmayan anılar. "Ford—"

"Ah," dedi yavaşça. "İsmimi hatırlıyorsun öyle mi, baştan başlayalım."

Tara onun sert göğsünü itti; ama çabalasa da bu büyük, seksi vücudu hareket ettiremezdi.

Ve onunla ilgili hiçbir şeyi unutmamıştı -*hiçbir şeyi*. "Ne istiyorsun?"

"Bu kadar zaman sonra düşündüm," dedi yavaşça, "arkadaş olabiliriz."

"Arkadaş," diye tekrarladı Tara.

"Evet. Nazikçe konuşabilir, sosyal olarak zaman zaman

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

görüşebiliriz. Hatta randevulaşabiliriz."

Tara ona uzun uzun baktı. "Son söylediğin bizi arkadaştan fazlası yapar."

"Her zaman lanet olasıca bir zekiydin."

Tara'nın midesi tekrar gerildi. Ford, onunla yatmak istiyordu. Tara'nın vücudu bu fikre umutla tepki verdi. "Biz hayır—" Yalanını saklamak için gözlerini kapadı. "Biz artık birbirimizden hoşlanmıyoruz."

"Hayır mı?" Tara bir sonraki kalp atışında, Ford'un yaklaştığını hissetti. Ford elini kaldırıp bir tutam saçı parmaklarının arasına alıp onu titrettiği anda ise gözlerini açtı.

Ford fark etmişti —tabii ki; o her şeyi far kederdi— dudakları kıvrıldı. Ama gözleri ciddiyetle bakmaya devam ediyordu, o kadar ciddiydi ki eğildi.

Dışarıdan izleyen herkese Tara'nın kulağına bir şey fısıldıyor gibi görünürdü.

Ama fısıldamıyordu.

Hayır, çok daha dayanılmaz bir şey yapmak üzereydi. Dudakları, boynuna dokunarak çenesine doğru ilerledi. Tara inlememek için kendiyle savaşırken, fısıldadı, "Senden hoşlanıyorum."

Tara'nın bedeni ürperdi, beğense de beğenmese de bedeni bu hoşnutluğa cevap vermişti.

"Bunu bir düşün Tara."

Ve gitmişti, onu düşünmekten başka hiçbir şey yapamayacak halde bırakıp gitmişti.

Bölüm 2

"İyi kararlar kötü tecrübelerden doğar. Ve kötü tecrübelerin çoğu da maalesef kötü kararlardan."

TARA DANIELS

Bir hafta sonra, sıcaklık neredeyse yüz derece olmuştu. Plaj pırıldıyordu, okyanus sakindi ve Ford, Baja'da yarıştığı bir yelken etkinliğinden Şanslı Liman'a dönmüştü.

Artık dünya turuna çıkmıyordu, ama kendini durduramıyordu da. Yarış heyecanını seviyordu.

Yaşıyor olduğu hissi veriyordu ona.

İyinin de iyisi olmak için hayatının çoğunu çalışarak geçirdiğini söylemek isterdi ama gerçek böyle değildi. Yatçılık onun için kolaydı; dalgaları okuyacak ve botu kontrol altına alacak, rüzgârı tahmin edecek ve manevra yapacak yeteneklerle doğmuştu sanki. Onu eğlendirdiği sürece yarışmak için yaşamış ve nefes almış, kanını, terini ve ruhunun küçük parçalarını evrenin tüm okyanuslarına bırakmıştı.

Son birkaç gündür değişen bir şey olmamıştı. Geçen ay Perth'te olduğu gibi zamanını iyi geçirmiş ve karşılığını almıştı. Ford ilk on arasına girmiş ve onur ödülü olarak azımsanmayacak bir parayı cebe indirmişti.

Bir zamanlar her şey para içindi. Dikkat çekmeyecek ka-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dar fakir olduğu eski zamanlar…

Şimdi ise başka şeyler vardı. Bir şey… Elde edilmesi zor.

Kazanmak onu taze ve mutlu hissettiriyor olmalıydı; ve evet bir anlığına da olsa, adrenalin ve gerilim bedeninde yol alıyor, elde edilmesi zor olan tüm bu hazlar onu aptallaştırıyordu.

Ama hızlıca geçmişti bu hisler, geride hiçbir şey… bırakmayarak.

Şimdi hiçbir şey hissetmiyordu.

Ve eğer bu işten sıkılmaya başlamışsa durum kötüydü. Önceki gece geç saatte Şanslı Liman marinasına yanaşmış, sabahı, yarışa çıktığı düz ve sade tasarımlı teknesi Finn'i temizlemekle geçirmişti. Sonra gece tepedeki evine gitmek yerine içinde uyuduğu otuz iki adım boyundaki 10R Beneteau'sunun bakımını yapmıştı.

Teknesinin işini bitirince, Maddie Moore'a kıyak geçerek Beneteau'sunun yanına demirlemiş Cape Dory gemisine de bakım yaptı.

Bu kıyak için art niyetli düşünmeye gerek yoktu. Maddie, Tara'nın iki kız kardeşinden biriydi ve Chloe ile birlikte marina ve otel işletiyorlardı. Ve Maddie gibi hoş bir bayan Ford'dan teknesiyle ilgili yardım isteydiyse, Ford sorunu çözmek için elinden geleni yapardı. Bahsi geçen hoş bayan en yakın arkadaşı Jax ile yatıyor olsa bile.

Cape Dory'nin sorunu kolayca halledilebilir bir şeydi. Olması gerektiği gibi kışa hazırlanmamıştı ve yakıt tanklarının içinde yoğunlaşma oluşmuştu.

Tamirat, diğer küçük işlerle birlikte dayanılmaz sıcakta birkaç saat sürmüştü ama Ford fark etmemişti bile. Yaptığı iş beynini meşgul etmiş ve çok fazla düşünmekten alıkoymuştu onu -bu her zaman iyi bir şeydi.

Hem ellerini kirletmek, akıl sağlığı için, yarışmaktan çok daha iyi olurdu. Tamiratı severdi. Ona basit gelen ve aynı zamanda zevk veren bir diğer şey buydu.

İşi bitince lekeli tişörtünü çıkardı ve marinada ne kadar olabilirse o kadar yıkadı. Sonra otel binasına doğru ilerledi; büyük, içinde kocaman buzlar olan, su dolu bir bardak istiyordu.

Tabii, aslında direkt eve de gidebilirdi ama o anda Tara'nın arabasının otelin önünde park etmiş halde olduğunu gördü, kahretsin… Tara, verandadan Ford'a doğru, kendini zorlayarak bakıyordu ve buna karşılık olarak Ford onu baştan çıkartmak istiyordu. Eve daha sonra da gidebilirdi, hem Tara tarafından yok sayılmamak büyük bir gelişmeydi. Karşısına geçip sorunun ne olduğunu soracaktı ama, "Sensin Ford, sorunum sensin," derse ne yapacağını düşündü; Şanslı Liman'da yaşadığı sürece onunla karşılaşacaktı.

Ford, bu "farkındalığa" ulaşalı en az yüzüncü gün olmuştu ancak Tara altı ay önce buraya geldiğinden beri ne yapacağını bulmaya hâlâ biraz olsun yaklaşamamıştı. Bu yüzden durumu idare ediyordu. Bu en kolay yol gibi görünüyordu ve o, kolay yolları severdi.

Ama bugün vereceği bir hediyesi vardı. Yolculuktan sonra barına uğradığında Lucille onu köşeye sıkıştırmış ve üzerinde NASİHATLER yazan ahşap bir kutu vermişti.

"Bunu benim için Tara'ya verir misin?" diye de sormuştu. "Sakın açma."

Tam da bu yüzden Ford kutuyu açmıştı tabii ki. Düz -ve boş- 3x5 cm'lik kartlardan başka bir şey yoktu. "Tara için tarifler mi var?"

Lucille kutuyu öylesine sertçe kapatmıştı ki, Ford parmaklarını son anda kurtarmıştı. "Hayır."

Ford, Lucille'in çapaklı gözlerindeki tedirgin parlamayı fark etmişti. Kasabada ondan daha dedikoducu ve başkalarının işine daha fazla karışan kimse yoktu; ve Şanslı Liman tıka basa dedikoducu dolu olduğu için, Lucille'in bu derece bilinir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olması, onun bu konuda çok yüksek bir noktada olduğu anlamına geliyordu. Lucille ve arkadaşları Şanslı Liman sakinleri için dedikoduları yeni başlıklarla sundukları bir Facebook sayfası açmışlardı.

"Peki, dökül," dedi Ford onu durdurmaya çalışmayan sert bir bakış fırlatarak -Lucille durdurulamaz ve kandırılamazdı. "Neyin peşindesin?"

Lucille kahkaha attı ve tekrar Ford'un omzuna dokundu. "Hiçbir şey. Bir şey yok. Sadece kutuyu Tara'ya ulaştır."

Ford'un şimdi yapacağı şey tam olarak buydu.

Tara'ya kutuyu vermek.

Tara onu görmekten memnun değildi, bu kesin. Gözleri buz kesecekti, tabii sesi de. Birbirlerini tanımıyorlarmış gibi davranacaktı.

Ama bir şekilde işte oradaydılar. Birbirlerini kahrolası uzun senelerdir tanıyorlardı ve geçmiş geçmişte kalmıştı. Ford, zamanını geçmişe bakarak geçiren adamlardan değildi. İki ayağını da şimdiki zamanda tutarak yaşardı. Pişmanlıklara ve gereksiz duygusallıklara sahip değildi. Eğer hata yaparsa, bundan ders çıkarır ve yoluna devam ederdi. Eğer bir şey isterse onu elde etmeye çalışırdı. Edemezse onsuz yaşamayı öğrenirdi.

Dönem dönem.

Tabii Tara'yla yaşadıklarına gelince, birçok hata yapmıştı ve acısını içine gömmek dışında bir ders çıkarıp çıkaramadığından tam olarak emin değildi.

Acıları gizlemek konusunda gerçekten çok iyiydi.

Ama son zamanlarda Tara'yı, *bak ama dokunma* diyen kendini beğenmiş Gucci gibi markalara ait elbiselerin içinde gördüğünde, onları parçalamak için delice arzu duyuyordu. Tara'yı dağıtmak, kıvrandırmak istiyordu.

Ve mümkünse çıplak halde altında yatarken görmek.

Ford, alnındaki teri koluyla sildi ve otelin merdivenlerini çıkmaya başladı. Altı ay önceki kötü yangından sonra onarılmış ve yenilenmiş iki katlı bir Viktorian eviydi bu. Açılış gününden önce yapılması gereken birçok şey vardı hâlâ; boyama ve bahçe düzenlemesi, aynı zamanda iç tasarım ve mutfak teçhizatı henüz hazır değildi. Bunlara rağmen, binanın kendine has bir karakteri vardı. Tek ihtiyaç, burayı dolduracak olan misafirlerin gelmesiydi. Tara, Maddie ve Chloe burada başarılı olabilirlerdi.

Ford'un bildiği kadarıyla bu aile işletmesine sahip olmaları kızlar için yeni bir şeydi. Hem de çok yeni. Ford şunu daha da iyi biliyordu ki, bu işte iyi değillerdi. Sadece kan dökmeden bu işi becerilmelerini umuyordu. Belki de bunu kontratlarına eklemeli ve altına imza atmalıydılar, özellikle de Tara: *Cinayet İşlemek Yasaktır.*

Kana susamış kız diye düşündü şefkatle ve etrafı çevrilmiş verandaya girdi. Yeni korkuluklara göre yerleştirilecek çiçek tohumları yere dizilmişti. Kızlardan biri çalışıyordu. Chloe olmadığına bahse girerdi. En genç olanları Chloe, pek sabırlı değildi.

Maddie de olamazdı, şu sıralar her saniyesini Jax'ın yatağında geçiriyordu, şanslı piç.

O zaman Tara mıydı?

Ford, onun güzel ellerinin kirlenmiş halini hayal etmeye çalıştı... Ve aklı başka şeylere gitti; mesela, onun kendisiyle kirlenmiş hali gibi...

Düşüncelerini dağıtarak ilerledi. Devasa yangından önceki iç tasarım Roseanne Conner'un ailesinin ihtiyaçlarına cevap verecek şekilde *Bozkırdaki Küçük Ev* anlayışındaydı. Mekân Tara'nın eline geçince her şey değişmişti. Tavuk, horoz ve inek motifleri gitmiş, onların yerine donuk mavi ve yeşillerden oluşan tonlarla yumuşak ve ılık bir sahil görüntüsü gelmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Görüntüde tek bir inek bile yoktu artık.

Ford, yeni yapılmış ahşap zeminde ilerlerken, iç salondan gelen kadın kahkahalarını duydu. Koridorun sonuna geldi kapıyı açtı ve içerideki partiyi gördü.

Masanın etrafında farklı yaş, şekil ve bedenden dört kadın vardı. Masanın başında Tara duruyordu. Siyah kirpiklerinin ortaya çıkardığı yıllanmış viski renginde gözleri vardı. Dudakları yumuşak ve ılık olmalıydı -tabi kendisi de yumuşak ve ılık olduğunda. Bugün dudakları parlıyordu ve iş kadını gülümsemesi üzerindeydi. Gülümsemesi kısa sürerdi, son birkaç aydır esmer saçları biraz daha uzamıştı, ipeksi saçları omuzlarına dökülüyor ve Ford'un hayallerini süsleyen suratın çerçevesini çiziyorlardı. Her zaman ucunda başarı olan bir yola çıkmış biri gibi giyinirdi. Bugün, narin ve uzun bedeni boyunca düğmeleri olan, bedenine oturan seçkin bir elbise giymişti.

Ford, bu düğmeleri çözmeyi hayal etti.

Hem de dişleriyle.

Tara elinde bir tepsi tutuyordu ve tepsinin üzerinde içi buz ve limon parçalarıyla dolu bir buzlu çay sürahisi vardı; sürahinin üzerindeki su zerrecikleri bile susuzluğunu onunla giderebileceğini söylüyordu. Bir ses çıkarmış olmalıydı çünkü tüm gözler ona doğru çevrildi. Tara'nınkiler de dahil. Aslında Tara'nın gözleri önce bedenine değmiş, hemen sonra gözlerine çıkabilmişti. Bakışları büyük bir memnuniyet taşıyordu.

Diğerlerinin fısıltıları birbirine karıştı, "Aman Tanrım," sesleri kendisine bakması gerektiğini düşündürdü.

Hayır, herkesin içinde çıplak kaldığı kâbuslardan biri değildi bu. Uyanıktı ve en sevdiği basketbol şortunu —düşük belliydi ama gerekli kısımları kapatıyordu— ve spor ayakkabılarını giymişti, sadece çorapları yoktu.

Tişörtü de yoktu. Çıkardığı tişörtünü temiz olanla değiştirmeyi unutmuştu. "Hey," dedi sırıtarak.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Tara, sesi sakin ve Güneyliydi, *seni gördüğüme sevinmedim* tonu vardı.

Ama daha da ilginci, sanki bir haftadır hiç yemek yememişti ve sanki karşısında on iki porsiyonluk bir yemek varmış gibi bakıyordu Ford'a.

Ford bunu tabii ki fark etmişti, özellikle de hızlanan nefesi Tara'yı ele vermişti. "Sana Lucille'den bir hediye getirdim."

Küçük ahşap kutuyu görünce durgunlaştı Tara, sonra masanın etrafından dolaşıp kutuya yaklaştı.

"Aynı kaybettiğimiz kutuya benziyor," diye söylendi kapağı açarken. İçine bakınca, gözlerinden ani bir hayal kırıklığı o kadar hızla geçti ki, Ford bunu neredeyse gözden kaçıracaktı.

"Ne oldu?" diye sordu; etraftaki diğer herkesi yok sayarak Tara'ya yaklaştı. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey." Tara, kutuyu göğsüne bastırdı ve başını iki yana salladı. "Yangında bu kutunun gerçeğini kaybetmiştik. Phoebe sözleriyle doluydu."

"Phoebe sözleri?"

"Annem. Şu küçük… nasihat kartları, senelerce ben ve kardeşlerim için yazmıştı. 'Bir kadeh şarap her zaman çözümdür. Sen sorunun ne olduğundan emin olamasan bile' tarzı şeyler."

Phoebe'yi tanıyan ve seven masadaki dört kadının hepsi yavaşça ve merhametle gülümsediler.

Ford'un da Phoebe'ye zaafı vardı. O, Lucille'in kankalarından biriydi ve Ford'un barının iyi müşterilerindendi. Ford, aklına gelen anılara gülümserken, Tara *çıplak göğsüne bakmak istemiyormuş gibi davranmaya çalışma haline* geri döndü, sonra hızlıca arkasını döndü.

Son aylarda kendisini fark etmeme konusunda enerji sarf eden biri için ne ilginç bir tepkiydi.

"Ona bir sandalye ver tatlım," dedi kadınlardan biri olan Rani -şehrin kütüphane sorumlusu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tara, Ford'a döndü, onun etrafında olmasından duyduğu kaygı gözlerinden okunuyordu.

İşte bir ilginç tepki daha. "Ford kalamaz," dedi, gözleri Ford'unkilere odaklanmıştı. "O... çok meşgul. Çok işi var. Eminim küçük toplantımıza katılmak için vakti yoktur."

"İşim yok," dedi Ford masanın etrafına bakarken. Her kadının önünde çok lezzetli görünen tatlılar yerleştirilmiş asortik tabaklar vardı, otelin mutfağı henüz çalışmadığına göre Tara bunları dün geceden pişirmiş olmalıydı.

Güzel görünüyorlardı, hem de çok güzel.

Şarap da vardı, çoğu bitmişti, Tara dışında herkes toplantı için rahat görünüyordu. "Üstelik," diye ekledi, "bu toplantıdan ziyade bir partiye benzedi."

"Bahçe Sosyetesi." Tara, hâlâ Ford'un ilerlememesi için önünü kapatıyordu. "Hanımlar buraya kadar gelmek ve otelimizde misafirlerimize sunacağımız atıştırmalıkları tatmak nezaketinde bulundular."

Ford'un midesi guruldayarak öğle yemeğini atladığını hatırlattı. "Ben harika bir tadımcıyımdır," dedi en etkileyici gülümseyişiyle.

"Ama sen çok meşgulsün," dedi Tara en sevimli gülümseyişiyle, bakışları ise *Sakın Bunu Yapayım Deme* diyordu.

"Ah, konu sen olunca meşgul olamam." Ford, Tara'nın üzerine neden gittiğini kendi de bilmiyordu. O kadar uzun süredir kendisine yokmuş gibi davranıyordu ki, belki de böylesi daha eğlenceli geliyordu Ford'a. Ayrıca güneyli karakterinin, ne istediğini açık açık söylemesine engel olduğunu da biliyordu, hele ki iş toplantısında. *Tanrı, misafirlerin önünde kabalaşmaktan bizi esirgesin.*

Ford, Tara'nın şimdiki bakışından narin parmaklarını ensesine dolamak istediğini çıkarıyordu. Ford'un yüzüne daha büyük bir gülümseme yerleşti. Kendini tutamıyordu. Kahrolası bu kadar uzun süreden sonra ilk kez, kendini canlı hissediyordu. Çok canlı.

Her zamanki saygılı haliyle yenilgiyi kabul etti, yiyeceklerin durduğu balkona varana kadar yüzündeki gülümsemeyi yok etmedi. Boş bir tabak aldı ve folyoyla sarmadan önce içini hazırladığı yiyeceklerle doldurdu.

Ford, paket servis müşteri grubuna giriyordu.

"Tara, Ford susamış da görünüyor," dedi Rani.

Ford, Rani'yi severdi.

"Evet, tatlım," dedi bir diğer kadın. "Bu çok meşgul zavallı adama buzlu çay ver. Bu çapta bir adama bahçe çeşmesinden su içirmeyeceksin umarım."

"Teşekkürler, Ethel," diye söylendi Ford, Tara'nın yüzünü inceliyordu ve bedeninin şaşırtıcı alevlenişiyle karşılaştı. Ethel'i de tanıyordu. Eğlence merkezinin sahibiydi. Ford, onun ofis penceresini beyzbol topuyla kırdığından beri tam 20 senedir oradaydı.

"Lütfen kal," dedi Ethel ve yanındaki boş sandalyeyi gösterdi.

"Ama kıyafeti uygun değil," dedi Tara bir kez daha Ford'un çıplak göğüslerine bakarken. Göz bebekleri büyümüştü. "Hijyen kuralları var, ve—"

"Kimseye söylemeyiz." Bu da, Şanslı Liman'ın yöneticisi ve kasaba kâtibi Sandy'den gelmişti. "Üstelik dış mekândayız. Tam anlamıyla *harika* giyinmiş."

Sandy, Ford ile birlikte okumuştu. Sandy sınıf başkanıydı, lider konuşmacıydı ve çok eğlenceliydi. Ford ona gülümsedi.

Sandy arsız bir göz kırpmayla cevap verdi. "Kardeşimin kocası bir tekne almak istiyor," dedi. "Elden düşme bir şey. Onlara senin fikrini soracağımı söyledim."

"Bunun için iyi zaman," dedi Ford. "Piyasa oldukça düşük, bu yüzden iyi fiyatlara istediğini bulabilir. Eğer benim yardımımı isterse, beni aramasını söyle."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tüm aletleri kullanabilen ve piyasadan anlayan bir erkek," dedi Rani hayalperest bir iç çekişle.

"Evet," dedi Tara, Ford'a bakarken arka dişlerini sıkarak. "Tanrı seni korusun."

Tabii ki bunu gerçekten bunu kastetmemişti ki bu Ford'u tekrar güldürdü. Tara'nın sesi nazik ve yumuşaktı, ama onu tanıyorsanız anlardınız ki, gerçek duyguları son derece görünürdü.

Ve Tara inanmak istemese de, Ford onu tanıyordu.

"Bir dakikan var mı?" diye sordu Tara şirinlikle.

"Tabii ki," dedi Ford terli vücuduyla korkuluklara yaslanırken.

"*Yalnız.*"

Sonra, cevap vermesini beklemeden paketlediği tabağı bir çantaya yerleştirdi, koca bardaklardan birini ağzına kadar buzlu çayla doldurdu, Ford'un yanından hızla geçerek asaletle hareket eden kalçalarıyla otelin içine doğru ilerledi.

Belli ki Ford'un, arkasından geleceğini varsaymıştı.

Ford manzaradan hoşnut bir şekilde onu izledi ama hareket etmedi. Kendisine patronluk taslanmasından hoşlanmazdı. Karşısındaki inanılmaz güzellikte, sıkı kalçalı ve biraz kontrol delisi olan bir kadın olsa bile.

En azından yatakta olmadıkları sürece, çünkü orada patronluk taslamasını umursamazdı; ne de olsa cevabını bir şekilde verirdi.

Fakat Tara'daki bir şey Ford'un kendisiyle çelişmesine sebep oluyordu, bir şey boğazına yerleşiyor ve sıkıca sarıyordu. Belki Tara'nın, içinde hassas ve kırılgan bir kalbinin olduğunu bilmesine rağmen çizdiği sert kadın imajıydı onu etkileyen. Ford, o hassas kalbi bir kez görmüştü; ve gerçek şuydu ki, tekrar dönmek istediği bir yer değildi orası. Fakat Tara'nın başka yerlerini görmeye hayır demezdi.

Kendini alıkoyamıyordu. Tara gerçekten çok güzeldi.

Ve o buzlu çayı fena şekilde istiyordu. Başka şeyleri de istediği gibi…

Onu istiyordu, vahşice istiyordu. Tüm uyarılara ve akıl sağlığına yönelik tehlikelere rağmen onu istiyordu. Bu yüzden otele doğru ilerledi.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 3

"Bozukluklar iyidir, ama banknotlar daha da iyidir."
TARA DANIELS

Tara, otelin, oldukça serin olduğunu fark ettiği yeni boyanmış, geniş, salonunun antresinde yanına aheste aheste yaklaşmakta olan Ford'u bekliyordu.

Acele etmeden.

Tabii ki. Ağır ağır yürümek varken Ford asla acele etmezdi. Hayatında, lanet olası tek bir şey için bile koşturmazdı. Koca seksi horozunu ancak kendi istediği yerde ve zamanda hareket ettirirdi.

Onu hareket ettirmeye karar verdiği eski zamanlarda Tara kendisinin ne kadar şanslı olduğunu biliyordu. İnanılmazdı.

Hızlıydı.

Ford, tüm yaramazlığına ve şakacılığına rağmen, Tara'nın şimdiye dek tanıdığı en kontrollü kişilerden biriydi. Bu, aralarındaki nadir ortak noktalardan biriydi. Ford'un gözlerine bakmak için elinden geleni yaptı ama kendine hakim olamıyor gibiydi. Onu eskiden de tişörtsüz görmüştü evet, ama bu çok zaman önceydi.

Ford, Tara'nın kendisini izleyişini izlerken, uzandı ve köprücük kemiğinin üzerindeki dantelle oynadı. "Neden sürekli

bir iş toplantısına gidiyor gibi giyiniyorsun?"

"Bir iş toplantısındayım. Sayılır." Tara duraksadı ve gerçeği itiraf etti. "Ama genelde elbise ya da etek giyerim çünkü kalçalarım pantolonda güzel görünmüyor."

Ford, kahkaha atarak bir adım ilerledi, o kadar yakındı ki Tara onun üzerindeki okyanus kokusunu alıyordu. Tuzlu, keskin ve o kadar erkeksiydi ki, Tara neredeyse aralarındaki son bir santimetrelik boşluğu kapatıp onu bir lolipop gibi yalayacaktı. *Tek bir kez* dedi kendine, *kasıklarından basketbol şortunun içine doğru...*

Ford'un gözleri şehvetle yanıyordu, sanki Tara'nın gizli isteklerini biliyormuş gibiydi, hiçbir şey söylemedi ve omzunun üzerinden eğilerek kalçalarına baktı.

Ford Walker, Kalça Teftiş Bakanı.

"Buradan güzel görünüyorlar," dedi, kısık ve çatallı sesi Tara'ya ait bütün istek uyandıran hücreleri kazıdı. "Hem de çok güzel." Ford durdu. "Belki de emin olmak için onlara dokunmalıyım." Tara ağzını açamadan, elini belinden aşağıya ahlaksız ve alçak bir istekle indirdi.

Tara, şaşkın bir kahkahayla Ford'u itti. "Sözüne güveniyorum."

"Peki," dedi Tara'dan daha hızlı bir şekilde durumu kurtararak. "Hâlâ kabız mısın?"

Tara aptallaştı. "Ne?"

Ford geniş omzunu kaldırdı ve sahte bir gülümseme yerleştirdi suratına. "O günden sonra zor zamanlar geçirdiğini duydum etraftan."

"Etraftan duydun," diye tekrarladı baygınlıkla, gözlerini kapadı ve ona kadar saydı. Barış ve Zen için.

İkisinden de iz yoktu.

"Sanırım Lucille bununla ilgili bir tweet attı, en son Facebook'ta gördüm," dedi Ford, sesi keyifle doluydu. "So-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rununu çözmek için bir reçete bile oluşturdular. Birkaç erik al, onları ez ve karıştırıcıdan geçir—"

"Kabız değilim—" diye patladı Tara, sessiz konuşmadan önce tüm yankı boş otelin pencerelerinden çarpıp etrafa yayılmıştı.

"Emin misin?"

"Kesinlikle!"

Ford sırıtıyordu ve Tara'nın bedeni buna zıt tepkiler veriyordu —beyni eriyor ve kulaklarından çıkıyordu sanki.

Bu nasıl olurdu? Nasıl onu bu kadar öfkelendirirken bir yandan da aynı yoğunlukta arzulatabilirdi kendini? Tara bunu anlamıyordu, gerçekten anlamıyordu. "İşte," dedi Tara buzlu çay bardağını ve tatlılarla dolu tabağın olduğu paketi uzatarak. "Ve bilmelisin ki, geçen gün müzik festivalinde yaptığın arkadaşlık teklifini düşündüm. Bizi." Aslında hiçbir şey yapmamış sadece düşünmüştü. Ama bir kez başarısız olmuşlardı. "Oraya tekrar gidemem Ford," dedi. Son seferinde Tara neredeyse paramparça olmuştu. Sadece Ford'un bunu yapacak gücü var gibi görünüyordu, fakat Tara bunun olmasına, olabilmesine izin vermeyecekti.

"Senden oraya tekrar gitmeni istemedim," dedi Ford.

Tara, Ford'un bakışlarıyla karşılaştı, bakışları hiçbir şeyi ele vermiyordu, Tara kızardığını hissetti çünkü Ford haklıydı. Tara'dan tutkulu, çılgın bir aşk istememişti; sadece seks yapmayı önermişti. Çok *farklı*. "Gerçi bu da en az diğeri kadar kötü bir fikir. İkimizde biliyoruz. Şimdi lütfen git."

"Çok ağır konuşuyorsun," dedi. "Git diyorsun."

Ford, hiç de gizem meraklısı değildi, o sadece kötü geçmişlerinin hatırlatıcısıydı. Ve Tara, Ford'un geçmişlerini sürekli yüzüne çarptığını hissediyordu. Tara, uğruna hayatını alt üst ettiği Ford'un bir anlığına bile kendisini gerçekten arzuladığına inanmıyordu. Ford, Tara'nın peşinde değildi. Onu öylece bırakmıştı. Acı dolu hatıraları uyandı ve canını acıttı, sesi

gerginleşmişti. "Bunu şimdilik yapmıyoruz, Ford."

"Peki. O zaman sonra yaparız."

"Hiçbir zaman."

"Hiçbir zaman çok uzun bir süre," dedi rahat ve sakin bir şekilde. Tara kendini rahat ve sakin hissetmiyordu; bu yüzden Ford'un rahatlığı onu iyice sinirlendirdi. Bu diyalogda bile bu kadar umursamaz oluşu, Tara'nın buzlu çay bardağını onun seksi kafasından aşağı dökmek istemesine sebep oldu. Ancak onu iki şey durdurdu. İlki, Ford çıplak ve ıslaktı, buzlu çayın bronz teninin üzerindeki güneşten sararmış tüyleri ve karın kaslarının arasından dökülüşünü izlemek Tara'nın kaldırabileceğinden çok fazlası olurdu. Ve bu sadece yarısıydı. Basketbol şortu ıslanırsa, ortaya çıkacak abideyle baş başa kalacaktı.

Ve abide çok ihtişamlıydı.

İkinci sorun ve *gerçek* sorun şuydu ki, eğer bardağı Ford'un başından aşağı dökerse, elini ona göstermiş olacaktı, Ford'a yüz vermemeliydi. Bu durumda Tara'ya umursamaz üniversiteli çocuklar gibi davranacaktı. Ford'un tembel sırıtışının ardında kıskıvrak bir zeka olduğunu biliyordu Tara. Yiyecek paketini ve bardağı ona uzattı.

Ford ikisini de kucakladı. Elleri birbirine değdi, Tara'nın eli, Ford'un bronzlaşmış koca elinin yanında ufacıktı. "Teşekkürler," dedi. "Eminim çok lezzetlidirler."

"Şimdi de yağcılık mı yapıyorsun?"

"Deniyorum." Gülümsedi. "İşe yaramıyor mu?"

"Hayır." Kahretsin ki yarıyordu.

Açık kapı aralığından kadınların kendi aralarında yaptıkları dedikoduları duyabiliyordu ve sesini olabildiğince kısık tuttu. "Sadece iç ve bitir. Susuzluktan kavrulmuş gibi görünüyorsun ve burada ölmene izin veremem."

"Aaa. Demek umurunda?"

Evet ama ikisi için de konu umursamak değildi; ne kadar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

daha yaşam süreleri kaldığıydı. Tara on yedisini geçeli çok olmuştu ve artık iyi zaman geçirmek istiyordu. Daha fazlasını istiyordu. Ford'un vermeyi heves ettiğinden çok daha fazlasını. Ford'u tanıyordu, ya da en azından tanıdığından emindi. Onunla ilgili yıllardır okuyordu ve kariyerini takip ediyordu. Şanslı Liman'da olduğu son altı aydan beri ise güncel hayatını da takip ediyordu.

Olgunlaşmıştı şüphesiz. Bir zamanlar başını belaya sokmuştu fakat doğru yolu bulmuştu. İstediği yaşam standartları için çalışan iyi bir adamdı. Ama hâlâ hayatı geldiği gibi yaşamak istiyordu, kartlara göre oynamak istiyordu, kimseyi ya da hiçbir şeyi uzun süre yanında tutmakla ilgilenmiyordu.

Ve sonra Tara'nın tökezlediği an. Çoktan bir şans elde etmişler ve onu ellerinden kaçırmışlardı. Hikâyenin sonu. "Şanslı Liman'ın Facebook sayfasına tekrar konu olmak istemiyorum," dedi. "Bu tarz bir sosyalleşmeye ihtiyacımız yok."

"Demek umurunda?" diye tekrarladı yavaşça.

Tara durakladı, ama Ford'un onun kalbini ya da ruhunu kitap okur gibi çözdüğü her seferde bu durumu kabullenmemek için bir sebep yoktu. Çünkü bir kez, Tara'nın ne olduğunu bütünüyle görmüştü ve onu dünyanın en güzel, aşka değer kadını gibi hissettirmişti. "Evet," dedi, "umursuyorum."

Tara'ya bir dakika boyunca baktı, kabullenişine şaşırmıştı. Sonra gözlerini kaçırdı ve Tara'nın verdiği buzlu çayı koca iki yudumda bitirdi. Zevkle bıraktığı nefesten sonra gülümseyerek uzun bedeninin üzerinden kafasını eğerek Tara'ya bardağı geri uzattı.

Bu da başka bir konuydu. Tara uzun boylu değildi. Ayağındaki topuklulara rağmen, Ford'un yanında kendini hâlâ kısa hissediyordu.

Kısa... Ve kadınsı... "Peki o zaman." Tara bardağı bir kenara koydu ve Ford'u kapıya doğru çevirdi, parmaklarının altındaki sert, ılık kasları yok saymaya çalıştı. "Çok eğlendik,"

dedi. "Şimdi, güle güle."

"Acelen ne? Kendini benimle eğlenmekten alıkoyamayacağından mı korkuyorsun?"

Bu gerçeğe o kadar yakındı ki, Tara onu daha da hızlı itmeye başladı. "Şşş! Eğer kadınlar bu şekilde konuştuğunu duyarlarsa seni suçlarım."

"Benim suçum yok. Ellerini üzerimden çekemeyen sensin."

Tara eğildi ve parmaklarının hâlâ Ford'un teninde olduğunu ve etini sıktığını fark etti. Kahretsin. Ellerini hızla çekti ve ağır başlılığını geri kazanmaya çalıştı, fakat biraz geç kalmıştı. "Senin suçun olur demedim, seni suçlarım dedim."

Ford kahkaha attı. "Ne zamandır insanların senin hakkında ne düşündüğünü umursuyorsun?"

"Bu kadınları etkilemeye çalıştığımdan beri... Tüm tanıdıklarını ve akrabalarını bu otele yönlendirebilirler. Bu yüzden lütfen Ford, artık gitmelisin. Aklımı başka zaman karıştırabilirsin sana söz veriyorum."

Verandadaki kadınlar hâlâ konuşuyorlardı. "Tanrı biliyor ki," dedi muhtemelen Ethel. "Hâlâ heyecanlıyım. Eğer bu otelde bunun gibi bir adam böyle dolaşacaksa çatı katından cama çıkıp tanıtım için bağırırım."

Ford'un bakışları Tara'nınkilerle birleşti ve tek kaşını yavaşça havaya kaldırdı.

"Ah, lanet olsun," Ford'u itelemeye çalışmaktan vazgeçti. "Onları tek etkileyen senin lanet olası vücudun, başka bir şey değil!"

"Karizmam da var," dedi razı etmeye çalışarak. "Bırak da içeri geri döneyim Tara. Sana yardımcı olacağım, göreceksin."

Ford hakkında bildiğinden emin olduğu tek şeydi bu. O asla öylesine söz vermezdi. Onun sözü, bankadaki para gibiydi. Eğer yardım edeceğini söylüyorsa, mutlaka edecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ford'a güvenebilirdi.

Sorun, kendisine güvenememesiydi.

Azıcık bile. Duvara yaslanıp gözlerini kapadı, Ford'a bakmazsa daha iyi karar verebileceğini düşündü.

Fakat Ford elini duvara yasladı ve Tara'ya doğru eğildi.

"Kes şunu," dedi Tara güçsüzce. "Sen çok..." *Lezzetlisin.* "Terlisin."

Ford daha da yakınlaştı, vücutları neredeyse birbirlerine değiyordu. "Çok terli oluşum seni memnun ederdi eskiden."

Ah evet. Evet, ederdi. Bedenlerinin ısınmasına ve birbirlerine kenetlenmesine bayılırdı. Birleşerek hareket etmelerine bayılırdı, bayılırdı... "Bu çok zaman önceydi," dedi, nasıl bittiğini insafsızca kendine tekrar hatırlatırken.

Ford'un gözleri Tara'nınkileri esir almışken, nihayet bir adım geri atmadan önce Tara'nın üzerinde sonu gelmez birkaç saniye boyunca bekledi, yine de aralarındaki mesafe rahat bir nefes almak için yeterli değildi.

Kendine iş çıkarmak için boş bardağı bir hamlede yakaladı ve tekrar doldurmak üzere ilerledi. Misafirlerine gülümsedi ve "Bir dakika daha istiyorum," dedi.

"Rahatına bak canım," diye cevapladı biri. "Ben olsam kesinlikle rahatıma bakardım."

Yüzünü buruşturmamak için çaba sarf ederek tekrar serin holden içeri girdi.

Ford, çoktan giriş kapısından çıkmıştı ama Tara ismini söyleyince arkasını döndü. Tekrar doldurduğu buzlu çay bardağını fark edince, Ford'un yüzündeki ani şaşkınlığı gördü. Tara'ya doğru ilerledi ve bardağı alırken gözlerini bir an bile Tara'dan ayırmadı.

"Neden?" diye sordu Ford.

"Çünkü hâlâ susamış görünüyordun."

Damağı kurumuştu. "Teşekkür ederim ama söylemek istediğim şey bu değildi."

Tara derin bir nefes verdi. Hayır, bunu biliyordu. "Bana çizgimi unutturuyorsun, bundan nefret ediyorum."

"Çizgin olmadan sana sahip olamam," parmaklarını çenesinde gezdirdi, göz kapakları ağırlaşmıştı. "Hiç hatırlıyor musun Tara, bizi hatırlıyor musun?"

Her şeyi unutmuş olabilirdi, ama onu hatırlıyordu. Duygularını çok zaman önce derinlere gömmüştü, ama Şanslı Liman'a geri dönmek kendi elleriyle ördüğü duvarları paramparça etmişti ve tüm karmaşık, acı veren duyguları, Ford'u her gördüğü saniye ortaya çıkmıştı.

Bu kasabaya ilk geldiğinde, dünya umurunda olmayan on yediliklerdendi; babası, büyük annesi ve dedesi tarafından yaz tatili için buraya sürgün edilmişti, Şanslı Liman'ın her bir noktası sinirine dokunuyordu.

Ta ki ikinci geceye kadar.

Annesi ile basit bir konu yüzünden kavga etmişti. Tara, Phoebe'yi çok iyi tanımıyordu, ki bu işleri daha da zorlaştırıyordu. Tara, kavga yüzünden astığı suratıyla, başka bir on yedilikle tanışacağı marinaya gitmişti. Uzun boylu, sakin, eğlenceli ve delicesine seksi Ford Walker.

Teknelerinden birinde sırt üzeri uzanmış, dünya umurunda değilmiş gibi yıldızları izliyordu. Rahat ve tembel bir gülümseme ile ikram ettiği bir şişe soda, ona kapılmasına, ona âşık olmasına yetmişti.

O, geldiği yerdeki çocuklara benzemiyordu. O bir çiftlik sahibinin oğlu ya da bir kovboy değildi. İskoçyalı tipik entelektüellerden de değildi.

Ford, hem kötü çocuk hem de iyi çocuktu, ikisi bir aradaydı ve seksi olmak için çabalamasına gerek yoktu. Tara'yı etkilemiş, gülünecek bir şey bulamazken bile Tara'yı kahkahalara boğmuştu. Gözleri kötü niyetli bir zekayla parlıyordu ve başına bela öreceğine söz veriyordu sanki; fakat nasıl oluyorsa

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bunun yanında yine de şaşırtıcı bir nezakete sahipti. Yıldızların ışığında denize açılmışlar ve ay ışığında yüzmüşlerdi.

Ve ondan sonra Tara her gece onun teknesine kaçmıştı.

İnanması güç de olsa, gerçekten sadece iyi arkadaş olmuşlardı. Sorunlu bir evden gelmiş ve içinde öfke, karmaşa ve huzursuzluk biriktirdiği duygu bavuluyla varmıştı buraya.

Kendini…yalnız hissediyordu.

Ford, bunun nasıl bir şey olduğunu iyi biliyordu. Annesi ve babası o daha çok küçükken ayrılmışlardı ve babası onu terk etmişti. Annesi ise birkaç kez daha evlenmişti, bu yüzden Ford temelleri olmayan bir ailenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Ama Ford, Tara'ya göre çok daha iyimser bakıyordu, aile konularını kafaya takmıyordu. Tara, aslında onun bu yanını çok seviyordu. Başını belaya sokacağını hissediyordu ama buna razı gibiydi.

Birbirlerini ikna etmelerine gerek yoktu. İşte tam o zaman, arkadaşlıktan fazlasını yaşadılar.

Uzun bir tura çıkmışlar, demir atmışlardı. Ve giysilerini de atmışlardı. Sevişmişlerdi… Tara'nın ilkiydi bu.

Ford'un değil.

Ford, Tara'ya bunun ne kadar güzel bir şey olduğunu, hissettiklerinin ne kadar harika olduğunu göstermişti. Ve Tara kendini, o uzun, parlak Haziran ayı boyunca Ford'un bedenine umutsuzca bağlanmış halde buldu.

Ford da aynısını hissediyordu; Tara bunu görmüştü, hissetmişti. Aralarındaki aşk hakkında konuşmuyorlardı, ama her şey ortadaydı işte. Kelimenin tam anlamıyla âşıklardı.

Çok iddialı bir kelime, aşk. Fakat Tara'nın hamile kaldığı ve Teksas'a dönmeden önce bu bebeği aldırmak zorunda olduğu düşünülünce, bu iddialı şeyi yaşamaya hazır değildi.

Ford ne düşünürse düşünsün, ikisi ne halde olursa olsun.

Bebeğini koruyucu aileye verdikten sonra Tara, tüm bu seneler boyunca bir kez olsun Şanslı Liman'a gelmemişti. Yoluna devam etmişti. Üniversiteye gitmişti. Seyahate çıkmıştı. Vahşi otlar ekmişti. Hatta âşık bile olmuştu. Logan Perrish etkileyici, komik ve kabul edilebilir biriydi; aynı zamanda o bir NASCAR yıldızıydı. Tara onunla [illegible]enmiş ve evliliğinin başarılı olması gerektiğine karar vererek, Logan'ın seyahatler, basın toplantıları, billboard reklamlarıyla dolu hayatına kendi hayatını uydurmak için tüm enerjisini harcamıştı.

Ünlü birinin eşi olmanın zorluklarını yaşamıştı; sürekli yollarda olmak, Logan'ın yarış dünyasını sevdiği kadar onu sevmesi için elinden gelen her şeyi yapmak…

Başarısız olduğunda bile, hâlâ orada işlerin düzelmesini bekliyordu. Bir birliktelik kurmuştu ve başarısız olmuştu.

Başarana kadar rol yap; bu onun mottosu olmuştu.

Ama yolun bir yerinde, kendisi kayboldu. Görünen o ki Tara, hep kendinden uzaklaşıyordu. Ve durumu daha da kötü yapan şey, Logan'ın kötü adam olmasıydı. Yanlış adam.

Bu yüzden bir kez daha Teksas'a geri geldi, kendiyle başbaşa kalmak, nasıl biri olduğunu tekrar hatırlamak istiyordu -kötü şeyler yaşamış ama buna rağmen yoluna azimle devam edecek bir kadındı.

Kendinden tekrar uzaklaşmayacak bir kadın.

İçindeki Demir Manolya sonunda Logan'dan boşanacağı dilekçeleri imzalamıştı. Logan'ın şöhreti yüzünden tabii ki bir evlilik sözleşmesi imzalamışlardı. Çocukları olmadığına göre ondan istemesi gereken bir şey yoktu. Büyük bir istekle özgürlüğüne yürüdü. Logan yine de kız kardeşleriyle ortak olduğu otelin ihtiyaçlarını karşılamak için satmak zorunda kalana kadar her gününü içinde geçirdiği evi vermek için ısrar etmişti.

O artık "kendimi kimseye kaptıramam" diyen kadınlardı ve belki aynı zamanda "bana fazla yaklaşmayın" da diyenler-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

den. Kalbini sağlam ve güvende tutması için bu gerekliydi.

Ve aynı zamanda kendini acıdan uzak tutmak için de.

Maalesef, kendi kuralını Ford ile karşılaşarak bozmuştu. Sorun şuydu ki, konu Ford olunca, Tara'nın aklı ve bedeni savaşa başlıyordu.

Onu istiyordu.

Ona sokulmak istiyordu.

Onu istiyordu.

Süregelen savaş, artık Ford'a bir taş atımlık uzaklıkta yaşamasıyla iyice karmaşık bir hal almıştı. Her şeyden daha iyi bildiği bir şey vardı: Ford, yanıbaşındaki ölüm tehlikesiydi, hele ki bir şeyi elde etmek istiyorsa.

Ve Tara'yı istediğini kabul ediyordu. Yani onun bedenini. Ya da her neyse.

Şimdi sadece Tara'yı izliyordu ve Tara sessiz kalınca, Ford yavaşça başını iki yana salladı, dudaklarına hınzır bir gülümseme yerleşti. "Buzlu çay için tekrar teşekkürler," dedi ve kapıyı arkasından kapadıktan sonra Tara titreyerek derin bir nefes aldı ve nefesini ağır ağır vererek dengesini geri kazanmaya çalıştı. Her zaman yaptığı gibi sonunda kendine gelmeyi başardı ve verandaya doğru ilerledi.

"İşte buradasın," dedi misafirlerinden biri kurnazca. "Her şey yolunda mı?"

Tara gülümsedi. "Kesinlikle," dedi kendi öğüdünü dinleyedi -*başarana kadar rol yap*.

Bölüm 4

"Düşünmekten bıkıp usandığınızda
varacağınız yer sonuçtur."
TARA DANIELS

İki gün sonra, biri kendini yatağına fırlattığında uyandı Tara. "Bu gün çarşamba," dedi Maddie; arkasından, ellerini birbirine vurarak Tara'yı uyandırdığından emin oldu.

"Aynı zamanda saat sabahın körü," dedi Tara başını yastığa gömüp arkasını dönerken. "Defol."

Maddie yastığı üzerinden çekti. "*Çarşamba*."

"Canım, en azından kahve ikram ederek uyandırabilirdin."

Maddie komidine uzandı ve fincanı Tara'ya uzattı.

Tara doğruldu ve bir yudum aldı, yine de işe yaramadığını anlatacak şekilde derin bir nefes verdi. Maddie, çarşamba günlerini "takım ruhunu güçlendirme günü" olarak belirlemişti. Üçü, her çarşamba gününü başından sonuna kadar birbirlerine alışmak için bir arada geçirmek zorundaydılar.

Birbirlerine alışamamaları şaşırtıcı değildi. Hepsi farklı yerlerde büyümüşlerdi çünkü Phoebe erkekleri severdi.

Hem de çoğunu.

Tara'nın babası Phoebe'nin yörüngesine girmiş, devlet

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

için çalışan bir bilim insanıydı ve Phoebe bu adamın nesinden etkilendiğini kendisi bile bilmemişti. Boşanmalarından sonra, Tara babasıyla yaşamıştı. Annesi, Şanslı Liman Oteli'ni miras bırakmadan önce, sadece o olaylı yazı Phoebe ile birlikte geçirmişti.

Maddie'nin babası bir Hollywood sahne tasarımcısıydı. Phoebe ile olan ilişkisi sona erdiğinde o da kızını yanına almıştı. Maddie ise yazları buraya gelmemişti, bu yüzden Tara ve Maddie, anneleri ölene kadar birbirlerine yabancıydılar.

Chloe'nin ise, babasının kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve bunu umursuyor gibi de görünmüyordu. Phoebe ile birlikte büyüyen tek kızı, seyahat etmeye bayılırdı. Bu dünyayı gezme arzusunun iyi yanı, Chloe'nin kız kardeşlerinin aksine başkalarının ne düşündüğünü umursamamasını sağlamış olmasıydı. Arzularına göre yaşıyordu.

Kurallara göre yaşayan Tara ise böyle değildi. Düzen için yaşıyordu. Planlayarak.

Phoebe öldükten ve kendi ailesinin otelini kızlarına bıraktıktan sonra, hiçbiri burada kalmak istememişti. Ama işte tam altı ay sonra hepsi buradaydı: demir manolya, fare ve vahşi çocuk.

Çarşamba, *Takım Ruhunu Geliştirme Günü*.

Bu, onların, bu günü düzenledikleri üçüncü aydı ve günler halen ağız dalaşıyla, asılan suratlarla ve mücadeleyle geçiyordu. Tara bugünün de diğerlerinden pek farklı olmayacağını düşündü ama Maddie'nin hatırı için güzelce giyindi.

İlk durak kahvaltı yapacakları kafeydi. Tara, kafenin sahibi Jan'ın kendisine sırıtışına aynı şekilde cevap verdi. Tara'nın patronu ellilerindeydi, müşterilerden para kazanmıyorsa bir yılan kadar cimriydi ve Tara'yı sadece ocağın başındayken severdi.

Ve Tara, o an ocak başında değildi.

Kız kardeşlerini homurdanarak masaya oturttu. Chloe

ucuz bir şey ısmarladı; iphone'nundaki Sihirli Sekiz Numaralı Top uygulamasına yakın gelecekte biriyle çıkıp çıkmayacağını soruyordu. Maddie, jambonlu yumurta ve patates cipsi istemişti; Jax ile telefonda yüzünü kızartan bir şeyler konuşuyordu. Tara, yulaflı ezme ile kepekli tost söylemişti ve not defterine bakarak gelir gider dengesini kontrol etmeye çalışıyordu. Aralarındaki büyük farkları bu andan başka hiçbir şey bu kadar iyi özetleyemezdi.

Daha sonra, şimdiden kavuran güneşin altında iskeleye doğru dondurma almaya gittiler. Maddie'ye göre, bir zamanlar binmeye çok korktuğu dönme dolaba uğramak da iskeleye doğru yürüme amaçlarından biriydi. Birbirlerinin gözünün içine bakmasalar da, Maddie'nin elini tutmaları gerektiğini biliyorlardı, bazı şeyleri paylaşmaları gerekirdi, dondurma külahları ve dönme dolap heyecanı işte bunlardan sadece ikisiydi.

Lance, onlara dondurma servis etti. Yirmilerinin başlarında, bir ergen için sınıfı geçecek yakışıklılıktaydı. Vücudunu ele geçiren lif artışı sağ olsun, sesi çakıl taşlarının arasından çıkıyor gibiydi. O ve Chloe iyi arkadaşlardı, ya da suç ortağı diyelim, en yüksek çekim gücüyle başlarına bela ararlardı. Lance, dondurmaları para almadan ikram etmek istedi ama Chloe karşı çıktı. "Hayır, paramız var," dedi aniden sonra beklentili gözlerle Tara'ya döndü.

Maddie surat astı.

Tara gözlerini devirdi ve cüzdanını çıkardı.

"Sana geri öderim," dedi Chloe.

"Bunu her zaman söylüyorsun," dedi Tara.

"Öyle mi? Ne kadar borcum var sana?"

"Bir milyon trilyon dolar."

Chloe sırıttı. "Hallederim."

Tara, Maddie'ye baktı.

"Onu şımartıyorsun," dedi Maddie omzuna vururken.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Şşş, böyle söyleme," dedi Chloe. "Bizi duyuyor."

Tara, birini şımartacak kadar sıcak ve sevgi dolu biri olarak bilinmediğinin farkındaydı; o başkalarına göre uzak biriydi, hatta soğuk biri. Aslında bu onu şaşırtıyordu, çünkü kendini mesafeli biri gibi hissetmiyordu, her ne kadar bazen öyle olmaya çabalasa da.

Para ya da gelecek, ya da kız kardeşleri gibi konular için endişelenmemek çok güzel olabilirdi. Ve Tara durmaksızın her şeyden çok Maddie ve Chloe için endişeleniyordu. Maddie'nin şiddet uygulayan eski sevgilisiyle yaşadıklarını unutup unutamayacağı ya da Chloe'nun güvenilir biri olup olmayacağı mesela...

Tara, bu sebeplerden ötürü Şanslı Liman'da planladığından daha uzun süre kalmıştı. Ya da kendine bu yalanı söylüyordu.

"Peki, sırada ne var?" diye sordu Chloe otele geri geldiklerinde. "Bronzlaşmak için bikinimi giymeyi düşünüyorum da."

"Tekne ile denize açılacağız," dedi Takım Ruhu Geliştirme Günü'nün başkanı.

"Geçen hafta denize açıldığımızda neredeyse birbirimizi öldürecektik," dedi Chloe.

"Geçen hafta kano yapmıştık," diye düzeltti Maddie, "ve Tara seni neredeyse öldürecekti evet çünkü saçlarını yaptırmıştı ve sen onu suya düşürdün. Bu sefer ellerine sahip çık ve bugünün takım ruhu geliştirme macerasına uyum sağla."

"Hmm," dedi Chloe, marinadaki Cape Dory tekneyle denize açılırken ve Tara'ya doğru uzun ve donuk bir bakış fırlattı.

Aynı zamanda yanlarına kanolar, su kayakları ve bir de şişme bot almışlardı. Bunların çoğunun bir kiralama bedeli vardı ve ellerinden geldiği kadar her kuruşu kenara atmaya karar vermişlerdi.

Her şeyi almak ve tüketmenin paralarını alarm verici hız-

da azalttığını bilmeleri gerekiyordu. Maddie'nin biriktirdikleri bitmişti. Tara'nın da. Yeni bir hayat için bu meblağın çok küçük olduğunu hatırlattı kendine. Sadece kendi istediği gibi yaşadığı ve başkalarını umursamadığı bir hayat.

"Tara," dedi Maddie eliyle göstererek, "sen dümende olacaksın."

"Evet!" Chloe, dar yazlık elbisesini zafer kazanarak çıkardı, içinde daha da dar kırmızı bikinisi vardı. "Güneşlenme zamanı, bayanlar."

Tara, tekneyi marinadan çıkardı ve yeni talimatlarını öğrenmek için Maddie'ye baktı.

"Rüzgâra doğru sür," dedi Maddie. İçlerinde ne yaptığını bilen bir tek o vardı, Ford'dan birkaç ders almıştı.

Tara da, Ford'dan ders almıştı. Ama bu, on yedi sene önceydi ve bu derslerin denizcilikle ilgisi pek azdı.

"Ne oldu?" diyen Maddie, Tara'ya, anımsadığı hatıralarına gülümsediğini fark ettirdi.

"Hiçbir şey."

"O yüzündeki, hiçbir şey den fazlasıydı," diye ekledi Chloe.

Tara onu duymazdan geldi.

"Rüzgâra doğru," diye tekrarladı Maddie.

Tara esintinin hangi yönden geldiğini anlamak için etrafa baktı.

"Hızlı ol," dedi Maddie. "Yoksa bizi batıracaksın."

Tara, bunun ne anlama geldiğinden tam emin değildi ama iyi bir şey olmadığı kesindi. Tekne dört adım genişliğinde önce sağa sonra sola yatıyordu; rüzgâr saçlarını her yönden dağıtıyordu bu yüzden, hangi yönün rüzgâra karşı olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu.

"Batı!" diye bağırdı Maddie. "Batıya."

"Tamam, tamam," dedi Tara eski farenin sesindeki korku-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ya gülerek. "Batıya gidelim bakalım." Çok geçmeden hangi yönün batı olduğunu fark etti...

"Sol!"

Tara hemen sola kırdı.

"Yelken halatını tut!" diye seslendi Maddie.

Tara ona baktı. "Anlayabileceğim dilden söyle."

"Yelkeni çek!"

"Cümlenin sonuna rica ettiğini belirten kelimeler eklemelisin," dedi Chloe kendini kremlerken.

Maddie bacaklarını açmış, rüzgâra karşı uçuşan giysileriyle, modern zamanların korsanı gibi duruyordu. "Çek," dedi Maddie, Tara onun emirleriyle koşuştururken. "Yelkenin ipini sabitle."

Tara, Chloe'ya baktı.

Chloe yüzünü güneşe çevirmiş gülümsüyordu. "Sıra Chloe'de değil mi?" diye sordu Tara umutla.

"Henüz değil," dedi Chloe. "Astımımın azacağını hissediyorum." Kısa bir *öhö öhö* çıktı ağzından, sonra hırıltı sesi çıkardı. "Gördün mü?"

Maddie güldü. "Biraz gerçeklik katabilirdin en azından."

Chloe hırıldanmaya devam etti ve sonunda gerçekten öksürmeye başladı.

Tara iç çekti ve yelkeni sarmaya devam etti. Korsan olmak ve emirler yağdıracak kişi olmak istiyordu.

"Daha sert," dedi Maddie. "Daha sert yapmak zorundasın."

"Kulağa ahlaksız geliyor," dedi Chloe.

"Yelken aç," dedi Maddie, Chloe'yi duymazdan gelerek. "Acele et." Kıyafetlerinin içinde, elindeki patates cipsini yemesine rağmen çok zinde ve etkileyici vücutlu, güzel bir diktatöre benziyordu.

Dur bir dakika. Tara, ince kalmak için o cipslere dokunamıyordu bile. "Hey, iyi bir kaptan olsaydın elindekileri paylaşırdın."

Maddie elindeki paketi yokladı, muhtemelen paylaşacak kadar olup olmadığını anlamak için. Tara, Maddie'nin patates cipslerinin Tanrının bir hediyesi olduğuna inandığını biliyordu. Hayattaki en güzel ikinci şeydi onun için. Eskiden birinci şeydi ama sonra Jax'a âşık olmuştu ve seks listenin başına yerleşmişti.

Maddie'nin öncelikleri pek değişmezdi. Ve cipslerini gönülsüzce Tara'ya ikram etti. Tara, kendi önceliklerinin de artık değişmemesi gerektiğini biliyordu.

Bir saattir denizdelerdi, maksimum korumalı güneş kremiyle sıvanmış Chloe, tangasının kenarına astım spreyini asmıştı, kırmızı dalgalı atkuyruğu saçları, üzerinde *TADINI ÇIKARMAYA CESARET ET* yazan beyzbol şapkasının arka bandından çıkmıştı ve koca film yıldızı güneş gözlükleri şuh burnunun üzerinde duruyordu.

Tara dönüp kendine baktı. Bu maceraya özel şekilde giyinmemişti. İnce bir eşofman altı ve muhtemelen ofiste giyilmesi daha uygun bir örgü bluz giymişti, ama o sabah temiz olan giysileri bunlardı sadece. Üstelik, herkes bilirdi ki bankada ne kadar paran olduğu ya da gece kafanı hangi yastığa koyduğun değil, ne giydiğin ve nasıl giydiğin önemliydi. Maddie'ye döndü. "Chloe'nin orada sadece uzanarak neden bu kadar şirin göründüğünü söyle bana tekrar."

"Teşekkürler tatlım," dedi Chloe gözlerini açmayarak.

"Chloe şimdi oradan kalkacak ve senin işini devralacak," dedi Maddie, "ve bizi marinaya geri götürecek."

Tara, Chloe'ye yapmacık bir gülümseme fırlattı ve güneşe tapınma sırası ona geçti. Bir saat daha alan geri dönüş sırasında, altında ilerleyen teknenin, tuzlu okyanus kokusunun, giysilerini ve tenini kurutan güneş sıcağının tadını çıkardı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tara. Kendini huzurlu ve iyi hissederken, Maddie'nin değişiklik yapıp Chloe'ye patronluk taslamasını izledi.

"Sancağı izle," diye seslendi Maddie, Chloe marinaya yanaşırken. "Sancak!"

"Neymiş bu lanet olası sancak dediğin şey?" diye geri bağırdı Chloe.

"Sağ taraf! Sağ tarafa dikkat et! Aptallar, siz ikiniz hiçbir şeyi aklınızda tutamaz mısınız?"

Chloe, genelde iyi anlaştığı Maddie'ye sert bir bakış fırlattı. "Bu sabah ya çok kafein aldın ya da,"

Maddie gözlerini devirdi.

"İyi sevişememişsin," diyerek karar verdi Chloe.

"Bilgin olsun diye söylüyorum..." Maddie sesini alçalttı, "sevişecek vaktim olmayacak kadar erken kalktım. Ve bunun konuyla ne ilgisi var anlamıyorum."

"İlgisi var çünkü Jax'ın yanından geldiğinde çok daha sakin oluyorsun-"

"Chloe," dedi Tara, bu konuda Maddie'nin üzerine gitmesini istemiyordu. "Etrafımızdaki her şey sekse göre şekillenmiyor."

"Hiç seks yapmazsan tabii ki sekse göre şekillenmez," diye söylendi Chloe.

"Peki, bayan düzeltici," dedi Tara.

"Ford ile güzel şeyler yaşayabilirsin, bunu biliyor musun? Onun sana nasıl baktığını gördün mü?"

Tara iç çekti. "Sen hiç yoktan bir kavga çıkarabilirsin Chloe."

"Evet," dedi Chloe, kendini aşağılanmış hissetmeyerek. "Ve konuyu değiştirmek için güzel numara. Neden seks konusu seni bu kadar rahatsız ediyor?"

Tara kafasını iki yana salladı. "Biliyor musun, bazen hiç konuşmasak da olur, öyle değil mi?"

Chloe, iyi huylu bir şekilde gülümsedi. "Susmaktansa, birçok fırsatı elimden kaçırmayı tercih ederim."

"Hey," dedi Maddie. "Bu özlü sözler kutusuna girebilir Tara. *Fırsatları kaçırmaktansa susmayı dene*. Chloe!"diye bağırdı son anda ve eliyle işaret etti. "Ölü dalgaya dikkat et!"

Çok geçti. Beş adımlık dalga iyice yükseldi, burnu kaldırdı ve hepsini ıslattı.

"Hiç dikkatini vermiyorsun," dedi Maddie okyanus tokatını yedikten sonra kendine gelebildiğinde.

"Biliyor musun?" diye sordu Chloe, ellerini havaya kaldırarak. "Denizcilik benim için çok stresli."

Chloe astım spreyini çıkarıp bir nefes çekerken, Maddie dümene geçti.

"Şu özlü sözler kartlarını kime yazıyorsun sen bu arada?" diye sordu Chloe, Tara'ya.

"Kızıma," dedi Tara düşünmeden.

"Ah." Bu Maddie'yi gülümsetti. "Çok tatlı. Onları okuyacak mı sence?"

Tara kafasını iki yana salladı. "Onu geri alma hakkım yok artık. Bu yüzden kızımı bulamam. Onun beni bulması gerekiyor." Kendi sesindeki hüznü duydu ve çenesini kapadı, oraya gitmek istemiyordu. Oraya gitmemek için uzun zaman harcamıştı. Bu, onun kendi suçu ve ayıbıydı; bebeğinden vazgeçmek…

"Hazır konusu açılmışken," dedi Chloe, "bize babasının kim olduğunu söylemeye hazır mısın?"

Tara ona uzun uzun baktı. Eski sevgilisi bu bakış için, "*Bana Kıçını Tekmeletme Bakışı*" derdi.

Fakat bu bakış Chloe'nin gözünü korkutmamıştı. "Doğruyu söyle," dedi. "Hırdavatçı dükkânındaki Anderson. Değil mi? O adam sana bayılırdı."

"Hayır," dedi Tara. "O, Maddie'ye bayılırdı. Ta ki, Maddie

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

onun kalbini kırana ve Jax ile çıkmaya başlayana kadar."

"O zaman Ford," diye kıkırdadı Chloe. "Ford, tam bir bebek babası."

Tara donakaldı, sonra dikkatlice, temkinle kendini rahatlamaya zorladı. "Ne?"

"Evet," dedi Chloe ve sırıttı. "Aslında zaten biliyorduk. Sadece Anderson'dan bahsederek ağzını aradım."

"Chloe," dedi Maddie sessizce, "onu pusuya düşürdün, planda bu yoktu."

"Plan mı?" dedi Tara. "Plan mı yaptınız? Neydi planınız, denize açılıp takım ruhu geliştirme bahanesiyle beni sorguya çekmek mi?"

"Kimse seni sorguya çekmiyor," dedi Maddie nazikçe. "Biz senin kardeşleriniz. Senin güvenlik sisteminiz."

"Ve gerçekten," dedi Chloe, "Ford'u görmezden gelme çabaların seni zaten ele vermişti. Kimse o hoşluktaki bir adamı görmezden gelmeye çalışmaz."

"Konumuz bu değil," dedi Tara öfkeyle.

Chloe iç çekti. "Sana söylüyorum, sürekli birbirimize baskı yapmak yerine sadece konuşabilseydik daha az hırçınlaşırdık. Ve "biz" derken aslında senden bahsediyorum."

"Konumuz bu değil," diye tekrarladı Tara.

"Tabii," dedi Chloe. "Peki, o zaman yarın akşamki görücü usulü randevundan ne haber? Bundan bahsedebilir miyiz?"

Maddie, tekneyi artık daha iyi idare ediyordu fakat Tara, gözlerini Chloe'ya diktiği için bunu fark etmemişti. "Sen yarınki randevumu nereden biliyorsun?"

"Dalga mı geçiyorsun? Burası Şanslı Liman, unuttun mu? Ethel postanede Carol'a söylemiş, o Jax'ın ofisindeki Jeanine'e... Jeanine Sandy'ye söylemiş, Sandy de Lucille'e senin, Ethel'in kısa bir ziyaret için gelecek olan torunuyla olacağını söylemiş. Ve Lucille de bunu Facebook sayfasına yazdı."

Tara bağırmamak için kendini zor tutuyordu. O gün bahçe sosyetesi kadınlarını ağırladıktan sonra, Ethel Tara'yı bir kenara çekmiş ve Ford'un ona kur yapıp yapmadığını sormuştu. Sorunun kendisi, bu modası geçmiş ve antika "kur yapmak" ifadesi ile birleşince, Tara neredeyse kendi eliyle yaptığı limonatayla boğulacaktı. Her şeyden önce, Ford ile ilgili hiçbir şey modası geçmiş ya da antika olamazdı. Tara kararlı bir şekilde Ethel'e, Ford'un kur yapmadığını söylemişti -aralarındaki şehveti kendine saklamıştı- ve Ethel işte tam o esnada bir iyilik isteyeceğini söylemişti.

Tara isteksizce bu teklifi reddetmiş, Ethel ise gülmüştü. "Oh, hayır tatlım," demişti. "Anlamıyorsun. Ben sana iyilik yapıyorum. Seni torunum Boyd'a ayarlayacağım. O harika, tatlı ve nazik bir adam ve mükemmel bir karaktere sahip."

Chloe sırıtıyordu ve Tara bu görücü usulü randevusundan daha şimdiden pişman olduğunu itiraf etmeyi reddediyordu. "Bir akşam yemeği yiyeceğim. Ne var bunda?"

"Sandığın kadar zeki olsaydın bunun yerine Ford'la kahvaltıda olurdun."

Tara'nın midesi bu düşünceyle gerildi. "Boyd'un hoş biri olduğundan eminim."

"Kaç senedir kimseyle çıkmıyorsun sen? İki? Üç? On?"

Tara cevap vermeye yeltenmedi. Çünkü aslında kendisi de bilmiyordu.

"Hoş biri senin ihtiyacın olan şey değil," dedi Chloe. "Senin ihtiyacın olan şey-"

Maddie "kazayla" Chloe'nun kafasına can yeleği fırlattı. Tara bu itiş kakıştan kaçarak dümene geçti. Yelkenler kapalıydı, tekneyi iskeleye doğru çevirdi, gazı gereğinden daha fazla veriyordu sanki. Maddie'nin çığlığını ve Chloe'nun uyarışlarını duymazdan gelerek konsantre oldu kendince. Büyük bir dalgaya doğru tam gaz ilerledi ve çarptılar.

"Aman Tanrım," diyebildi Maddie kafasını kaldırırken.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"senin eğitilmen gerek-"

"Benim suçum," dedi Tara.

"Ve-"

"Biliyorum," dedi Tara.

"Sen her şeyi bildiğini de biliyor musun?" diye sordu Chloe ayağa kalkıp bikinisini düzeltirken.

Tara ona uzun uzun bakınca Chloe omuzlarını silkti. "Sadece merak ediyorduk."

"Ediyordunuz?" diye sordu Tara, Maddie'ye dönerek, Maddie göz kırptı.

İşitilebilir şekilde hırıltılı nefes alan Chloe astım spreyini aldı, çalkaladı ve sıktı. Nefesini tutmak için on saniye bekledi, sonra nefes verdi. "Kötüleşmeme şaşırmıyorum," dedi Maddie'ye dönerek, sonra Tara'ya döndü. "Ve evet, ediyorduk."

Tara aniden bir acı yumağı yutmuş gibiydi. "Siz ikiniz benim arkamdan ukala olduğumu konuşuyorsunuz."

"Kesinlikle," dedi Chloe, "senin kendini rahat bırakmayan halin, haklı olma takıntın ve tüm genel huysuzlukların."

"Ben huysuz değilim."

Chloe güldü. "Ama sürekli haklısın öyle değil mi?"

"Ben sadece dikkatliyim," dedi Tara, çenesini havaya kaldırarak savunmaya geçmişti. Kahretsin. "Ve sürekli haklı olmak konusuna gelince, evet birinin sürekli haklı olması gerekiyor." Peki, artık sürekli haklı olmadığını ve kızların arkasından konuştuklarını biliyordu. Ve evet, belki bazı zamanlar çekilmez biriydi; fakat o önem verdiği her şeyin üzerine çok fazla titizlenirdi. Chloe'nin gençlik yıllarında yaptığı hataların acılarını çekmesine izin vermek için kendiyle baş başa bırakılmış olmasının anlamsız olduğunu düşünürdü Tara örneğin. Chloe, Phoebe ile büyürken onu yönlendirecek bir el olmamıştı, ama Tara'nın en azından babası vardı.

Ama onu bir büyük hatadan koruyamamıştı...

Tara bu düşünceleri aklından sildi ve dikkatini, yanaştırmaya çalıştığı tekneye verdi. Kız kardeşleriyle iyi ilişkileri olsun istiyordu ve sürekli didişmelerine rağmen, bunun gerçek olacağını biliyordu. Yakınlaşıyorlardı.

Ama bundaki asıl amaç oteli iyi yönetebilmekti. Bunu yapmak zorundaydılar. Solda ne kadar boşluk kalması gerektiğini iyi hesaplayamadığı için tekneyi sürttü. "Özür dilerim," diye seslendi neredeyse yere düşecekken. "Ama biraz yardıma ihtiyacım var!"

"Gayet iyisin," diye söylendi Maddie.

"Her şeyi bilen biri olarak, öyle değil mi?"

"Tara," dedi Maddie yavaşça, sesindeki bağışlanma arzusu okunuyordu. "Ben-"

"Hayır, sorun değil." Tara kafasını salladı. "Gerçekten. Siz ikinizin ben yokken ve kendimi savunamazken benim kişisel hayatımı çekiştirmeniz-"

"Hey, sen varken de konuşmaya çalıştık," dedi Chloe.

Tara kafasını iki yana salladı ve tekneden inen Chloe'yi takip etti, ama Chloe aniden durunca onun sırtına yapıştı. "Sen nesin-"

Ford yarış teknesi Finn'in güvertesinde dikiliyordu. Vücudunun her noktası sırılsıklamdı, üzerine yapışmış şortundan çamaşırı, tişörtünden ise teknesini bağlamak için uzanmış kollarının gerginliği görünüyordu.

Tara bu kolları hep sevmişti. Zinde ve güçlülerdi, inanılmaz derecede şefkatli olabildikleri gibi. Aklına koyduğunda A sınıfı konfor sağlayabiliyorlardı. Ve elleri... sert sularla başa çıkabilir ya da özgüvenle orgazm büyüsü salabilirlerdi.

"İyi misin?" diye sordu Chloe omuzunun üzerinden Ford'un bakışlarını kaçırmadan.

"Evet. Neden?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çünkü biraz önce inledin." Kafasını çevirdi ve Tara'ya baktı. "Salyalarının akıp akmadığını kontrol etmelisin."

Tara dürtmeye çalışırken Chloe'yi itmiş bulundu, sonra gizlice salyaları olup olmadığını kontrol etti. Sonra Ford'a bakmaya devam etti. Ford'un yüzündeki tatmin ifadesine bakılırsa, seyahati iyi geçmişti. Bir şey Tara'nın midesini acıttı çünkü onun bu ifadesini daha önce görmüştü: onun üzerine uzandığında ve bir erkeğin yapabileceği gibi onun vücuduyla kenetlendiğindeki gibi.

Kendine hakim olmadan önce bir ses daha çıkardı; sonra dudaklarını ısırdı. Eğilerek, dikkatini teknelerini bağlamaya verdi, ama parmakları iş tutmuyordu. "Kahretsin."

Görüntüye iki el girdi o anda -büyük, çalışkan eller- işi yapmıyor ama düğümü düzgün yapması için onu yönlendiriyordu bu eller. "Evet böyle," dedi Ford.

"Kendi kendime yaparak öğrenmek istiyordum."

"O her şeyi kendi kendine yapabilir," dedi Chole sesindeki alayla. "Tanrı onu korusun."

Tara doğruldu, Chloe'ya bir bakış attı. Gözlerini devirerek karşılık verdi Chloe.

"Haydi Maddie. Sanırım Tara'nın çalışmak için zamana ihtiyacı var." Sonra minicik bikinisinin bazı yerlerini kapayarak otele doğru ilerledi; Maddie arkasındaydı.

Bir kez daha Tara ile Ford'u baş başa bırakmışlardı.

Tara, Ford'un gözlerine direkt bakmaksızın ona doğru belli belirsiz bir gülümseme gönderdi. Ona bakıp erinememenin yolunu keşfetmişti. Rıhtıma inmek için adım attı.

Ford ona yardımcı olmak üzere elini uzattı, Tara kendi başına inmeye çalıştıysa da buna izin vermedi. Elini sıkıca tuttu ve inmesini bekledi.

Tara derin bir nefes alarak başını kaldırdı ve onun bakışıyla karşılaştı. Ve evet, her zaman olduğu gibi, iki günlük sakallarıyla, büyüleyici gözlerinin kenarlarındaki çizgileri ve

çaba sarf etmeden insanı sarhoş eden gülümsemesiyle, Tara sıcak ekmeğin üzerinde kayan yağ gibi eridi.

"Ne oldu?" diye sordu Ford.

Tara büyük, ıslak, muhteşem Ford'a baktı ve yavaşça kafasını iki yana salladı. "Sen neden yağlanmıyor ya da kilo almıyorsun?" Otuz dört yerine on yedi yaşında görünüyor olması gerçekten de Tara'yı sinir ediyordu. "En azından gaz çıkarabilir ya da özel yerlerini kaşıyabilirsin ya da buna benzer hoş olmayan şeyler."

Ford kaşlarını çattı. "Kıçımı kaşımamı mı istiyorsun?"

"Evet," dedi. "Ve aynı zamanda herkesin içinde burnunu da karıştırabilirsin."

Ford'un yavaş ve kendinden emin gülümsemesi yüzüne yerleşti.

"Ne?"

"Üstüme atlamak istiyorsun," dedi Ford.

Ah, evet. "Bak, bundan daha önemli sorunlarım var, tamam mı? Tekrar aynı yerde yaşıyor oluşumuzdan dolayı birbirimizle iyi geçinmemizden çok daha önemli sorunlar."

Ford bir an ona baktı, sonra yaklaştı. Marina binasının duvarına yaslanmak zorunda kaldı Tara. "Diğer sorunlarını sana düşündürtmeyecek şeyler yapabilirim," dedi ipeksi bir sesle söz vererek.

Tara bundan şüphe etmiyordu zaten.

Ford, dudaklarını Tara'nın çenesine yaklaştırdı. "Sadece söyle."

Söyle, diye düşündü Tara bedeni keyifle titrerken.

Ford parmağıyla Tara'nın şakağına dokundu ve geri çekildi, koyu gözlerini Tara'nınkilerin üzerinde tuttu.

Seks. Sadece seks. Ve bu mükemmel olabilirdi. Ama yetmezdi. Yetmenin yakınından bile geçmezdi. "Hayır," dedi hissettiğinden daha büyük bir kararlılıkla.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Geri çekilirken, duvara yaslanmış Tara'yı yalnız bırakırken, Tara'nın giysileri Ford'un ıslaklığıyla nemlenmişken, Ford hayal kırıklığı yaşadıysa bile bunu göstermedi.

Tara'nın cevabı Ford için yabancı değildi zaten.

Ford gidince, Tara titreyen nefesini dışarı verdi ve otele doğru ilerledi. Serin ve yeni odasına girip kendine bir dakika verdi.

"Bayan Daniels? İyi misiniz?"

Tara, Carlos Rodriguez'e döndü, eşyaları yerleştirmek, boyama ve temizlik gibi işleri görmesi için işe aldıkları yerel liseye giden bir çocuktu. Suratındaki birçok piercing ve pek medeni görünmeyen pantolonları ile ilk gördüklerinde bu çocuğun iyi bir çalışan olup olmayacağından emin değildiler fakat iyi iş çıkarmıştı. On yedi yaşındaydı ve şimdiden uzun boyluydu; üç öğün yemek yiyemediği izlenimi veren sıska bir vücudu vardı.

Tara, onun iş başvurusundan ve okul notlarından, zeki fakat beklenenden azını becerebilen ve hatta biraz baş belası bir çocuk olduğunu biliyordu. Ama bir çocuğun hayatında otorite figürü olmadığında yaşanan buydu ve Carlos kendine, büyük annesine ve küçük kardeşlerine bakmak için bu işleri yapmak zorundaydı.

"İyiyim," dedi Tara.

"Çapalamayı bitirdim ve çamaşır odasını boyadım."

"Harika. Öğle yemeğini yedin mi?"

"Evet."

Çocuğun yalanına karşılık iç çekti. "Fırında sana bir sandviç bırakmıştım."

"Teşekkürler, ama-"

"Ama yok. Onu ye."

Arkasını döndü, bu yüzden Tara onun yüzünü göremiyordu. "Onu eve götürecektim."

Şüphesiz ki yemeğini kız kardeşlerine ya da büyük annesine götürecekti. "Sen yemeğini ye. Eve götürmen için sandviç hazırlayacağım."

Arkasını döndü ve uzun bir an boyunca Tara'ya baktı, belli ki açlık ve gurur arasında kalmıştı. Yemeğin cazibesi galip geldi ve mutfağa doğru yürüdü.

Chloe, bikinisinin üstüne geçirdiği küçük tatlı yazlık elbisesini düzelterek Tara'nın odasına girdi. "Umarım yaptığını beğenmişsindir," dedi Tara'ya. "Maddie'yi yine kaçırdın. meydan okumalardan nefret eden küçük hanım daha sıcak sulara doğru yüzmek üzere ortadan kayboldu."

"Meydan okumadım."

"Sen dalga mı geçiyorsun benimle?" diye sordu Chloe. "Sen ayaklı bir meydan okumasın."

"Neden bahsediyorsun? Her şeyi başlatan sensin. Bir şeyi ne zaman kendine saklaman gerektiğini bilmiyorsun."

Chloe elleri belinde, sinirle ayakta dikiliyordu. "Her şeyi halının altına süpürmek ve hepsini kendi derinliklerimde saklamak beni kim haline getirir, sen mi? Kusura bakma, yapamam kardeşim. Bu yanımı asla göremeyeceğin için en iyisi belki de anlaşamadığımızı kabul etmek olacak."

"Peki," dedi Tara.

"Peki. Ve bir süre konuşmayalım, en azından yılda bir kez kendinin de haksız olabileceğini kabul ettiğin bir zamana kadar."

"Haksız olduğumu kabul edebilmek beni de mutlu ederdi," dedi Tara. "Tabii eğer haksız olsaydım."

Chloe ellerini göğsünde kavuşturdu ve mutfaktan sandviçini yiyerek geri dönen Carlos'a döndü. "Hey, tatlım," dedi her zamanki cazibesiyle sanki Tara'ya biraz önce söylenmiyormuş gibi. "Neler yaptın?"

Carlos daha önce görmedikleri şekilde gülümsedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Chloe'nin, erkekler üzerinde böyle bir etkisi vardı.

"Eğer istediğiniz başka bir şey yoksa bugünlük işleri bitirdim."

"Evet," dedi Chloe. "Bir isteğim var. Belki kız kardeşime buralardaki insanların 'her şeyi bilen' kişilerinden hoşlanmadığını söyleyebilirsin."

Carlos hangisine bakacağını şaşırdı.

"Onu arada bırakma," dedi Tara.

"Benim yanımda olacağı için endişeleniyorsun." Chloe, Carlos'a döndü. "Her şeyi içine attığı için yüzünde kırışıklar olduğunu söylersen maaşını artırırım."

"Bununla ilgili Facebook'ta bir reçete var," dedi Carlos sandviçinin son parçasını ısırırken.

Oh Tanrı Aşkına diye düşündü Tara dişlerini sıkarken. "O benim şey olduğumu-"

"Gergin," dedi Chloe gülerek yardıma koşarken. "Ve aynı zamanda ona sürekli duş başlığına astığı çamaşırının rahatsız edici olduğunu da söyler misin?"

"Aslında," dedi Carlos sonunda ilgili görünerek, "bu beni bir parça bile rahatsız etmiyor. Uh, hangi banyodaydı o duş başlığı?"

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

BÖLÜM 5

"Mazereti, özür ile asla karıştırmayın."
CHLOE TRAEGER

Birkaç gün sonra Ford Aşk Kulübesi'ndeydi, küçük avludaki masa ve sandalyeleri temizliyordu. Kısık sesle müzik dinliyordu, ama ses ne kadar yüksek ya da alçak olursa olsun, yan kapı komşusu -kitapevinin sahibi Ted- camını tıklatır ve müziği kısmasını isterdi. Ford, bu adamın nasıl bir evde yaşadığını hayal etmeye çalıştı, muhtemelen sadece Enya, kediler ve süs bitkileri ile yaşıyordu.

Yardıma gelmiş olan Jax, yeni temizlenmiş masalardan birinin başına oturmuş bir şeyler yazıyordu -gerçekten çok yardımcı oluyordu.

"Çok mu çalışıyorsun?" diye sordu Ford sesindeki ağır alayla. Bilgisayarına o kadar gömülmüştü ki ekranından başka bir şey göremiyordu, Jax cevap bile vermedi.

"Dünyadan Jax'a."

"Hmm." Jax'ın esmer kafası ekranın üzerinde durmaya devam ediyordu, parmak uçları klavyenin üzerinde uçuşuyordu. "Çok işim var."

Ford gözlerini kıstı. Jax, bir zamanlar marka takımlar giyen ve Porsche kullanan önemli bir avukattı, fakat bu günler-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

de altında bir Levi's, üzerinde tişörtlerle eski bir cip kullanıyordu ve köpeği ise, evrenin en tembel köpeğiydi. Sabahlarını yenilenerek, gecelerini ise Maddie'yi becererek geçiriyordu ve daha önce hiç bu kadar mutlu görünmüyordu. Ford, ne yazdığını okumak için arkasına geçti. "Bu çok edepsizce, seni küçük kız, edepsiz kızların başına ne gelir bilirsin," Ford yüksek sesle okudu. "Tamamen işle ilgili çalışıyorsun."

Pişman olmuş gibi görünmeyen Jax sırıttı ve GÖNDER tuşuna bastı. "Hey, bir ilişki aynı zamanda bir iştir."

"Tabii, seksin seni öldüreceğine bahse girerim."

"Bir ara sen de denemelisin."

"Gündelik seks mi?" diye sordu Ford.

"Bir ilişki seni koca kıçlı. Çok uzun zaman oldu... Neydi ismi? Geçen sene çıktığın seksi kayakçı?"

"Brandy," dedi Ford ve dudaklarına sevgi dolu bir gülümsemenin oturduğunu hissetti.

"Evet. Brandy." Jax gülümsedi. "Onu severdim."

"Bu yüzden merhaba derken her seferinde sana sarılıp üzerine yığılıyordu."

"Hey, o hoş bir kızdı," dedi Jax. "Siz ikiniz neden ayrıldınız?"

"Çünkü annesi durmadan bana mesaj atıp onunla ne zaman evleneceğimi soruyordu."

"Bu da seni uçuş moduna soktu," dedi Jax. "Peki Kara'ya ne oldu, bir ara gerçekten nişanlı olduğun kadın?"

"O çok zaman önceydi. Kara..." O, ün meraklısıydı. Ford'un yarışlara katıldığı zamanki şöhretinin delisiydi. "Yürümedi. Ve sen zaten bunu biliyorsun."

"Henüz yalnız olman için etkileyici bir sebep duyamadım," dedi Jax, "şu saçma bir şeyler vaat edebilme konusundaki yeteneksizliğinin dışında."

"Böyle bir yeteneksizliğim yok benim."

"Her neyse, dostum."

"Yok dedim!"

"Öyle mi? O zaman birlikte olabileceğin birini bul ve sonucu birlikte görelim."

"Evet, bunu yapacağım."

Jax, cebinden telefonunu çıkardı ve çaktırmadan Ford'a baktı. "Elin sağlam, neden olmasın?"

Ford, iyi bir hayatı olduğunun gayet farkındaydı, en azından koca yeryüzünde iyi yerlere gelmişti. İhtiyacı olduğu her şeye sahipti ve ihtiyacı olmayanlara sahip olabilecek yeteneği de vardı. Şimdiki hayatı çocukluğundakinden çok farklıydı. Sonuçta vahşi, düşüncesiz ve umursamaz biri olarak yetişmişti.

Neyseki Jax ve Sawyer vardı. Onları önemserdi. Üç ergen arkadaş birbirlerine kenetlenmişlerdi, iyi ve kötü günlerde birbirlerinin kıçını koruyorlardı. Ve kötü günler daha fazlaydı. Onlar birbirinin ailesi olmuşlardı ve hâlâ öyleydiler.

Ford, ilişkilere inanmıyor değildi. İnanıyordu. İşin aslı, güzel şeyler yaşamıştı. Fakat hiçbirine bağlı kalamamıştı.

Jax'ın çekinmeden gözüne soktuğu gibi, bu Ford'un kendi hatasıydı.

"Peki ya Tara?" diye sordu Jax.

"Ne?"

"Tekrar edeyim. Onunla aranızda ne olduğunu bana söyleyecek misin?"

"Ne olmuş?"

Jax başını tiksinerek iki yana salladı.

Peki. Hepsi aralarında bir şey geçtiğini biliyordu. Hem de önemli bir şey. Ford'un unutamadığı o uzun zaman önceki yaz. Büyük annesine fazla yük olmamak için teknede yaşayan ve kendini oldukça yanlız ve kötü hisseden Ford, o gün teknede temizlik ve bakım yapıyordu. Babası Jax'ı havalı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kamplardan birine göndermişti ve üçüncü silahşör Sawyer, o sıralar maalesef bir polis şefine ait olan oldukça nadir bir klasik Mustang'i "ödünç aldığı" için genç hapishanesinde gözaltındaydı.

Ford kendi dünyasında yalnız kalmış, parmaklarını en küçük eklemlerine kadar çalıştırıp tüm saçma ve birikmiş işleri yaparak kafasını meşgul etmeye çalışıyordu. Tara ortaya çıkana kadar teknesinde çok fazla uzun ve yalnız gece geçirmişti.

Onun viski rengi gözlerinin her bir öfkeli bakışı, Ford'un kalbinden bir parça koparıyor gibiydi.

Ford, Tara'yı rahatlatıyordu. Tara da onun için birçok şey yapmıştı ama rahatlatmak bunlardan biri değildi.

O yaz yanıp kavrulmuşlardı. Sonunda Tara gözyaşlarıyla ve karnında bir bebekle tekneye geldiğinde, ikisi de düşünmeden tepki vermişti. Ford'un tepkisi başarabilecekleri yönündeydi. Bir aile kurabilirlerdi, gerçek bir aile. Okulu bırakıp Tara ile evlenecekti.

Ama Tara'nın farklı düşünceleri vardı. Bebeği koruyucu aileye vermek zorunda olduğunu biliyordu çünkü ona bir hayat sunamazdı. İkisinin arasında geçmişini hatırlayıp bundan ders alacak olgunluktaki tek kişi oydu. Ford'a bunu yapamayacaklarını söyledi; bu bebeğin, ikisinin ona sağlayabileceğinden çok daha iyi bir hayatı hak ettiğini söyledi.

Ve haklıydı. Doğru olanı yapmışlardı. Ford bunu biliyordu. Bunu hep biliyordu, ama bebeğini kaybetmiş olmak çok zordu.

Tara'yı kaybetmek daha da zordu.

On yedi sene sonra Şanslı Liman'a tekrar geldiğinde, Ford'un, üzerini örttüğü duyguları zorlanmadan su yüzüne çıkmışlardı, dehşete düşmüştü ama endişelenmemişti. Tara'nın sadece, Phoebe'nin miras bıraktığı oteli incelemek için kasabaya geldiğini biliyordu. Hemen gidecekti nasıl olsa.

Ama işte şimdi, altı ay sonra, hâlâ buradaydı ve Ford'un

eski yaralarını acıtıyordu. Elleriyle gözlerini kapadı. Olan biteni kabulleneli çok uzun zaman olmuştu, ama ellerini indirdiği anda tekrar avlanıyordu. O imzayı atıp kızının üzerindeki haklardan vazgeçerek doğru olanı yapmıştı. Hem bebeği hem de Tara için doğru olanı yapmıştı. Ama pişmanlık her zaman vardı.

O zamandan beri daha fazla pişmanlık duymamakolması için hayatını en garip şekilde yaşıyordu. Ve evet, başına gelenleri kolayca def edebilmek için yapıyordu bunu.

Ve insanları.

Omuz silkti. Yaptığı işe yaramıştı. Ya da yarayacaktı, Tara onun dünyasına geri gelmişti ve gitmek için acele ediyor gibi görünmüyordu.

Tara, hayatını dikkatle, bir amaç uğruna yaşamıştı. O ne istediğini bilen bir kadındı. Ve ne istemediğini de. Ford, ikinci kategoriye ait olduğunu biliyordu.

O, Tara için kötü hatıralar demekti. Ve risk, hem de büyük bir risk. Bunu anlıyordu ama tüm bu mantığa rağmen aralarındaki çekim hâlâ çok güçlüydü.

"Kendinle bir Hallmark filmi anı yaşıyor gibi görünüyorsun," dedi Jax.

Ford onu yok saydı ve içeri biri girerken kapıya doğru ilerledi.

Carlos. Otelde, lokantada ve okulda çalışıp, büyükannesi ile yaşadığı ailenin reisi olmasına rağmen sık sık ek iş var mı diye sormaya gelirdi bu çocuk.

Ford onun durumu çok iyi anlıyordu. "Hey, boş vaktin mi var?"

"Hayır," dedi Carlos. "Bugün tüm gün oteldeyim. Kasabadan bir şeyler almak için Maddie gönderdi beni. Buraya uğrayıp bu gecenin o gece olduğunu söylemi istedi."

Ford kafa salladı. "Ona söyle olmuş bilsin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Neyi olmuş bilsin?" diye sordu Jax.

"Otelin eşyaları bugün geliyor," dedi Ford. "Maddie bu akşamlık mutfak mobilyalarını depomda saklamamı istedi, Tara'ya sürpriz yapacakmış."

Jax tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?" diye sordu, sesinden bu fikri büyüleyici bulduğu belli oluyordu.

"Sanki Maddie'nin huyunu bilmiyorsun," dedi Ford. "Hem Chloe muhtelemen Tara'yı kızdırmak için etrafı dağıtacaktı. Maddie bu yüzden rica etti. Büyük bir olay değil bu."

"Sadece ilgilenmediğini iddia ettiğin kadınlara yardım etmeni ilginç buldum," dedi Jax sinir edici, avukat sesiyle.

Ford asla ilgilenmediğini iddia etmemişti ve Jax bunu biliyordu. Sadece her seferinde bu konuda konuşmayı reddediyordu.

"Maddie bunun bir sürpriz olduğunu sana hatırlatmamı istedi," dedi Carlos. Yüzünü buruşturdu ve ağırlığını dengeledi, huzursuz görünüyordu. "İki kez söylemem gerektiğini çünkü her zaman iyi yol alamadığını söyledi."

Jax gururla sırıttı. "İşte benim kadınım."

"Ve senin de bu işten uzak durmanı söyledi," dedi Carlos Jax'den af dileyerek. "Şey dedi… ah, kahretsin." Çocuk cebinden bir kâğıt parçası çıkardı. "Ford'la uğraşma," diye okudu. "Onu yalnız bırak ya da bu geceyi unut." Carlos dikkatle Maddie'nin not kâğıdını geri katladı ve her iki adamın da gözlerine direkt bakamadı.

"İşte senin kadının," dedi Ford kuru bir sesle.

"Şuna bir bakayım." Jax notu Carlos'tan aldı, kâğıdı açtı ve baktı. "Kahretsin gerçekten de böyle yazmış." Kâğıdı geri verdi.

"Peki otel boş mu olacak?" diye sordu Ford.

Carlos kafa salladı. "Maddie, Jax'la ilgili planlarının olduğunu söyledi -senle bu konuda uğraşmayacağını varsayarak.

Chloe spor salonunda yoga dersi verecekmiş. Tara da dışarıda olacakmış."

"Dışarıda," dedi Ford. "Dışarıda nerede?"

Carlos duraksadı ve not kâğıtlarına baktı. Sayfanın arkasını çevirdi fakat cevap bulamadı.

Ford "dışarıda" olabilecek her şeyi düşündü. Lokantada şeflik yapacak olabilirdi. Fantezileri tetikleyen kibirli giysilerine yenilerini katmak için alışverişe çıkacak olabilirdi. Kahretsin, belki de Ford'un kalbine basıp ezmek için yapabileceklerini listeleyecekti.

Peh, bunu zaten çoktan yapmıştı.

"Bir randevusu var," dedi Carlos sonunda.

"Randevu mu?" diye sordu Jax şaşkınlıkla. "Tara mı?"

İşler başka türlü olsaydı, Ford buna kahkahayla gülebilirdi. Ama aniden nefes alamadı. *Kaptan Walker'dan Hava Trafik Kontrolörü'ne, Allahın belası bir sorunumuz var.* "Randevu," diye tekrarladı.

Carlos kapıya doğru yönelmişti. "Evet, Maddie öyle söyledi."

Ford, kendisininkinin yerine başka bir herifin kalbini ezmesi fikrini sevmeliydi, ama Tara bir randevuya gidecekti. Hayır, kafasında bunu ne kadar halletmek isterse istesin, hâlâ bu fikirden nefret ediyordu.

* * *

Tara'nın görücü usulü eşi, yan kasabada bir suşi restoranında rezervasyon yaptırmıştı.

Muhtemelen en iyi restoranı seçmişti.

Tara, Boyd'dan, kendisini lokantadan almasını istemişti çünkü; birincisi otele gidip vardiya sonrası üzerini değiştirmek istemiyordu ve ikincisi -*bunu gerçekten kendine bile iti-*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

raf etmekten nefret ediyordu- Ford'un marinada olmasını ve onu bir adamın aldığını görmesini istemiyordu. Bu yaptığını kendine bile açıklayamıyordu.

Boyd konusunda beklemediği şey, kendisinden oldukça kısa ve oldukça ağır olması ve takım elbise giymesiydi. "Burada bedava mı yemek yiyorsun?" diye sordu Boyd. "Eğer öyleyse burada da kalabiliriz."

"Vay," diye fısıldadı Tara'nın daima huysuz patronu. "O bir cimri."

Tara duymazdan geldi.

"Düz ayakkabıların var mı?" diye sordu Boyd. "Çünkü yukarı bakmak boynumu acıtıyor. Kişisel alma lütfen."

Harika. Çünkü tüm bu saçmalıktan sonra otele gidip ayakkabılarını değiştirmesi gerekiyordu.

Boyd'un arabasına doğru yürürken kendi kendine, Amazonlarda olmadığını hatırlattı. Çoğu erkeğin Tara'nın boyuyla bir sorunu yoktu. Tabii, bir zamanlar daha kısa boylu olmak ve daha ...minyon bir kadın gibi hissetmek isterdi. Daha gösterişsiz.

Fakat gerçek şu ki, sadece bir adam onu böyle hissettirebilmişti.

"Gerçekten boyun ağrısı çekmekten nefret ediyorum," dedi Boyd.

O, boyun ağrısından nefret ediyordu; Tara ise baş ağrısından, ki ağrının yolda olduğunu hissedebiliyordu. Bu adam akşam kafasıyla çekilecek gibi değildi. Bir an, dönme dolabı geçerken, okyanusa dokunan sahilin görebildiği kadar uzak ucuna baktı ve diledi...

Yelken açmayı…

Saçma. Boyd'un arabasındaydı. Otele doğru yavaşça sürerken gözlerini yola dikmişti. Çok yavaştı, kaplumbağalar kadar yavaş. Durmasını gerektirmeseler bile, tek bir kavşağı bile atlamadı, hepsinde durdu. Nihayet otele geldiklerinde,

Boyd oteli incelerken, Tara saçlarında beyazların çıkıp çıkmadığını merak ediyordu.

Tara da otele doğru baktı. Kardeşleriyle burayı getirdikleri halden gurur duyuyordu. Zor olmuştu, ama sahil oteli çok sıcak görünüyordu ve buranın ziyaretçilerle dolacağı günü sabırsızlıkla bekliyordu.

"Burayı boyayacak mısınız?" diye sordu Boyd.

"Evet." Aslında boyacılar en geç ertesi gün geleceklerdi. Bir haftadır bekliyordu onları. Eğer yine gelmez olurlarsa, Tara kendine bir boya fırçası alacak ve bu işi kendi yapacaktı.

"Çünkü eğer para kazanmak istiyorsanız gerçekten burayı boyamak zorundasınız."

"Farkındayız," dedi Tara elinden geldiği kadar kibarca. "Teşekkürler. Ayakkabılarımı değiştirip hemen geleceğim."

"Kişisel alma," dedi arabadan Tara'yla birlikte inerken. "Ama tecrübelerime göre görüş genişliğimin dışında bir kadınla gittiğim randevu benim açımdan pek iyi geçmez."

Sürpriz. Bu akşam bir kez daha "kişisel alma" derse, yaşamak da onun için pek iyi geçmeyecekti.

Boyd zalimce gülümsedi. "İyi bir ilk izlenim oluşturmadım sanırım."

"İlk izlenimlerini kendinden daha kısa tutabilirsen işe yararlar," dedi Tara.

Kafa salladı. "İyi fikir."

Otelin merdivenlerini çıktılar. "Hey," dedi Boyd. "Aslında burada yemek hazırlayabilirsin bizim için; ben sorun etmem. Büyükannem harika bir ahçı olduğunu söylemişti. Çabucak bir şeyler hazırlamaya ne dersin?"

Çarçabuk birşeyler hazırlamak güzel fikirdi. *Tanrı onu kutsasın*. Ve daha kötüsü, Tara şu an nedense çabuk yenilecek bir yemek olmasını çok isterdi. Tavuk kızartma ve soğuk patates salatası. Bu, şu demekti: güneyli bir kızı dışarı çıkarabilirsin,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ama kızın içindeki güneyliyi dışarı çıkaramazsın. "Mutfakta henüz malzeme yok," dedi. Son sekiz saatini ayakta dikilerek lokantada yemek pişirerek geçirdiğinden bahsetmeye gerek bile yoktu. "Mutfak gereçlerimiz yeni geldi. Tabak takımlarını kutularından çıkarmadım bile."

"Oh. Bu çok kötü." Tara'yı takip etti, onu görüş genişliğinden çıkarmama konusunu fazla ciddiye almıştı. Yepyeni ahşap zeminde ilerlerken, Tara yeni cilalanmış ahşap ve taze boya kokusunu derin bir nefesle içine çekti. İçine daha çok gurur doldu ve bir şey daha, şey hissiydi bu...

Ev.

Bu sürpriz hissin tadını çıkarmaya devam ediyordu ki, mutfakta birinin gezindiğini fark etti.

Bu akşam otel boştu; ya da öyle olması gerekiyordu ama mutfağın ikili kapısının altından ışık sızıyordu ve kısık bir ses geliyordu, nerede olsa fark edeceği tanıdık bir ses.

"Oh, kahretsin, evet." Ford kısık ve çatallı sesiyle konuşuyordu. "İşte böyle bebeğim. Tam böyle."

Boyd, Tara'ya baktı. "Ah, sanki içeride şey yapılıyor... bilirsin."

Evet. Biliyordu.

"Çok güzel. Güzel ve derin," dedi Ford'un sesi. "Tam ortaya."

Tara arkasını dönüp Boyd'a beklemesini söyledi. "Orada kal," dedi öfkeyle ve kapıyı iterek cehennem kadar seksi davetsiz misafirinin kendi mutfağında Tanrı bilir ne yaptığını görmek istedi.

BÖLÜM 6

"Elinize susmak için iyi bir fırsat geçerse, asla kaçırmayın."

TARA DANIELS

Tara mutfağa adım attığında tam da beklediği şeyle karşılaştı. Ford: barmen, yelkenci, kasabanın yakışıklısı ve Tara'nın felaketi.

Beklemediği şey ise onun çalışıyor oluşuydu.

Arkası Tara'ya dönüktü ve kapakları açık mutfak dolaplarına bakıyordu, elinde nereye yerleştireceğini bilemediği bir şeker kavanozu vardı.

"Ford," dedi onun ne kadar sakin olduğunu fark ederek.

Tepki yoktu. İşini yapmaya devam ediyordu, görünen o ki yaptığı iş Tara'nın raflarını yerleştirmekti. Çay kutusunu, tuz ve biberin yanına yerleştirene kadar bekledi. *İyi karar* diye düşündü ama ne alaka? "Peki, dinle," dedi ellerini beline koyarak. "Benim evimdesin ve-"

"Evet!" diye bağırdı aniden ona çıkışarak. "Evet öyle bebeğim. Hadi-hadi-hadi, devam et!" Doğuştan gelen erkeksiliğiyle, testosteron dolu bir yumruk salladı havaya, arkasını döndü ve Tara onun yüzündeki kibirli gülümsemeyi gördü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tara'yı görünce kulaklığını çıkarıp gülümsemeye devam etti, "Mariners," dedi. "Dokuzuncu bölüm. Forvetler hazırlandı. Güzel oyun."

"Beyzbol." Mutfak tezgâhında seks yapmıyordu.

Ford tek kaşını havaya kaldırdı. "Evet beyzbol. Sen ne düşündün?"

"Hiçbir şey, bilmiyorum."

Bir kez daha sırıttı, bu seferki tamamen kötüydü. Üzerine kusursuz oturan ve güzel kalçalarını sarıp onları daha da güzel gösteren bir pantolon giymişti Ford. Çizgili tenis ayakkabılarını çekmiş, üzerine, geniş omuzlarının ve göğüslerinin gücünü vurgulayan siyah bir tişört giymişti. Ve gözlerinde yaramaz olduğu kesin bakışlar vardı.

"Yalan söylediğinde güneyli aksanının daha da kalınlaştığını kimse söylemedi mi sana tatlım?" diye sordu Ford.

"Hayır. Sen burada ne yapıyorsun Ford?"

Gülümsedi. "Ve aynı zamanda kabalaştığında da."

"Ben kaba değilim!"

Ford'un gözleri arkadaki kapıya takıldı, onlar kavga ederken Boyd kafasını içeri sokmuştu.

Tara dişlerini sıktı ve onları tanıştırdı. İki adam el sıkışırken Boyd, kendisinden çok daha uzun olan Ford'u inceledi. "Topuklular," dedi Boyd.

Ford kafasını eğdi. "Pardon?"

"Kısa boylu olmamın sebebi onun topuklu ayakkabılar giymesidir."

"Tabii ki," dedi Ford bir kalp atışı sonra. "Topuklulardan." Yüzü buruşmuş bir şekilde Tara'ya baktı.

Tara, çığlık atmamak için elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

"Dinle, Tina-" diye başladı Boyd. "Gerçekten yola çıkmamız lazım-"

"Tara."

"Tara." Boyd kafasını salladı. "Pardon. Her neyse, eğer özel bir akşam geçireceksek şimdiden yola çıkmalıyız."

Doğru. Fakat Tara bunu yapamazdı. Yapamazdı işte. Arkadaşça bir şey istemişti, topuklu ayakkabılarıyla, lanet olası ismini bilen birisiyle. "Bunu başka bir akşam yaparsak daha iyi olacak." *Yani asla.*

Boyd gözlerini kırptı, bir baykuş gibi yavaşça. "Başın ağrıdığı için mi? Çünkü yemeğe çıktığım kadınların başı ağrırsa diye arabamda Advil bulunduruyorum."

"Evet, baş ağrısı yüzünden," dedi Tara dikkatle, Ford'a bakmaktan kaçınıyordu. "Devasa bir baş ağrısı. Advil'den fazlası gerekir. Özür dilerim Boyd."

İç çekti. "Peki. Diğer randevularıma kıyasla, daha ileri gidebildim seninle. Bu da bir şeydir, öyle değil mi?"

Ford, Tara'ya doğru bakarak tek kaşını kaldırdı. Tara keskin bir bakış fırlattı ve Boyd'u uğurlamaya gitti. Mutfağa geri geldiğinde Ford, şaşkın olduğunu saklamadan Tara'yı bekliyordu.

"Randevunu ekmek için beni kullandın," dedi Ford.

"Ekmek biraz... sert."

"Ve doğru."

"Ve doğru," diyerek ona katıldı ve iç çekti. "Ağzı kokuyordu."

"Peki o zaman."

Onunla dalga geçiyordu piç kurusu. "Bu komik değil Ford, gerçekten bir randevuya ihtiyacım vardı."

"Bunu tahmin bile edemezdim."

"Ne demek oluyor bu?"

"Şu demek," dedi tavayı ve yağ şişesini kendi evindeymiş gibi eline alırken. "Hatırladığım kadarıyla sinirli ve gergin olduğunda böyle yapardın. Seni rahatlatan şeyin ne olduğunu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

da hatırlıyorum."

Annesiyle ettiği kavgadan sonra yalnız ve titreyerek gittiği kayalıklarda çok uzun zaman önce geçirdiği o geçeyi hatırladı Tara. Onu Ford bulmuştu ve şaşırtacak kadar kısa sürede dertlerini unutturmuştu.

Çıplak terapi, Ford'un tarzıydı.

İşe yaramıştı. Tara yüzünü basan ateş selini hissetti. "Evet, peki, masa üzerinde seks konumuz değil."

Ford tavayı gösterdi. "Ben kızarmış tavuktan bahsediyordum, ama senin fikrin de çok hoş. Buraya gel Tara."

"Bence öyle değil."

Ford gülümsedi ve buzdolabından bir tavuk torbası çıkardı. Baharatları ve ekmek kırıntılarını yemeğe katılmak üzere hazır etti, tavayı ısıttı ve içine bir kadeh kırmızı şarap döktü.

Tara etrafa baktı, olanları anlamaya ve, zaten ona ait olan bir yere izinsiz girmiş gibi hissetme nedenini anlamaya çalışıyordu. "Neden burada olduğunu anlamıyorum."

"Sana sürpriz hazırlıyordum." Ford kendine de bir kadeh şarap koydu, Tara için yemek hazırlıyordu, koca elinde tuttuğu kadehten ara sıra şarabını yudumluyordu. Tecrübeli bilekleri tavukları kolayca çevirirken attığı bakış, Tara'nın midesinde tatlı bir tepki uyandırmıştı.

Ve midesinden daha aşağılarda da.

Kendisine, uzak durmak istediği bu etkileyiciliği yok saymasını söyledi, ama hormonlarının kendi tuttukları ajandaları vardı. Gözlerini ondan alabilmek için kendini zorlayarak mutfağı inceledi; mutfağın ilk kez kullanılıyor olmasının verdiği hissi duyumsadı. İyi şeyler hissettiğini fark etti. Gerçekten iyi. Ve bir şey daha vardı. Mutfak, içindeki Ford ile birlikte sıcak ve içten görünüyordu.

Ve kahretsinki bu sıcaklığın çoğunu mutfak değil, Ford sağlıyordu.

Hava cennet gibi kokuyordu ve Tara yağın kızarma sesini duydu. Ağzı sulandı. "Peki, şu bana yaptığın sürprize geri dönelim."

"Şşş," dedi Ford, kadehini dudaklarına götürdü. "Sadece orada dur ve beynini birkaç dakikalığına durdur. Beş dakika, Tara. Daha iyi olacaksın, otur." Onu nazikçe tabureye yönlendirdi. "Derin bir nefes al." Alana kadar bekledi. "Güzel," dedi. "Şimdi yavaşça bırak. Bunu birkaç kez tekrarla."

Tara öfkeyle bakıyordu ama nefes almaya devam etti. Yavaşça. Al ve bırak. Şarabını yudumladı. Biraz daha nefes aldı. Bu akşamla ilgili beş dakika sonra kendini daha iyi hissetmeyecek olursa kıyamet kopacaktı. "Şarap iyi geldi," dedi Tara.

Ford kadehi tekrar doldurdu ve kızartılmış tavukla dolu tabağı ona uzattı. "Aynı zamanda kimin yanında olduğunda önemli."

Tara onun ukalalığına güldü ve tavuktan bir lokma ısırdı. Sonra inledi. "Aman Tanrım."

Ford gülümsedi. "Güzel mi?"

"Ah evet. Bu muhteşem," dedi Tara, başparmağıyla Ford'u göstererek. "Bunu zaten biliyorsun ve henüz kurtulduğunu sanma. Peki, şimdi bir kez daha soruyorum, yavaşça ve nazikçe -Neden baharatlarımı sen yerleştiriyorsun?"

"Bunu kız kardeşlerin rica etti. Eğer baharatlar tezgâhta kalırsa senin kan dökeceğini çünkü bir kontrol manyağı olduğunu söylediler."

"Ben öyle biri değilim-" Tara sinirlendi ve sakinleşmek için derin, rahatlatıcı bir nefes aldı. Evet öyleydi. O tam bir kontrol manyağıydı. Başka bir derin nefes daha. Bir yudum şarap daha.

Ford'un gözlerinin kendisine güldüğünü görmezden geldi çünkü Ford baharatları raflara dizme işine geri dönmüştü. "Reyhanla kimyonu fırına o kadar yakın bir yere koyamazsın," dedi. "Çabuk bozulurlar."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ulaşılması kolay bir yerde olmalılar ve eğer bu yer düşündüğüm gibi bir işletmeye dönüşürse baharatların bozulmaya vakti olmayacağından eminim."

Tara ayağa kalktı ve uzanıp Ford'u durdurmak için yanına yaklaştı, o sırada geniş bedenine yanlışlıkla dokundu. Bu o kadar sinir bozucuydu ki -*nasıl bu kadar seksi olabiliyordu*- özür dilemeyi bile unuttu. Aslında, kendisini yoldan çıkarması için ona küçük bir fırsat sunmuştu.

Ford kımıldamadı, tepki vermiyordu.

"Her şey kötü gidiyor," diye söylendi reyhan kavanozuna uzanırken. Onu kimyonla yan yana koyamazdı.

"Her şey değil," dedi Ford ve Tara'nın yanına yaklaştı, arkasında duruyordu.

Tara gözlerini kapadı, bedeni ısınıyordu. Çünkü ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, bedeni, Ford'u hâlâ hatırlıyordu. Önündeki dolap kapağını kapayarak başını eğdi, Ford'un ismini fısıldarken, geniş kollar etrafını sarmaya başlamıştı.

Ama uzun ve yakışıklı piç kurusu Ford, ona dokunmak yerine, reyhan kavanozunu aldı ve Tara'nın önüne bıraktı.

"Tohumlar fırında olmadıkları sürece iğrenç bir koku salarlar," dedi Tara.

Ford başını eğerek Tara'nın ensesini kokladı.

"Ben değil," dedi Tara kısık sesli bir kahkahayla. "Tohumlardan bahsediyorum."

"Haklısın. Çünkü sen harika kokuyorsun. Her zaman olduğu gibi."

Ah, Tanrım. Bunu duymak Tara'nın dizlerini titretmişti. "Kızarmış tavuk gibi kokuyorum."

"Mmmm. Parmak yalatacak cinsten."

Tezgâhın üzerindeki parmakları bembeyaz olmuştu. "Neden kız kardeşlerim bu iş için seni seçtiler?"

"Çünkü ben gönüllü oldum. Jax de oldu aslında ama o tam

bir mutfak düşmanıdır, bu yüzden onu işe almadılar."

"Ama ben yardım istememiştim."

"Gerçekten mi?" Tara'nın suratını kendine doğru çevirdi. Ford'un, eğlendiğini anlatan bir yüz ifadesi vardı. "Yardım isteyeceğine ölmeyi tercih edersin. Bu sana hazırlanmış bir sürprizdi Tara. Yerleştirilmiş ve kullanıma hazır bir mutfak."

Maddie ve Chloe'nin kendisi için bunu istemiş olmaları, hayal ettiğinden çok daha fazla duygulandırmıştı onu.

"Ah, ve sana kendi tavamı getirdim." Ford tezgâhı işaret etti. "Maddie senin krep yapmak istediğini ama bunun için uygun bir tavan olmadığını söyledi."

Tara önce şaşırdı, sonra yavaşça nefesini bıraktı. Bir *Le Creuset*. Ford'u iterek bu harika tavanın üzerinde parmağını gezdirdi, neredeyse inleyecekti. "Bu harika," diye fısıldadı.

Ford tekrar konuşmaya başlamadan önce Tara'ya, salyalarını akıtması için zaman tanıdı. "İşte bu yüzden mutfak yerleştirme işine ben seçildim," dedi omuzlarını silkerek. "Ben ne yaptığımı bilirim."

Evet, bu doğruydu. Ford kesinlikle her zaman ne yaptığının bilincinde olmuştu.

"Sadece seni burada görmek beni şaşırttı," dedi. "Yani şeyi düşününce... benim-"

"Benden nefret ettiğini," dedi Ford kuru bir sesle.

Tara'nın boğazına, yutkunmasına engel olan bir düğüm oturmuştu. "Senden nefret etmiyorum Ford, senden asla nefret etmedim."

Ford bir an sessiz kaldı, sadece bakıyordu. Gözlerindeki ışıltı kaybolmuştu. "Bu sürpriz için bana güvendiler," dedi basitçe. "Tıpkı bir zamanlar, senin de bana güvendiğin gibi." Kulaklıklarını tekrar kulaklarına yerleştirdi ve Tara'yı yok sayarak kolileri açmaya devam etti.

Geniş omuzlarına, kaslı sırtına baktı ve kırgınlık kalıntı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

larıyla yaşayanın sadece kendisi olmadığını fark etti. Bir şey, koca bir turta dilimi gibi içine oturmuştu. Kahretsin. Tara birçok şey olabilirdi ama fahişelik bunlardan biri değildi. İç çekti ve yaklaştı. "Ford."

Cevap vermeden, başka bir dolap kapağını daha açtı ve boşluğu inceledi.

Gergin kollarının altından geçerek tezgâhla Ford'un arasındaki boşluğa sıkıştı ve onunla yüzyüze geldi.

Ford ona baktığında Tara nefesinin kesildiğini fark etti. İstemeyerek de olsa şimdi Ford'un kollarının arasındaydı ve birçok anı beynine hücum ediyordu.

Güzel, ılık, eğlenceli, seksi anılar...

Boyd'un şikâyet ettiği topuklularla bile boyu ancak Ford'un çenesine gelebiliyordu. On yedisindeyken de Ford bu boydaydı ancak iyi beslenmediği için ve günde iki iş birden yaptığı için bu kadar yapılı değildi. Bunlar, yarışlara başlamadan ve hayatını sponsorlardan kazanmadan önceydi. Ona bakınca, artık parayla ilgili sıkıntısının olmadığını herkes anlayabilirdi. Bu adam Tara'yı çılgına çevirebilirdi; fakat kusursuz bedeni şu an bunun için kılını bile kıpırdatmıyordu.

Ve bedeni... İlah gibiydi. Tüm bedeni sert kaslarla ve duble doz testosteronla doluydu. Aynı zamanda özgüveni çok yüksekti, söylenecek her şeyi dinleyeceğini, fakat tek bir cevap bile vermeyeceğini düşündüren bir havası vardı. Tara, onun bakışlarıyla karşılaştı ve titrek bir nefes aldı.

Ford kıpırdamadı. Gözleri kararlı ve dipsizdi, bedeni ise rahat ve sakin. Tara'nın konuşmasını bekliyordu ve belki daha kötüsü, gitmesini... "Bunu yaptığın için teşekür ederim," dedi Tara.

"Rica ederim." Ford'un sesi şimdi daha kısık ve sertti, bu Tara'yı, en saçma tepkiyi vermeye itti, elini uzatarak onu yatıştırmak için yüzüne dokundu.

Bunu bir kez daha yapmıştı onun için. Onu dinlemek, acılarını hafifletmek ve ihtiyacı olduğunda ona dokunmak için yanında olmuştu.

Aynısını Ford da yapmıştı.

Birbirlerini iyileştirmişlerdi.

Şimdi ise, aralarında koca bir boşluk vardı ve Tara bunu nasıl kapatacaklarını bilmiyordu.

Ya da bunu kapatmak isteyip istemediğini...

Hayır, bu bir yalandı. Bir yanı kapatmak istiyordu. Hem de delice. Ama Tara o kadar ilerleyemeden Ford arkasını döndü ve dolapları düzeltmeye devam etti. Bunu sadece kız kardeşleri istediği için yapıyordu.

Bu iş için daha iyisini bulamamışlardı. Ford çok yetenekliydi. Bir barı vardı ve sadece eğlenmek için barbekü yapardı. O, bir mutfağın neye ihtiyacı olduğunu ve nasıl organize edilmesi gerektiğini, Tara'nın tanıdığı herkesten çok daha iyi bilirdi. Ağır bir un paketini alıp, tüy kadar hafifmiş gibi tezgâha bırakışını izledi.

Sonra da sevimli un kavanozunu aldı, paketteki unu kavanozun içine dökmeye hazırdı. "Tamam, bana bırak."

"Ben hallederim."

"Ben burdayım Ford. Bundan yararlansan iyi olur. Sadece bir kenarda oturup tüm işi senin yapmanı izlemeyeceğim."

Ford'un durmaya niyeti olmadığını görünce kıçına vurdu ve un torbasına uzandı.

"Peki." Teslim olarak ellerini kaldırdı Ford, Tara un torbasını açmak için uğraşırken ona arkasını döndü. Tara öyle güçlü çekmişti ki torbanın ağzını, un, torbadan fışkırmıştı sanki. Birkaç şaşkın kalp atışından sonra kirpiklerindeki unu temizlemek için hızla gözlerini kırpıştırdı ve kendine baktı, una bulanmıştı. Kafasını kaldırdı ve gülmemek için kendini zor tutan Ford'la göz göze geldi. "Bunu bilerek yaptın," dedi Tara.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır, tamamen senin suçun."

Tara kendini silkelemeye çalıştı. "Geçti mi biraz, daha iyi mi şimdi?"

Ford bir elini muhtemelen güldüğünü saklamak için yüzünde tutuyordu. "Evet."

"Yalan söylüyorsun," dedi Tara gözlerini kısarak.

"Evet."

Peki, buraya kadar. Ona doğru yürüdü.

Kahkalarını dışarı bırakan Ford ciddileşti, "Ne yapmayı düşünüyorsan," diye uyardı, "Sakın yapma."

"Ah, tatlım." Sanki Tara'ya yapma demesinin işe yaramayacağını bilmiyordu. "Beni izle." İlerledi ve onu tezgâha sıkıştırdı -göğsünden beline, oradan bacaklarına kadar sarmaladı- her yerini unladı. "Seni yakaladım," dedi zafer kazanmış bir edayla. "Şimdi sen de en az benim kadar pissin."

Ford'un elleri belindeydi. "Öyle mi?" Sesi şimdi daha farklı çıkıyordu. Daha kısık. Kese kâğıdı gibi sert.

Ve Tara'nın bedenini ateş sardı. "Hı hı." Dudağını ısırırken kendi sesinin de farklı çıktığını fark etti, Ford'un dudaklarına bakıyordu.

Ve bir şey daha fark etti Tara: nefes alamıyordu.

Ford da aynı şekilde.

Bir süre sonra Tara'nın elleri, Ford'un göğsünde gezinmeye başladı, boynuna dolandı ve sonra… Ah Tanrım, sonra…

Ford verdiği pürüzlü nefesin arasında Tara'nın ismini fısıldadı. Onu sert bedenine bastırırken, gözleri sessiz bir şiddetle doluydu, kafasını eğdi. "Yapabilirsen beni durdur," dedi; espirili halinden eser kalmamıştı.

Tara biraz hava doldurdu ciğerine ama onu durdurmadı; dudaklarıyla buluştuğu, kendi ismini unutturana kadar onu öpen Ford'u kesinlikle durdurmadı.

BÖLÜM 7

"Şunu kabul et; bazı günler böceksindir ve bazı günler rüzgâr gülü."
TARA DANIELS

Sersemlemişti, Ford, Tara'yı daha sıkı sardı. Tara'nın dudakları, Ford'un gırtlağının derinliklerinden bir inlemenin çıkmasına neden olmuştu. Onu öpüyordu. Gerinip gerinip bir yumruk atmış olsaydı bundan daha fazla şaşıramazdı Ford. Ama onu tezgâha sıkıştırıp eskisi gibi öpmesi… ah, inanılmaz. Tüm gün boyunca başına gelen en güzel şeydi.

Hatta tüm sene boyunca.

Ah, kahretsin. Sonunda yapmıştı, Ford'u çıldırtmıştı, üzerine gitmişti. Ilık ve yumuşak, istekli. Etkileyici.

Ve agresif.

İş üstündeki Tara'dan daha tehlikeli bir şey olamazdı. Ve üstünde olduğu işin, Ford'un ta kendisi olması her şeyi daha güzel kılıyordu.

Tara yavaşça geri çekildi ve Ford gülümsedi. "Bu bir ceza mıydı?"

"Evet." Parmakları Ford'un tişörtünde geziyordu. "Şimdi uslu ol ve büyük bir adam gibi davran."

Tara onu tekrar öperken Ford hâlâ gülümsüyordu ama

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

mutluluk, yerini hızla, kör edici bir isteğe bırakıyordu.

Çok geçmeden, Tara tekrar çekildi, gözleri kararmış ve dudakları ıslanmıştı. "Yatağında kimse var mı?" diye sordu, sesi kısık ve aşırı derecede güneyliydi.

Ford, Tara'nın bir şeyi derinden istediğinde aksanının kalınlaşmasına bayılırdı. "Hayır," dedi. "Kimse yok." Tabii Tara hariç, nihayet. Sonunda. Çünkü bu, birbirlerini sinir etmeye çalışmalarından çok daha iyi bir yoldu.

"Sadece emin olmak istedim." Her kelime dudaklarından çıkıp Ford'unkileri sıyırıyordu, bu Ford'u daha da ateşlendiriyordu. Kollarını sıkıca sarıp Tara'yı çevirdi ve tezgâhla kendi arasına sıkıştırdı. Tara'nın kokusu, dudakları gibi zehirleyiciydi. Ford'un içinde bir şeyler çatırdıyordu. Tara'yı kendine doğru kaldırırdı üzerindeki tüm unla birlikte, içinde hapsettiği ve dizginlemekte zorlandığı arzu, ateş ve sızıyı dışarı bıraktı.

Tara kollarını daha da sıkı sarmadan önce bir kalp atışı kadar tereddüt etti ve sonra ikisini de titretecek bir ihtirasla onu öptü. "Bizden başka kimse var mı?" diye sordu.

"Kimse yok"

Kısa ve ince hırkasını çoktan çıkarmıştı şimdi elbisesinin düğmelerini çözmeye başlamıştı, bunun şimdiye kadar aklına gelen en iyi fikir olduğunu düşündü. Artık sadece birbirlerine sataşıp durmayacaklardı. Bundan sonra tüm sataşmaları çıplak olacaktı. Çıplaklık güzeldi. Çıplaklık harikaydı.

Tara da aynı şeyleri düşünüyor gibi görünüyordu. Elleri Ford'un her yerindeydi, göğsünde, kalçasında... Onu sıkıyor ve tırnaklıyordu. Duyulan tek ses ağır nefesleri ve Ford'un göğüslerini avuçladığında çıkardığı seksi fısıltılardı.

Ford bu sesleri hatırlıyordu. Bu sesi rüyalarında duyardı. Dokunuşunun altında eriyor, kendini daha sıkı bastırıyor, onun bedenine tırmanma ihtiyacı hissediyordu. Parmakları, Ford'un tişörtünün altına giden yolu buldu, düşük belli pantolonun hemen üzerindeki kasların üzerinde dolaştı.

Ford, ellerinin, elbisesinin altında gezmesinden daha fazlasını istiyordu. Şu an ne yaptıkları ya da neden yaptıklarıyla ilgili soru yoktu kafasında. Düşünmüyordu. Sadece hissediyordu ve *Tanrı ona yadımcı olsun* çok şey hissediyordu. Saf bir derinlik, buruk bir açlık. Ve arzu.

Konu Tara olunca bunların hiçbiri yabancı değildi.

Sonraki sarsıcı düşüncesi, Tara'nın teninde gezen ellerinin hissettirdiklerini baltaladı. Bunu son yaptıklarında neredeyse birbirlerini mahvetmişlerdi.

Ya da en azından Tara onu mahvetmişti. Ford, hâlâ Tara'nın o zamanlar ne hissettiği konusunda emin değildi. Tara, kaçmak konusunda çok başarılıydı. Fakat dokunuşları o kadar güzeldi ki, Ford'un gözleri kapanıyordu neredeyse, Tara onun Levi's pantolonunun düğmesini açınca, Ford'un düşünme kabiliyeti sona erdi. *Evet, bebeğim. Gir oraya.*

Tara düşük belli pantolonu açıp bir dakika boyunca kasıklarına inen yeri okşadı ve Ford inledi. Ford'un bir eli Tara'nın saçlarının arasındaydı. Diğeri ise göğsünü avuçluyordu. Öpüşmeleri, nefesleri kesilene kadar derinleşirken parmak uçları Tara'nın göğüs ucunu okşuyordu.

"Ford," dedi sonunda dudaklarını onunkilerden ayırdığında. Dudakları boynuna indi ve dili, atan nabzını yaladı. "Mmm," dedi ve ısırdı onu Tara. Ford yerinden zıpladı, Tara'nın gülümsediğini gördü.

"Bunun komik olduğunu sanıyorsun demek." Ona, aynı şekilde karşılık vermek üzere kafasını eğdi, elleri aşağılara doğru, o güzel poposuna doğru iniyordu. Boynunu emdi ve-

"Vaovv," dedi Chloe kapı girişinden. "İşte mutfağı yerleştirmenin yeni bir yolu."

"Özellikle de elbisenin üzerindeki un desenlerine bayıldım, Tara," dedi Chloe'nin yanındaki Maddie.

On saniye daha geç gelselerdi üzerindeki elbiseyi bile göremeyeceklerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Tara hemen Ford'dan uzaklaştı, bembeyaz suratına bakılırsa, aynı şeyi o da fark etmişti. Ya da suratındaki beyazlık un yüzündendi. Sebep her ne olursa olsun, birçok şeyi aynı anda yapmaya çalışıyordu şimdi, bir yandan elbisesini temizliyor, bir yandan saçlarını düzeltiyor ve masum görünmek için elinden geleni yapıyordu.

"Randevuna ne oldu?" diye sordu Chloe.

"Başım ağrıdığı için iptal ettim."

Chloe kaşlarını kaldırdı. Bir şeyler söylemeye başlamıştı ki, Maddie onun ağzını kapadı. "Biz yokmuşuz gibi davranın," dedi Maddie, Chloe'yi kapıya doğru çekiştirerek.

"Sanki bu mümkünmüş gibi," diye söylendi Tara. "Jax'la dışarıda olmayacak mıydın? Yoga dersi ne oldu?"

Chloe, Maddie'nin elinden kurtuldu. "İkisi de iptal olmadı." Saatine baktı. "Daha vaktimiz var. Sadece, *Şefle Muhabbet* dizisi için oyuncu seçtiğini bilmiyorduk... ya da *Şefi Götür* dizisi mi demeli?"

"İç editör," diye söylendi Maddie. Ford, ne demek istediklerini bilmiyordu.

Chloe gülümsedi.

"Sadece unla ilgili sorun yaşamıştık," dedi Tara hâlâ elbisesini temizlerken.

"Evet, görebiliyoruz," dedi Chloe. "Özellikle Ford'un kıçında bıraktığın el izlerini çok beğendim. İyi iş."

Ford el izlerini göremiyordu ama izler oluşurken çok eğlendiğine şüphe yoktu.

"Hepsi senin yüzünden," dedi Tara. Ford, Tara'nın kendisiyle konuştuğunu zannetti, ama o Chloe'ye bakıyordu. Güzel. Ford, paçayı kurtarmıştı.

Chloe ellerini birleştirdi. "Hepsi nasıl benim yüzümden olabilir?"

Tara, destek almak için Ford'a döndü. Paçayı kurtarması

buraya kadardı. Düelloda olsa kendini daha güvenli hissederdi muhtemelen. Belli belirsiz omuzlarını silkti ve ağzını açıp işleri daha da berbat etmeden önce dolapları düzeltmeye geri döndü.

"Mutfağı yerleştirmek için Ford'u çağırmadınız mı?" diye sordu Tara. "Bana söylemeden."

"Buna bazıları sürpriz diyorlar," dedi Chloe.

"Tatlım, yanlış düşünüyorsun," dedi Maddie. "Bu senin içindi. Bu işleri sürekli sen yapıyorsun. Senin için bir değişiklik olmasını istedik."

"Peki, ben bunun yerine sana bir striptizci kiralamayı önermiştim," dedi Chloe, Maddie'ye sitemli bir bakış atarken. "Ama veto yedim."

Tara kısa bir kahkaha attı. "İyi kurtarış," dedi Maddie'ye.

"Gerçekten sadece yardım etmeye çalışıyorduk."

"Biliyorum," dedi Tara iç çekerek. "Ve teşekkür ederim. Bu çok hoş. Fazla tepki verdiysem özür dilerim."

Chloe iPhone'unu çıkardı ve birkaç tuşa bastı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Maddie.

"Tara'nın özür dilediği günü takvimime kaydediyorum."

Maddie, iPhone'u elinden aldı ve Tara'ya döndü. "Biz de özür dileriz. Bu işi sen yaparken yardımcı olmayı da düşünebilirdik."

"Hayır, bu çok güzel bir hareket. Bu işi kafamda büyütmekten kurtardınız beni."

Ford gülmemek için elinden geleni yapıyordu çünkü küçük bir kıyametten başka hiçbir şey kafasında büyüttüklerinden kurtaramazdı onu.

"Ve Ford bu iş için iyi bir seçim," dedi Tara.

Vay. Üç kadın da ona baktığında, sessiz kalmaya devam etti, yapacağı en iyi şeyin sessiz kalmak olduğuna karar vermişti. Çünkü kendi aralarında konuşup uzlaşmaya çalışıyor-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lardı.

Ya da buna benzer bir şey.

Ne olursa olsun, Ford'un amacı arabulucu olmaktı, bu yüzden bilge görünmeye çalışıyordu.

"Ford," dedi Maddie, "Arabamın bagajında geniş bir saksı var. Senin için sorun olmazsa onu güverteye indirebilir misin?"

Bunun, ondan kurtulmak için yapılmış bir taktik olduğunu fark etti ama karşı çıkmadı. "Tabii." Tara'nın yanından geçerken olması gerektiğinden daha fazla sokuldu ve dudaklarını onun kulaklarına yaklaştırdı. "Henüz işimiz bitmedi."

Giriş kapısı Ford'un arkasından kapandığında, Tara ellerini yüzüne kapayarak tezgâha yaslandı. "Ah Tanrım." Ellerini yanlarına bıraktı ve iki kardeşinin de eğlenceli ve meraklı gözlerle ona baktığını gördü.

Maddie sırıtarak ilk dökülen kişi oldu.

Chloe onu takip etti.

"Hepinizi becereyim," dedi Tara fazla öfkelenmeden. Onların gülümsediğini görmekten mutlu olmuştu.

"Hey, seni yargılamıyoruz," dedi Chloe. "Ben de önümde böyle yakışıklı bir herif bulsam, kıçından daha fazlasını avuçlardım." Çantasını karıştırdı ve bir prezervatif kutusu çıkararak törenle tezgâhın üzerine bıraktı. "Bunu erken doğum günü hediyesi olarak kabul et."

Tara'nın dudakları büzüldü. "Bunlara ihtiyacım yok"

"Emin misin?"

"Burada seks yapmıyorduk!"

"Gerçekten mi? O zaman sadece…doktorculuk oynayıp, bademciklerini mi kontrol ediyordun?"

"Bu konuyu konuşmayalım," dedi Tara.

"Ah, bunu yapma işte," dedi Chloe. "Dökül artık, yapma

böyle. Detayları anlat. Göründüğü kadar iyi öpüşüyor mu?"

Onu yoksayarak, bakışlarını Maddie'nin bagajından saksıyı indiren Ford'u görmek için pencereye çevirdi. Koca bitkiyi sanki ağırlıksızmış gibi kolayca yere indirmişti.

"Büyüleyici," dedi Chloe, Tara'nın yanına gelip güneyli aksanını taklit ederken.

Tara ona bir bakış attı. "Nazik ol, Chloe."

Chloe somurttu. "Afedersin. Ama üstün başın un içindeyken seni ciddiye alamıyorum."

Kahretsin. Tara yanaklarını ovaladı.

"Ona söyleyecek misin?" dedi Chloe, Maddie'ye.

"Neyi?" diye sordu Tara.

"Bagajdan inen saksının sebebini," dedi Chloe. "Rengârenk balonlar olması gerekiyordu, ama ben yeşilliği tercih ettim."

Tara, Maddie'ye baktı. "Çeviri yapabilir misin?"

"Lokantadan ayrılmanı ve otelde kahvaltı servisi vermeni istiyoruz," dedi Maddie, sonra gülümsedi.

Tara bakakaldı. "Ne?"

"Evet," dedi Chloe. "Harika yemek yapıyorsun ama lokantada hak ettiğini kazanmıyorsun, bu kadar fazla çalışman haksızlık."

"Hak ettiğini kazanmıyorsun dediğiniz şeyle altı aydır geçiniyoruz," dedi Tara. "Ayrılamam."

"Peki, belki hemen ayrılamazsın," dedi Maddie. "Ama eninde sonunda, oteli açtığımızda bunu yapabilirsin. Geceleri çalışmaktan nefret ediyorsun, bu yüzden onun yerine burada çalışabilirsin diye düşündük, misafirlere harika kahvaltılar hazırlayabilirsin. Bu her şeyi değiştirebilir. Yatak ve kahvaltı vererek daha fazla ilgi çekeriz ve..."

"Ve bu sayede burada kalmak isterim diye düşünüyorsunuz," dedi Tara usulca, "sanki kendim için çalışıyormuşum gibi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bizim için," dedi Chloe. "Bizim için çalışabilirsin."

Tara kaşlarını kaldırdı. "Bir ayağı sürekli gitmek niyetinde olan genç kız böyle mi diyor?"

"Evet, ama ayaklarım her seferinde geri geliyor," dedi Chloe. "Ve aynı zamanda ben genç kız değilim. Bu günlerde gözlerini açtığında büyüdüğümü fark edeceksin."

"Buna, Sawyer'ın seni içine atladığın maceralardan kurtarıp geri getirmediği gün inanacağım."

"Sadece bir kez!" dedi Chloe gücenerek.

"Aslına bakarsan tam üç kez," diye düzeltti Maddie, Tara'ya dönmeden önce Chloe sert ve uzun bir bakış atmıştı ona. "Ama şu an konumuz sensin."

"Evet," dedi Chloe. "Geçiştirmeyi bırak, aksi taktirde Ford'un güzel kıçıyla ilgili soru sormaya devam edeceğim. Bu arada onu unlayıp tavada kızarmayı mı planlamıştın?"

"Ah Tanrım, un, bademcik ve Ford'un harika kıçından bahsetmeyi kesin lütfen!" dedi Tara -peki, aslında bağırmıştı, hem de Ford hiçbir şey olmamış gibi mutfağa girerken.

Gürültülü sessizlikte Ford, Tara'nın gözleriyle karşılaştı. Tara, etkileyici görünmek için elinden geleni yapıyordu. Ama unlu elbiseleriyle bu çok zordu.

"Garip sessizlik alarmı," dedi Chloe. "Belki ikiniz geri dönmelisiniz-" kollarını salladı, "biraz önce yaptığınız işe."

Tara, Chloe'ya uzun uzun baktı.

"Evet," dedi Chloe kendi alnına vururken. "Konuşmayı kes. Konuşmayı kes dedin."

"Peki," dedi Maddie, Chloe'nin kolunu yakalarken. "Kalmayı çok isterdik ancak yapamayız."

Maddie, onu kapıya doğru çekiştirmeden önce "Evet, gitmemiz gerekiyor," dedi Chloe parmağıyla Tara'ya prezervatifleri gösterirken.

Ve sonra nihayet gitmişlerdi.

Tara nefesini verdi ve lavaboya dönüp kendine bir bardak su doldurdu. Bir dakika yalnızlığa ihtiyacı vardı.

Ya da yüz dakika.

İçti ve beyin hücrelerini düzene sokmaya çalıştı.

Ford aynı durumda değildi. Biraz önce onu sıkıştırdığı tezgâhın üzerine eğilmişti, Tara'nın önünde, yersiz bir şekilde duran prezervatiflere gözü takıldığında rahat, sakin ve kendinden oldukça emindi.

Tara da onlara baktı ve aniden odanın ısısı tavan yaptı.

Bedeninin ısısı da. "Görmezden gel," dedi Tara.

Ford gerilimi eskisinden de fazla artıracak bir bakış attı. "Sen yapabilir misin?"

Tanrı biliyor ki, elinden geleni yapıyordu. Dışarıda gece harikaydı ve içeride bu adam vardı, o da harikaydı. Kafasını iki yana salladı ve gözlerini kapadı. "Nasıl oluyor da hâlâ aramızda çekim oluyor?"

Ford ona yaklaştı ve bu çekimi ne kadar hissettiğini görmesine izin verdi.

"Yani, bunun hâlâ olmaması gerekir demek istiyorum," diye fısıldadı Tara, kollarını ona dolamış Ford'un boynuna denk gelen dudaklarıyla. "Ben yapmamalıyım..."

"Bazı şeyler oldukları gibidir işte," dedi Ford, Tara'nın saçlarına doğru yavaşça. "Günler geceye döner. Okyanus dalgaları bir ileri bir geri gider. Ve... ben seni istiyorum Tara. Kahretsin, ama istiyorum. Hep istedim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 8

"Unutma, kapalı dudaklar baştan çıkarmaya yaramaz."
TARA DANIELS

Tara da Ford'u istiyordu. Şimdiye kadar istediği herkesten çok daha fazla hem de. Arzu, havadaydı; etraflarını sarmıştı. Ford'un gözlerindeydi ve Tara'nın kalbini çarptıran her atıştaydı. Belki onunla mutlu bir son yaşayamayacaktı, ama onunla yatabilirdi.

Ford'un dudakları, çenesinden kulağına kadar yalamak üzere Tara'nın dudaklarını terk etti. Elleri de aynı şekilde meşguldü, koton, ince yazlık elbisesinin altında geziyorlardı. "Söyle," diye fısıldadı diliyle kulak memesini ıslatırken.

Tara onu kavradı. "Ben de seni istiyorum." Hem de çok. Aşırı çok. "Yapmalı mıyız-"

"Evet," dedi Ford.

Tara, Ford'a baktı. "Ne diyeceğimi bilmiyordun bile."

"Her şeye evet."

"Sen çıldırdın mı? Bana böyle bir güç veremezsin. Ya seni bağlamak ve sonra da-"

"Yine de evet," dedi, başını eğdi ve boynunu öpmeye devam etti.

Tara kısık bir kahkaha attı ve ellerini Ford'un kollarında gezdirdi, parmaklarının altındaki sert kaslarını hissederek zevkle mırıldandı.

Elbisesini omuzlarına doğru sıyırırken Ford onu öpmeye devam ediyordu. "Çok lezzetlisin Tara. Çok güzel. Hep böyleydin."

Şimdi köprücük kemiğindeydi ve Tara'nın beyin hücreleri teker teker şalterlerini kapatıyor, düşünebilmek için savaşmak zorunda bırakıyordu onu. "Peki ya bu, işleri daha zora sokarsa?"

Ford'un uysal kahkahası Tara'nın tenine değdi. "Kasabada olduğun son altı aydır benimle zar zor konuşuyorsun. Daha ne kadar zor olabilir?"

Haklıydı. "Ama-"

"Tara." Parmakları sırtında, elbise fermuarının üzerindeydi. "Düşünmeyi bırak."

Doğru. İyi fikir. "Şu an düşünmeyi bırak." Tara duraksadı. "Yani yapacağız..."

"Evet." Ford tüm dikkatini fermuara vermişti; bir ara başını kaldırdı, gözleri mutlu ve tahrik olmuş bir ifadeyle bakıyordu. "Bir konuda anlaşalım."

"Bekle-" Tara kafasını salladı fakat bu, ihtiras bulutundan kendini kurtarmasına yetmedi. "Ne? Ne anlaşması?"

"Sadece bir konuda."

Ford'u itmeyi düşündü, ama sonra bu fikri... bekletmeye karar verdi. "Ne? Neymiş o?"

"Beni görmezden gelmeye devam etmeyeceksin."

"Böyle bir şey yapmıyorum-"

Bu güzel yalanı durdurmak için parmağını Tara'nın dudaklarının üzerine koydu. "Evet ya da hayır Tara."

Kahretsin. "Evet."

"Neye evet?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tara ona bakakalmıştı. "Bunu yemin eder gibi tekrar etmemi mi istiyorsun?"

"Evet," dedi, hem de çok ciddiydi.

Tara, onun sabırsız, yeşil gözlerine uzun uzun baktı. Ford da aynı şekilde karşılık vermişti. "Peki," dedi Tara ucuz bir takım elbisenin yırtılma sesi gibi. "Seni görmezden gelmeye devam etmeyeceğim ki zaten böyle bir şey yok."

Ford tek kaşını kaldırdı, Tara gözlerini devirdi. "Peki, belki biraz; ama bu senin hatan değildi Ford. Bunu bilmeni istiyorum. Gerçekten. Benle ilgili… benim kendi iç meselelerim."

"Peki, o meseleleri çözebildin mi?" diye sordu kalçasını sıkıp, şimdiye kadar ki en görkemli ereksiyonunu ona hissettirirken.

"Emin değilim," dedi Tara, nefessiz kalarak, "ama deniyorum."

"Güzel."

"Peki, konuşmamız bitti mi?"

"Ah, sanırım evet," dedi Ford coşkuyla, Tara tezgâhın üzerindeki prezervatiflerden birini alırken, Ford'un gözleri kararmış ve ateşlenmişti. İçlerinden birini, 501 kotunun ön cebine sıkıştırırken parmakları Ford'un pantolonun üzerinden sert çıkıntıya dokundu, Ford'un nefesi kesilmişti.

Tara daha fazlasını istiyordu, çok daha fazlasını. Ford'u elinden tutarak, otelin içinden küçük avluya, oradan da, kız kardeşleriyle yaşadığı bölüme doğru götürdü. Burası da onarımdan geçmişti. Odalar artık 1980'lerdeki gibi mavi beyaz değildi; otelin genelindeki toprak tonlarıyla uyumlu halde boyanmışlardı.

Ev.

Kız kardeşlerinden hiçbir iz yoktu ama biraz önce yaşananlardan sonra Tara yatak odasının kapısını her ihtimale karşı kilitledi. Girdikleri oda, uçuk yeşil renge boyanmıştı ve Tara, kraliçe boy yatağına beyaz bir çarşaf geçirmiş, üzeri-

ni yumuşak yastıklarla süslemişti. Kendine ait cennetten bir köşe. Işığı özellikle kapatmıştı, en akıllı hareket bu olacaktı. Ford'un kusursuz bedenini görmek istediği kadar, dipsiz gözlerinin derinliğine dalmaktan ve geri çıkamamaktan korkuyordu.

Aynı zamanda Ford onun bedenini son gördüğünde Tara on yedi yaşındaydı. Aradan geçen yılların kendisine, Ford'a davrandığı kadar nazik olduğundan emin değildi.

Fakat Ford, ışığın kapalı olmasının altındaki sebepleri bilmiyordu, düğmeye bastı ve oda ılık bir ışıkla doldu.

Tara tekrar düğmeye uzandı ve oda karanlığa gömüldü.

"Aç," dedi Ford kararlı bir şekilde ve bir kez daha ışığı açtı.

Tara karşı çıkmak için ağzını açmıştı ki, kendini kaslı bir ateş parçasının meraklı elleri arasında, duvara yapışmış halde buldu.

"Hâlâ her yerin un içinde," diye fısıldadı Ford, Tara'nın kulağına. Sonra da dudaklarına uzandı yeniden. "İyice temizlemek için ışıkları açık tutmamız lazım."

Hah. Tara da aynı bahaneyi kullanabilir ve onun bedenine yakından bakarken, üzerine çıkabilirdi.

Başlangıç için Ford'un tişörtünü mide kaslarına doğru sıyırdı. Ford, ona yardım etmek istercesine, tek bir hareketle tişörtünü kafasından çıkarıp attı. Tişört daha yere düşmemişti ki, aynı şey Tara'nın elbisesinin başına geldi, ayak bileklerinin üzerine serilmişti. Tara elbisesini eğilip alamadan, Ford, sertliğini Tara'nın bacaklarının arasına sokup bastırdı ve dantelli sutyeninin üzerinden göğüslerini öpmeye başladı. Tara'nın beyni tamamen eriyordu sanki. Tara, ondan bir ısırık almamak için kendine daha fazla karşı koyamıyordu. Çenesini, boynunu, boynunun etrafındaki gergin kaslarını, Ford'un lezzetli bedeninin, ulaşabildiği her yerini öpüyordu.

Ford nefesinin arasında inledi ve Tara mırıltılar arasında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

özür diledi.

"Hayır. Aynısını tekrar yap."

Tara emre uydu, Ford'u inletirken bacaklarının arasındaki sertlikle dans ediyordu. Ford o kadar sertti ki, Tara'yı titretiyordu. Tara'nın sutyeninin kopçalarını açtı, askıları dirseklerine kadar indirdi ve kollarını tutup onu çıldırtmak için dikkat kesildi. "Ford, ellerim—"

"Mmm," diye inledi gırtlağının derinlerinden gelen bir sesle. Parmak uçları, Tara'nın göğüs uçlarında geziniyordu. "Bunu özlemişim," dedi kalçasını ona bastırırken. "Seni özledim." Tara'yı öptü ve sonra onu nazikçe yatağa atmaya karar verdi. Uzanışını izlerken, çenesini ve boynunu öpmeye devam etti; ve yavaşça sutyenine, oradan da küloduna vardı. Dili yerinden çıkıp göğüs ucuna dokunduğu anda Tara iç çekti. Ford onu emmeye başlayınca Tara'nın iç çekişi inlemeye dönüşmüştü. Sonra ıslak ve sıcak dudaklarıyla göğüslerinin kenarlarını, Tara'nın beline kasılmalar göndererek öptü.

"Ne?" diye sordu Tara durgunlaşınca.

"Sen…" Tara, senelerce önce aynı şeyleri yapan adamı getirmişti gözünün önüne, kendisine zevk vermek için ağırdan alan adamı. Göğüslerinin kenarlarının öpülmesinden hep çok hoşlanmıştı.

Ve Ford hatırlıyordu. Bunca yıl sonra Tara'nın nasıl sevilmeyi istediğini hâlâ hatırlıyordu.

"Ben ne Tara?"

"Beni hatırlıyorsun."

"Hem de nasıl..."

Tara doğruldu ve Ford'un Levi's pantolonunu çıkarmasına yardım etti. Teni ılıktı ve bir sonraki öpüşüyle, Tara'nın tüm duyularını içine çekmişti. Ford onu altına doğru çekince Tara tekrar iç çekti; Ford ise onu öperek ve ısırarak kasıklarına kadar indi. "En sevdiğim yer," dedi; sonra kafasını oraya gömdü ve söylediği şeyi kanıtladı.

Tara çaresizce titreyene ve nefessiz kalana kadar da kanıtlamaya devam etti. "İçime gir," diye fısıldadı Tara sonunda, Ford'u kendine doğru çekerken. "Hemen şimdi."

Tara'yı büyük bir gülümseme ile ödüllendirirken, prezervatifi kâğıdından çıkardı ve taktı. Yavaşça Tara'nın içine kayarken, zevk inlemeleri ikisinin de etrafında çınlıyordu.

"Tanrım, Tara." Sesi o kadar kısıktı ki, neredeyse duyulmayacaktı. "O kadar uzun zaman oldu ki…"

Yavaşça geri çekildi, sonra kalçalarını rahat bırakıp tekrar içeri yüklendi. "Çok güzel."

Ford'un onu dolduruyor olması Tara'nın nefesini kesiyordu. Kalçalarını Ford'un sertliği üstünde kaydırmak istiyordu ama Ford'un bedeni çelik gibiydi ve kendi ritmi vardı —aklını yerinden çıkarmak için özel ayarlanmış bir ritim. Onu aceleye sürükleyen hiçbir şey yoktu. Ford'un bu huyunu zaten biliyordu ama Tara'nın elleri onun pürüzsüz ve yapılı bedeninde sabırsızca, istekle, ısrarla geziyordu. Bunlar işe yaramayınca Ford'a asıldı ve alt dudağını ısırdı.

Boğazındaki kısık inlemeyle birlikte, inanılmaz etkili başka bir ritme geçti, kalçaları lezzetli bir çember çiziyor ve her itişinde Tara'yı inletiyordu. Ama hızlanmadı, altındaki Tara'nın tırnakları sırtına saplanıp, çaresizce "lütfen" diye fısıldarken, hatta bacakları kıvrılıp, onu daha derine çekmeye çalışırken bile…

"Ah, Tanrım." Onu öpmek için kafasını eğdi. "Tanrım, bu harika."

"O zaman daha hızlı!"

"Daha değil."

"Kahretsin—"

"Kendini bana bırak Tara." Tara'nın yüzünü avuçladı. "Başkasının senin üzerinde biraz kontrolü olmasına izin ver."

Hayır, bu konuda pek iyi değildi. "Ama—"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ama yok." Ford parmaklarını onun saçlarının arasında gezdirdi ve çenesini kapamak için onu delice öpmeye devam etti, dili Tara'nın dudaklarının arasındaydı.

Muhtemelen bunu bir başkası denemiş olsaydı, yarın sabah bununla dalga geçiyor olacaktı ama Ford onu öperken, tüm duyularını yitiriyordu, zaman ve yer kavramından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Ford'la birlikte olduğu zamanlarda, etrafındaki diğer tüm şeyler duruyordu.

Gözlerini açmıştı ve Ford'unkilere bakıyordu. Normalde konsantre olmak için gözlerini kapatırdı, fakat Ford'layken konsantre olmaya gerek yoktu. Ford onu gitmek istediği yere hiç çaba harcamadan götürüyordu ve Tara bunun tek saniyesini bile kaçırmak istemiyordu. Gözleri kendiliğinden kapanmaya yeltenirken bile, bakışlarını onun yüzünden koparmak istemiyordu, gözlerini açık kalmaları için zorlayarak, onun bedenini izlemenin saf zevkini yakalamak istiyordu.

Tara'nın verdiği zevke gelince. Baştan çıkarıcıydı, erotikti ve istekle yanıyordu, tüm bedeni bununla titriyordu.

"Tara," dedi, arzulu, kalın ve sert bir sesle. "Şimdi."

Kendini tutkulu bir şekilde dibe kadar itti. Durdurmayı, hayatı pahasına bile olsa başaramayacağı, kısık ve derin bir çığlık kopup yankılandı Tara'nın boğazından. Tüm kontrolü Ford'a bırakmıştı artık. Tara'nın bedeni çırpınır ve patlarken Ford kendini daha derinlere itti. Sonra da Tara'nınkini takip eden çığ, sert ve erkeksi inlemesi duyuldu.

Ön kapının açılıp kapandığını duyduklarında Ford hâlâ Tara'nın içindeydi.

"Tara?" diye seslendi bir erkek Tara, Ford'un altında yatarken.

"Hayır," diye fısıldayan Tara, Ford'u üzerinden itti ve doğ-

ruldu, çarşafı göğüslerine kadar çekti, irileşmiş gözlerinde korku vardı. "Olamaz."

"Kim bu?" diye sordu Ford öfkeyle.

"Tara? Burada mısın?"

Harekete geçerek yataktan kalktı ve giysilerini toplamaya başladı. "Bana bir dakika ver!" diye bağırdı. "Geliyorum."

"Evet, biraz önce gelmiştin gerçekten de," diye söylendi Ford. Bunu kanıtlayabilecek tırnak izleri taşıyordu kalçalarında. "Orada kim var Tara?"

Ayaklarını topuklu ayakkabılarına sokarken kafasını çevirdi ve yatakta uzanan Ford'u gördü. Çıplaktı. "Ah, Tanrım. Hemen giyin!"

Tara saçlarını teslim olmadan önceki haline getirmeye çalışırken Ford uzanıp onu kendine doğru çekti ve paniğini dindirmeye çalıştı. "Konuş benimle."

"Bu Logan," dedi ve Ford'u itti.

Ford durdu. "Logan," dedi hafıza bankasını yoklayarak. "Logan, eski kocan?"

"Evet. Bekle-" Elbisesini hararetle giymeye çalışırken durakladı. "Sen onu tanıyor musun?"

"Dergi ve gazetelerde boy boy görünmekten hoşlandığı için biliyorum. Ve bir zamanlar sen de onun yanında basılmıştın." Tara kaçamadan önce onu kolundan yakaladı Ford. Sadece seks istemişti, evet -ama bu, Tara'nın eski kocasının etrafta dolanmasından dolayı mutlu olacağı anlamında gelmiyordu. "Neden gelmiş?"

"Bilmiyorum." Tara elleriyle kendi suratını tokatladı. "Ve sen hâlâ çıplaksın."

"Evet ve daha üç dakika önce bundan oldukça memnundun," dedi Ford öfkeyle. "Bu adamın senden ne istediğini bilmiyor musun?"

Tara başını Ford'un göğsüne yasladı. "Hiçbir fikrim yok."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ford elini onun ipeksi saçlarına doladı ve Tara gözlerinin içine bakana kadar onu okşadı. "Yatağımda biri olup olmadığını sormuştun. Belki ben de aynısını sana sormalıyım."

"Kimse yok! İki senedir!" Tara gözlerini kapadı. "İki sene Ford."

Ford parmağını onun çenesine koydu. "Çok geçikmişsin," diye söylendi. Peki, Tara ve Logan artık sevişmiyorlardı. Bu çok iyiydi. Gerçi tersi de olsa Ford'un bunu kafaya takmaması gerekirdi. "Neden bu kadar zaman bekledin?"

"Çünkü birlikte olmak istediğim birini bulamadım," dedi biraz savunmacı olarak. "Ve şimdi ortada iki adam var, biri çıplak ve ben gibi kokuyor, ve-"

Ford onu öptü, uzun ve derin. Çılgınca. Aptalca. Ve *ah Tanrım*, mükemmel bir şekilde.

"-benim tadımda," diye inleyerek fısıldadı Tara, dudakları ayrılırken. "Ah Tanrım, Ford."

Tara, çaresiz, karışık hali ve panik içindeki sesiyle tapılası görünüyordu. Bunların hepsi onun için istisnaydı. Ford nefesini bıraktı ve Tara'nın saçlarına dokundu. "Çıplaklık kısmını halledebilirim. Fakat gerisi için tek başınasın, tabii eğer ondan kurtulmak için yardım istemiyorsan."

"Ne? Hayır."

Of. Fakat bu ona bir şeyleri hatırlatmıştı. Ford ile ne olmayacağıyla ilgili bir şeyleri...

"Ford, seninle yapamam," diye fısıldadı.

"Neyi yapamazsın?"

"Bunu. Eskiden yürümemişti ve şimdi de yürümeyecek."

Evet, Ford bunu biliyordu. Neden onu duvara sıkıştırıp kendine tırmandırana kadar şehvetle öpmüştü ki? Bu bir aptalın, maçonun, kıç deliğinin yapacağı bir şeydi, ama kendini geri çektiğinde Tara o kadar delirmiş görünüyordu ki… "İşimizin bittiğini sanmıyorum," dedi Ford duygularına dair hiç-

bir belirti göstermeden.

"Bitirmiş olmak zorundayız." Tara alt dudağını çiğniyordu. "Ben çalışıyorum."

"Herkes çalışıyor, Tara."

"Kendi kendime çalışıyorum," ağzından kaçırmıştı, acelesiydi ve hızla kapıya bir bakış attı, panik seviyesi belli ki çok yüksekti. "Birlikte olduğumuz son sefer, gençtim ve bilmiyordum; bir ilişki nasıl yaşanır bilmiyordum. Ben bu konuda kötüydüm, kendimi ilişkiye veremedim."

"Peki ya Logan'la? Kendini ona verebildin mi?"

"Evet." Tara onun viski rengi gözlerine baktı. "Onunlayken, öncekilerin tam tersini yaptım. Kendimi o ilişkiye verebildim; hem de fazlasıyla. Çok fazla verdim. Her şeyimi verdim. Görmüyor musun? Artık temkinli olmalı ve aynı hataları yapmamalıyım."

"Demek kendi kendine çalıştığın şey bu?" diye sordu Ford. "Kendini bir şeye vermek ve aynı zamanda kendini onun dışında tutmak."

"Evet!"

Ah, kahretsin. Şimdiye kadar söylediklerinin içinde, Ford'u yakalayan, çene kaslarını kilitleyen şey bu olmuştu. "Peki nasıl gidiyor?"

"Şu an mı? Pek iyi sayılmaz."

"Tara-"

Tara ayağa kalktı ve başını kesin bir şekilde iki tana salladı. Bu yardımı ya da acımayı istemiyordu. Bu kadarı yeterliydi. Ford da bir daha asla bu karmaşının içinde yer almak istemiyordu.

En azından yatak odasının dışında.

"Tara?" Logan koridordan sesleniyordu.

Ford gerilmişti.

Tara gözlerini kapadı. "Bir dakika Logan!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Anlaşmamızı unutma," dedi Ford sakince.

"Seni yok saymıyorum."

"Bu tamam. Ve diğeri..."

"Ford-" Tara uzaklaşmaya başlamıştı ki Ford onu yakaladı.

"Son yaptığını bir daha yapma," dedi. "Şu kaçma saçmalığı."

"O zaman on yedi yaşındaydık ve aptaldık."

"Aptallık kısmını sana iade ediyorum."

Tara'nın dudakları gerildi. "Tam olarak kaçmış değildim."

"Saçmalık." Tara'yı kendine çekerek onu öfkelendirme riskini göze aldı. Kendine hâkim olamamıştı.

Tara'nın nefesi kesildi panikle. "Ford! Ben ciddiyim, seninle yapamam. İlk seferinde beni neredeyse öldürüyordun. Bırak hatalarımızdan ders alalım ve zarar görmeyelim."

Mükemmel plan. Zarar görmesinler. Bunu düşündüğü iyi olmuştu, özellikle de Tara'nın son kez Şanslı Liman'a geldiğinde hiçbir işinin yolunda gitmediği düşünüldüğünde. Neyse ki eninde sonunda buradan çıkıp gidecekti. Ve bu iyiydi. Ford, onun kötü anılardan başka hiçbir şey olmayan bir yere tıkılıp kalmaktan daha fazlasını hak ettiğini biliyordu.

Zaten kötü hatıralardan birisi kendisiydi. En büyük ve en kötü anı kendisiydi, şüphesiz. Tek bir kelime daha söylemeden giysilerini giydi ve Tara'ya istediğini verdi, Ford kendisi de aynı şeyi istediğini söylemişti kendi kendine. Kapıdan çıktı ve koridoru yürüdü, yarış dünyasından tanıdığı adamla karşılaşınca kafasıyla selam verdi.

Logan Perrish uzun boylu, koyu saçlı ve kara gözlüydü. Nazik birinden fazlası gibi görünüyordu ve her an kapak resmi olacakmış gibi bir havası vardı. Şık ve seçkin Tara için iyi bir seçimdi, bunu düşünmek Ford'da adamın kıçını tekmelemek ve onu kapı dışarı etmek isteği uyandırdı.

Logan, Ford'a baktı, sonra gözlerini Ford'un geldiği yöne çevirdi, yani yatak odasına. "Sen... misafir misin?" diye sordu. "Otelin henüz açılmadığını sanıyordum."

Ford cevap vermek için ağzını açmıştı ama Tara da yatak odasından çıktı ve araya girdi.

"Otelden ziyade yatak ve kahvaltı tarzı olacak aslında," dedi. "Ama hayır, o müşterimiz değil. Sen de değilsin. İstediğin an içeri dalamazsın. İçeri girmeden önce kapıyı çaldın mı?" Kırışık elbisesini giymişti ve ayakları çıplaktı. Onun kesinlikle bir ışıltısı vardı, Ford bununla gurur duyuyordu.

"Evet, kapıyı çaldım," dedi Logan. "Cevap vermedin." Ford'u inceliyordu. "Yanında birinin olduğunu bilmiyordum. Eve gelmeni bekleyecektim."

Ford da onu incelemeye koyuldu.

Tara pek inanmadığını ve ona gıcık olduğunu anlatan bir ses çıkardı. Ford'un kulakları daha çok gıcık olduğunu anlatan vurguyu duydu çünkü o da Tara'nın bu adama gıcık olmasını istiyordu.

"Yanımda biri olduğunu fark etmedin," diye tekrarladı Tara yavaşça. "Hem de... en son konuşmamızın üzerinden aylar geçmişken?"

"Her zaman nadiren konuşuruz." Logan kafası karışmış görünüyordu. "Yanlış bir şey mi var?"

"Hayır," dedi Tara. "Sadece evliliğimizin neden başarısız olduğuyla ilgili bazı eski anılar geliyor gözümün önüne."

Logan kafasını Ford'un olduğu yöne doğru çevirdi. "O kim?"

Eski karını biraz önce beceren adam, seni kıç deliği, diye düşündü Ford. Belki Tara'yla bir gelecekleri yoktu ama Tara'nın Logan'la bir geleceği olmasını isteyecek kadar geniş bir adam da değildi.

Tara, Ford'a baktı ve ağzını açtı. Sonra tekrar kapadı. Belli ki onu nasıl tanıtacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Ford Wal-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ker," dedi en sonunda. "Ford, Logan."

Logan elini uzattı. "Ben Tara'nın kocasıyım."

"Eski kocası." Tara, Logan'ın göğsüne vurdu. "Senin sorunun ne? Ve neden buradasın?"

"Seni özledim."

Tara kahkahalara gömülerek Ford'u şaşırttı. "Hadi ordan," dedi sonunda, hâlâ gülümsüyordu. "Dürüst ol."

Logan, Tara'nın gülümsemesine, duraklayarak ve utanarak karşılık verdi. "Seni özledim." Tara'ya yaklaştı ama Tara elini kaldırdı ve geri adım attı.

"Logan, seni terk ettiğimde evden ayrıldığımı fark etmen bile bir ay sürmüştü. Bir ay, Logan. Şimdi gerçeği söyle, neden buradasın?"

Logan, Ford'a baktı.

Sonra Tara da Ford'a baktı. Belli ki bu akşamın halka açık oturumu sona ermişti.

Kahretsin. Eğer Tara, eski kocasının kıçına tekme atmayacaksa, o zaman burada olacaklar Ford'u hiç ilgilendirmezdi; bu yüzden Ford, kapıya doğru ilerledi.

BÖLÜM 9

"Bugün hayatının herhangi bir bölümünün son günü, onu boşa harcama."

TARA DANIELS

Tara, Ford'un arkasından kapanan kapıyı duydu ve göğsünde bir acı hissetti. Tara için savaşsaydı bu ona ne kazandırırdı, Tara bunu merak ediyordu. Gitmeyip orada öylece kalsaydı ne elde edecekti?

Seksten fazlasını tabii ki. Tara, Ford'un, bu aralarındaki şeyin, sadece keyifli zaman geçirmekten daha fazlası olmasını istediğini ortaya çıkaracak bir şeyler olmasını istiyordu.

Bir kez daha denemeyi hak ettiklerini gösterecek bir şeyler…

"Yeni sevgilin mi?" diye sordu Logan.

Tara, neredeyse imalı bir cevap verecekti, ama Logan yargılamadan, sessizce ve olgunlukla sormuştu, Tara dürüst olmak istedi. "Aslında eski sevgilim," dedi. Onu görmek çok garipti, her zamanki gibi zinde, bakımlı ve yakışıklı. Tara, Logan'ı görünce kalbinde karşı koyamayacağı bir acının oluşmasını bekliyordu ama tek hissettiği, eskiden yaşadıklarına duyduğu öfkeydi.

Ve yaşayamadıklarına.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bana daha önce, benden önce sadece tek bir ciddi ilişkin olduğunu söylemiştin," dedi. "Gençlik zamanlarından."

"Evet."

Logan'ın gözleri büyüdü. "Ve bu o mu? Birlikte olduğun ve...?"

Tara yüzünü buruşturdu. Logan bebeği biliyordu. Tara'nın bunu anlattığı tek kişi o olmuştu çünkü evlendikten sonra aralarında sır olmasını istememişti. "Evet."

"Şimdi birlikte misiniz?" diye sordu Logan.

"Hayır." Ama bu kelime dudaklarından dökülür dökülmez, geri alabilmeyi istedi -*o ve Ford birlikte değillerdi, o zaman neden sadakatsizlik yapmış gibi pişmanlık ve rahatsızlık hissediyordu?* "Gerçekten bilmiyorum," diye düzeltti söylediklerini.

"Peki," dedi Logan kafasını sallayarak. "Beklenmedik yol ayrımı."

Tara kafasını iki yana salladı, Logan'ın dünyasından o kadar uzaklaşmıştı ki onun varlığıyla şaşkına dönmüştü. "Neden şan ve şöhretin için bir yerlerde yarış halinde değilsin?"

"Bu sezon dinleneceğim."

Bunun bir anlamı yoktu. Yarışmak Logan için her şey demekti. Her şey. Aynı zamanda, "bu sezon dinlenmek" büsbütün imkânsızdı. Sponsorlar ve mal sahipleriyle yaptıkları kontratlar vardı, pist çalışanları ve garaj elemanları da dahil. "Nasıl yapabilirsin...?"

Logan gömleğinin kolunu sıyırarak ona kolunu ve üzerindeki teli gösterdi. "Geçirdiğim son kazanın bağlarıma ciddi zararı oldu. Birkaç ameliyat beni bekliyor, bu da dinlenebileceğim anlamına geliyor. Benim yerime başkasını çoktan aldılar. Süresiz olarak."

"Ah, Logan." Tara nefes aldı, yarışmanın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve tabii yarışamamanın da.

"Sorun değil," dedi. "Uzak kalacağım süreyi umursamıyorum."

"Neden?"

"Çünkü yarış dünyası bana çok özlediğim bir şeyi kaybettirdi. Seni, Tara. Seni kaybettirdi."

Tara ona uzun uzun baktı. Bunu duymak için her şeyini verebileceği bir zaman dilimi olmuştu eskiden: kariyeri, sağ kolu, her şeyi. Ama artık her şey farklıydı. Artık Tara farklıydı. "Logan-"

Logan kafasını iki yana salladı. "Bir şey söyleme. Sadece düşün. Beni düşün, tamam mı?"

Kısık bir kahkaha bıraktı ve kanepeye çöktü, kalakalmıştı. "Seni unutmak iki senemi aldı. Aramızda olanları parmaklarımın arasında ezip yok edemem."

"Biliyorum, acele etmemize gerek yok," dedi Logan. "Bütün yaz burada olacağım, bu yüzden-"

"Tüm yaz mı? Tüm yaz derken ne demek istiyorsun?"

Logan sırıttı. "Tabii ki seni geri kazanmak için." Tara'nın dizlerinin dibine eğildi ve eskiden Tara'nın kalbini eriten gülümsemesini takındı. "Hemen karar vermek yok, tamam mı? Dediğim gibi, bütün yaz bizim."

Ah, Tanrım. "Tüm yaz etrafta dolanamazsın."

"Neden?"

"Çünkü..." Ne söyleyeceğine dair hiçbir fikri yoktu. "Ne yapacaksın tek başına?"

Eğildi ve yanağını öptü. "Bakıp göreceğiz," dedi. Tara elini onun göğsüne dayayarak daha da yaklaşmasını engelledi. "Ve," diye devam etti Logan, Tara'nın sınır koyması onu eğlendirmiş gibiydi, "otel açılışı için hepiniz yoğunsunuzdur. Size yardım edebilirim."

Logan'ın her işini yapan iki asistanı vardı. Kendi çamaşırlarını yıkamaz, yemek pişirmez, ev toplamaz, hesap yap-

maz... hiçbir şey yapmazdı. "Tam olarak nasıl yardımcı olacaksın?"

"Hey ben değiştim ve geliştim." Ona en çekici gülümsemesiyle baktı. "Henüz bilmiyorsun, ama göreceksin."

"Logan-"

"Aceleye gerek yok Tara. Ben sabırlı bir adamım."

Bunları söyledikten sonra Logan da, Ford gibi gecenin karanlığına karıştı.

* * *

Sonraki sabah hava nemli ve sisliydi. Tara yürüyüş için, şafak sökerken kalkmıştı. Belki de koşmalıydı ama koşmaktan nefret ederdi. Özenle inşa ettiği hayatı cehenneme dönecekti ve o çöplükte nasıl nefes alacağını planlıyordu şimdiden. Önlem olarak biraz kalori yakması gerekiyordu yoksa çok geçmeden fazla yağları yüzünden şıpır şıpır terlemeye başlayacaktı.

Tara, kasabanın içine doğru rıhtım boyunca yürüdü, dondurma dükkânının önünü temizleyen Lance'e el salladı.

Rıhtımın sonuna gelince dönüp geri yürümeye başladı. Doğruca otele gidip ılık bir dış alabilirdi ama biraz daha kalori yakmak için marinaya doğru gitmeye karar verdi.

Belki de Ford orada olduğu içindi bu karar.

Çılgın bir mıknatıs gibi ona çekiliyordu. Ford'un etrafı, yelkenli teknesinin parçalarıyla çevrilmişti, bir elinde alet, diğerinde bir motor parçası vardı; yüzünde ise dikkatli bir ifade.

Gözleri Tara'yı yakalayınca, büyüleyici dudaklarının kenarları hareketlendi. Daha önceki gece, kendini Tara'nın derinliklerine sokmuştu, bedenleri terle birbirlerine yapışmıştı, nefesleri uyumla dans etmişti. Sadece bunları hatırlamak bile etraftaki havayı değiştirmiş ve aklına daha fazlasını getirmişti.

Bakışları birbirini buldu ve konuşmaya başlayana kadar öylece kaldılar. Tara'nın sinirleri uyarılmıştı. Ve bedeninin diğer bölgeleri de...

"İyi misin?" diye sordu Ford sonunda.

Bu gerçek bir soru değildi. Dün gece duygusaldı, oysa şimdi yüzünde içten gelen endişeli bir ifade vardı. Bu Tara'nın aklına, Ford'un arkasına bakmadan kapıdan çıktığı resmi getirdi. "İyiyim."

"Logan gitti mi?" diye sordu Ford.

"Pek sayılmaz."

Ford'un çenesi gerildi, cevap vermek için bir an bekledi. "Nasıl pek sayılmaz?"

"Tüm yazı burada geçirecekmiş." Bakışlarını Tara'nın gözlerine dikince, Tara ellerini kaldırdı. "Benim fikrim değil."

Ford buna cevap vermedi ama sessizlik, yüksek sesle konuşuyordu.

"Bu rahatsız edici olacak öyle mi?" diye sordu Tara.

Ford başını eğdi. "Rahatsız oluyor musun?"

"Henüz emin değilim."

Ford iç çekti ve kendi kendine "bunu yapma adamım" gibi bir şeyler mırıldadandı; sonra kolunu Tara'nın beline sardı, onu kendine çekip bastırdı. "Peki ya şimdi?"

"Hayır, rahatsız olmak benim kullanacağım kelime değil Ford." Ford'un etkileyiciliğine kapılmamak Tara'nın elinde değildi; gözlerinden, seksi çekiciliğinden bahsetmeye gerek bile yoktu, yumruk yaptığı elleriyle tişörtüne sımsıkı tutundu ve başını onun göğsüne bıraktı.

Ford, nazik ve duygulu hareketlerle onun saçlarını okşuyordu, Tara ona daha da sokuldu. *Bunu tekrar yapma,* dedi aklı ona. *Ona tekrar sahip olmayacaksın.* Fakat aklı devre dışı kalmıştı çünkü omzunun üzerinden tekneye baktı; o teknenin kamarasında bir yatak odası vardı.

Ve içinde de bir yatak.

Ford onun baktığı yeri gözleriyle takip etti ve kısık bir kahkaha attı. "Peki, ama ancak kibarca rica edersen olur."

"Komik değil," dedi Tara ve Ford'u iterek uzaklaştı. "Zaten, terliyim ve pisim."

"O zaman varmak istediğimiz yolun yarısına çoktan gelmişiz demektir."

"Kes şunu."

"Hey, beni görmek için yolunu değiştiren sensin."

Bu doğruydu ama düşündüklerini sürekli bilen birinden daha az rahatsız olacağı anlamına da gelmiyordu. "Duş alacağım." *Hem de soğuk bir duş.*

"Yardımcı olmamı ister misin?"

"Hayır!"

"Beni delice istiyorsun," diye bağırdı Ford, Tara uzaklaşırken.

Evet, istiyordu. Oldukça delice. Hangi kadın onu yatağına almak istemezdi ki? Sorun şuydu ki, Ford, seksten daha zor olan şeyler için fazla enerji harcama heveslisi değildi. Ve Tara oldukça zor biriydi. Bu demek oluyordu ki, Tara ona ve onun mükemmeliğine karşı koymalıydı; çünkü hikâyenin sonunu biliyordu.

Birkaç gece sonra, Ford, Aşk Kulübesi'nde içki servisi yapıyordu. Mekân kalabalıktı, genelde kalabalık olması onu tatmin ederdi. Burada olmayı severdi, kahkahaları ve gürültüyü duymayı, herkesi bir araya getirdiğini bilmeyi severdi. Yapabildiği her yerde bir aile ve bir ev kurmayı öğreneli çok olmuştu. Burası her ikisiydi onun için.

Aşk Kulübesi'nin duvarları derin ve günahkâr bir kırmızıya boyanmıştı; Ford ve Jax'in yıllar boyu birçok seyahatten topladıkları antika madencilik aletleriyle dekore edilmişti. Avizeler, ışık geçiren çatılardan sarkıyor ve uç uca eklenmiş

eski ahşap kapılardan yapılmış bank masalarla, barı aydınlatıyordu.

Ford, teknesinde olmadığı, baş döndürücü hızla suları döverken yüzüne rüzgâr vurmadığı zamanlarda, en mutlu olduğu ikinci yerde, Aşk Kulübesi'nde olurdu.

Basit bir hayat tarzı vardı ama kendisi de basit bir adamdı zaten. Bir dilenciden daha fakir biri olarak büyümesi bunu sağlamıştı. Sırtından ter akana kadar çalışarak ona elinden gelenin en iyisini yapan büyük annesi tarafından sevilmek ve korunmak da öyle. Her zaman, bir gün emeklerinin karşılığını alacağını ve o gün emekli olup Palm Springs'e taşınacağını söylerdi.

Onun bu isteğini yerine getirmek Ford'u çok mutlu etmişti, muhtemelen tam şu an Ford'un Palm Springs'te ona aldığı evin verandasında buzlu çayını içerek dağları seyrediyordu. Bu saatler, onun, Ford'un yaptığı nadir ziyaretler için hazırlandığı yemek saatinden hemen sonraki zaman dilimiydi. Ford o evin kapısından her içeri girişinde büyük annesi o cılız, zayıf çocuğun büyüyüp bu uzun ve yapılı adama dönüşmüş olmasına hayret ediyordu.

Ford onu suçlayamazdı. Onlu yaşlarındayken kendi başının çaresine bakmayı öğrenmişti ve sonra kendine rağmen yirmili yaşlarında da aynı şekilde devam etmişti. Şimdiyse otuzlu yaşlarındaydı ve bir yetişkindi. Hatalarını kabullenip pişmanlıkları olmadan yaşamıştı, ta ki en büyük pişmanlığı tekrar aklına düşüne kadar.

Tara.

"Dünyadan Ford'a." Sawyer Thompson, Ford'un yüzüne doğru el sallıyordu. "Bizimle misin? Yoksa yalnız mı kalmak istiyorsun?"

"Bu akşam izinli olduğunu sanıyordum." Sawyer uzun ve geniş bir adamdı ve cehennem kadar yakışıklıydı -tabii eğer onunla birlikte büyümemişseniz ve Disney/Pixar çizgi film-

lerini asla izlemediğini çünkü her izleyişinde bir çocuk gibi oturup ağladığını bilmiyorsanız. Ford ona bir bardak kola koydu -Sawyer'ın görev esnasında tek içtiği şey buydu.

"Beni çağırdılar." Sawyer'ın gülümsemesi yok olmuştu. "Horn Crest'teki beklenmedik sorun yüzünden."

"Yine mi planörcüler?" Son seferinde planörcülerin Chloe, Lance ve Tucker olduğu anlaşılmıştı ve Bayan Azalea'nın ödüllü ormangülü tarlasına izinsiz indikleri için tutuklanmışlardı. Lance, hastalığı onu tekrar yakalamadan önce yapabildiği kadar çılgın maceralara atılmanın peşindeydi ve Chloe ile Lance'in kardeşi Tucker, kendilerini onun bu aptallıklarına asistanlık yapmaya adamışlardı.

Neden olduğunu bilmese de bu Sawyer'ı delirtiyordu.

Ford, üç kız kardeşin de erkekleri akıl sağlığından edebilme yeteneğine hayrandı.

"Bu sefer sorun planörler değil," dedi Sawyer rahat bir ses tonuyla. Chloe'yi tüm kasaba severdi ama o, başını her belaya soktuğunda Sawyer'ın uğraşması gerekiyordu.

Ford, Sawyer'ın düzen seven biri olduğunu biliyordu. Sakin bir düzen. Bu demekti ki, Sawyer ile Chloe, su ile yağ gibiydiler. Fakat su ve yağ gibi onlar da çoğu kez bir araya gelmek zorunda kalıyorlardı. Kader, yasası iyi şakalar yapan bir sürtük gibiydi.

"Bir grup genç," dedi Sawyer. "Onları ailelerine teslim ettik ve birinin annesi cehennemden çıkmış gibiydi. Bana vergi gelirlerini daha iyi kullanıp gerçek suçluları yakalamamızın daha iyi olacağını söyledi." İç çekerek tabureye oturdu ve kola bardağını aldı. "Peki sen ne yapıyorsun burada? Bu haftasonu körfezde yapılacak yarışa hazırlandığını sanıyordum."

Ford omuz silkti. "Belki bir dahaki sefere."

Sawyer tek kaşını kaldırdı. "Hırsını mı kaybediyorsun?"

"Ne? Hayır."

"Ne o zaman? Otuz dört yaşında yolun sonuna mı geldin?"

"Kes sesini. Geçen ay langırt oynarken belini inciten sensin."

Sawyer kaşlarını çattı. "Hey, o inanılmaz bir maçtı. Dahice oynadım."

"Bu yüzden işten izin aldın ve haftanın geri kalanını kanepede yatıp inleyerek geçirdin."

"Ne olmuş yani?" dedi Sawyer. "Bu bana, kadınlar tarafından yapılan harika bir yatak bakımı kazandırdı."

Ford somurttu. "Hangi kadınlar?"

"Hey, benim de kadınlarım var."

"Porno sitesindekiler sayılmıyor yalnız."

"Sen tam bir kıç deliğisin," dedi Sawyer öfkeyle. "Yaşlandığının başka bir göstergesi işte. Ciera'ya yaşlı evinden sana bir yer ayırmasını söylemeli miyim? Ve sana bir Viagra reçetesi ayarlamasını?"

Ciera, Ford'un kızkardeşiydi ve Seattle'daki sağlık merkezinde hemşireydi. "Sen benden daha yaşlısın," diye hatırlattı Ford.

"Sadece iki ay, ki bunun bir önemi yok çünkü senden daha iyi görünüyorum. Aynı zamanda bir kıç deliği olmak için çaba sarfetmiyorum."

Ford derin bir nefes verdi. "Bu hafta yarışmıyorum çünkü hiç seyahat havamda değilim."

"Ve?"

"Ve Jax müşterilere fazla rahat davranıyor, bu yüzden etrafta olmalı ve onu düzene sokmalıyım."

"Ve?"

"Ve..." *Kahretsin.* Başka bir şey yoktu.

"Kabul et," dedi Sawyer. "Hiçbir yere gitmiyorsun çünkü Tara'nın eski kocası ortaya çıktı ve yerini ona bırakmak istemiyorsun."

Ford parmaklarıyla saçlarını taradı. "Evet."

Lucille bar tezgâhından uzandı. Üzerindeki pembe kazağı ve beyaz saçlarıyla kulak temizleme çubuğuna benziyordu. Çapaklı mavi gözlerini Ford'a dikmişti. "Bir votka." Bar tezgâhına vurdu. "Demir Manolya'yla işler nasıl gidiyor?"

Ford sipariş edilen içkiyi ona uzattı. "Ne?"

"Aptalı oynama tatlım. Sana yakışmıyor."

"Yakışıyor aslında," dedi Sawyer yardım etmek istercesine.

Ford soda bardağını aldı.

"Hey."

"Tara," dedi Lucille. "Tara'dan bahsediyorum." Votka bardağını bu işi milyarlarca senedir yapıyormuş gibi hızlıca tepsiye yerleştirdi. "Eski kocası burada. O gerçek bir ünlü, biliyorsunuz."

Ford iç çekti. Biliyordu.

Lucille onu izledi. "O senin yerini almaya çalışıyor oğlum."

Ford hizmet ederken içki içmekten hoşlanıyor olmayı dilemeye başlamıştı. "Sawyer ile konuştuğumuz şey bu değil Lucille."

"Siz konuşmuyor olabilirsiniz ama diğer herkes bunu konuşuyor. Keskin görünmelisin. *Keskin.*" Bar tezgâhının üzerinden uzandı ve zayıf parmağıyla Ford'u karnından yakaladı. "Beni dinliyor musun?"

"Evet, dinliyorum." Ford karnını ovdu. "Ve aah."

"Keskin olacaksın diyorum sana!"

Sanki Ford bunu bilmiyormuş gibi konuşuyordu Lucille. Sanki sorun, Ford'un, Tara'nın standartlarına uyan kişi olmayışı değilmiş gibi. Bir şey Ford'a, kendine yeni bir ev bulmuş gibi hissettiriyordu ki, Logan çıkmıştı. Logan'la tanışmış ve onun cilalı cakasını görmüştü. Sadece bu da değil, Tara ve Logan arasında süregelen bir kimya olduğunu da hissetmişti.

Sawyer tüm bunlara her zamanki sakinliğiyle yaklaşıyordu. "Herkese oğlumuzun bu kızla ilgilendiğini düşündüren şey nedir?" diye sordu Lucille'e.

Lucille kıkırdadı ve boş likör bardağını, yeni bir tane istediğini anlatır şekilde bar tezgâhına vurdu. "Ah, evet ilgileniyor."

Sawyer, Ford'a baktı, düşünceli bir şekilde onu inceliyordu. Bir kalp atışı süresi kadar sonra dudakları kıvrıldı. "Evet, sanırım haklısın."

"Teşekkürler adamım," dedi Ford.

Lucille, Ford'un kafasına bir tokat attı.

"Tamam," dedi. "Kes şunu!"

"Durmalısın. Etrafa sataşmayı bırak. Artık ciddileşmenin zamanı geldi Ford. Hayatında bir kez bile olsa."

Her şeyi daha da kötü yapan şey, söylediklerinde haklı olmasıydı. Ford, insanların ona baktıklarında ne düşündüğünü biliyordu -hayatındaki hiçbir şeye ciddiyetle bağlanmayan adam, *belki yelkencilik dışında*. Ve Tara ile o uzun zaman önceki yaz mevsiminde yaşadığı duygulardan sonra, hiçbir kadına karşı hem aşk hem de arkadaşlık duygusu beslememişti. İki duyguyu bir arada yaşayamamıştı. Ford'un aklında bu ikisi farklı şeylerdi. Yaşamı, günü gününe planlıydı. Yatçılık. Bar. Arkadaşları. Büyükannesi de vardı tabii ama Ford'dan hiçbir beklentisi olmazdı onun. Eğer elinde varsa gerektiği zaman para göndermek kolay işti.

Gerçek şuydu ki, son altı aydır... huzursuzdu. Rahatsız, mutsuz.

Altı ay. Yani, Tara, Şanslı Liman'a geri döndüğünden beri. Aslında bu aptalcaydı çünkü her ikisi de o yola tekrar girmek istemiyorlardı.

Fakat aralarında inkâr edilemez bir şey vardı, Tara'nın yatağında yaşananlardan çok daha fazlası. Bir şey, Ford'un hem Tara'ya koşmak hem de ondan kaçmak istemesini sağlıyordu.

Barın kapısı açıldı ve içeri... *kahretsin.*

Logan Perrish.

Küçük bir kasaba barından ziyade gece kulübüne gider gibi giyinmişti, üzerindekiler güzel ve pahalı duruyorlardı. Ford prensipte ondan nefret etmek isterdi ama adam, kendisinden imza isteyen biri için gibi durdu. Bunun gibi bir heriften nefret etmek zordu. Logan bara varınca, Ford'u gördüğüne açıkça şaşırmıştı. "Hey, sen barmen misin?"

"Evet. İçecek bir şey?"

"Elbette." Logan, Ford'un arkasındaki kara tahtada yazan içki listesine baktı. "Bir içkiyi önermişlerdi... Zencefil Tanrıçası?"

Yan taburede oturan Sawyer yüzünü buruşturdu. "Onun gibi meyveli bir kadın içkisini içmek için elli fitlik bir yüzme havuzunda olman gerekir. Aksi taktirde, erkeklik belgeni isteyeceklerdir."

Logan gülümsedi, endişesizdi. Ford'a baktı. "Kokteylleri sen mi yapıyorsun?"

"Evet." Ford yapıyordu. Kadınlar için. Sawyer haklıydı: bu tamamen kadınsı bir içkiydi.

Logan onun surat ifadesine güldü. "Biliyorum, biliyorum; ama dişil anlama sahip bir ismi olsa bile onu istiyorum."

Ford bir kivi, bir armut ve kokteyl karıştırıcısını alırken nefret etme işine geri dönmüştü. Kahrolası Zencefil Tanrıçası.

"Peki, eğer bu ünlü Logan Perrish değilse," dedi Lucille titrek sesiyle.

"Merhaba," dedi Logan basit bir gülümseme takınarak. "Yarış hayranı mısın, tatlım?"

Lucille sırıttı. "Oh, evet." Peçetesini ona doğru uzattı. "İmza?"

Ford omzunun üzerinden *benle dalga mı geçiyorsun* bakışı fırlattı, ama Lucille, Logan'a dönmeden önce Ford'a sırıtmakla yetindi. "Sizi Şanslı Liman'da görmek ne güzel. Talla-

dega'daki yarış güzeldi. Direkt konuya girdiğim için afedersiniz." Koluna dokundu. "Umarım canınız çok acımamıştır."

"İyileşiyorum," dedi Logan, diğer yönden gelen iki kadını da sohbete dahil etmek için onlara doğru dönerken. İmzalaması için onlar da peçetelerini çıkardılar, Logan gösterişle imza atıyordu.

Ford, zencefil, votka ve buzu karıştırıcının içine koyarken, Sawyer'la göz göze geldi.

Sawyer tekrar sırıtmaya başlamıştı.

Ford kaşlarını çatarak, Logan'ın içkisini hazırlıyordu.

Dilimlenmiş ekmekten sonra en iyi icat Logan'mış gibi şimdiden barın etrafında yarım daire oluşmuştu, bardan kalkıp ilerlediğinde her tarafı hayranlarıyla çevrildi.

"Gerçek bir ünlü," dedi Sawyer Ford'a. "İnsanlar buna karşı koyamaz."

Ford koyabilirdi. "Onun neyi bu kadar harika anlamıyorum," diye söylendi. "Son on sekiz yarışa başlarken tur kaybetti. Ve sanki kendi kendisinin magazin muhabiriymiş gibi giyiniyor."

"Bence bugün Midol'ünü almamışsın."

"Hem ne yani," diye devam etti Ford. "Araba sürmek spor bile değil bence."

Sawyer gülmekten katılmaya başlamıştı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi ne?"

"Demek sonunda altı aydır etrafında dolaştığın kadın için sırf eski kocası kasabaya geldi diye harekete geçeceksin öyle mi? Seni şaşkın."

"Harekete geçeceğimi kim söyledi?"

"Savaş için hazırlandığını söyleyebilirim," dedi Sawyer.

"Hayır söyleyemezsin."

"Orta okuldan beri hareketlerini izliyorum. Tekniğini pek değiştirmiş sayılmazsın."

"Neyse ne." Ford meşgul görünmek için etraftaki likör bardaklarının yerlerini değiştiriyordu. "Ve teknik olarak, Logan gelmeden önce harekete geçmiştim." Birinin eline vurduğunu hissetti ve Lucille'i gördü.

"Merak etme tatlım," dedi tüm Seattle'in duyabileceği bir fısıltıyla. "Kızı kapmana yardım edeceğiz."

"Edeceğiz?"

Ondan daha yaşlı görünen dört kadına baktı, hepsinin parlak rujları ve beyaz saçları vardı. "İşine yarar taktikler vereceğiz," dedi Lucille. "Ama bu arada bir yarış kazanıp televizyonda görünmen işimizi kolaylaştırır."

"Yeter!" Ford burun kemerini ovalıyordu. "Beni dinle Lucille. İşime burnunuzu sokmayın. Beni duyuyor musun?"

Ama Lucille çoktan heyete dönmüştü. "Bu iş kolay olmayacak kızlar," diyordu kadınlara. "Ama bunu Ford için yapabiliriz, öyle değil mi?"

"Ford için," diye tekrarladı hepsi.

Sawyer sırıtıyordu, *kıç deliği*.

"Pekâlâ, buraya kadar," dedi Ford Lucille'e parmağını uzatarak. "Seni işten atıyorum."

"Sakin ol canım," dedi ilgisizce el sallarken. "Burada çalışıyoruz. Ve sen orada dikilip tatlı tatlı beklerken, bizim bir şişe margaritaya ihtiyacımız olacak."

Tanrım.

Ford margaritaları hazırlamanın yarısına gelmişti ki, Logan yeni bir içki için barda bitiverdi.

"Sakın söyleme," dedi Ford. "Bir Zencefil Tanrıçası daha."

"Hayır." Logan sırıttı. "Sadece kadınsı bir içki yapmayı bilip bilmediğini görmek istemiştim. Gerçekten düzeldi. Teşekkürler."

Hâlâ sandalyesinde oturan Sawyer kahkaha attı.

Peki, bu kadar yeterdi. Ford herkesi buradan kovabilirdi,

tüm piçleri.

Lucille, Logan'dan tekrar imza istedi.

"Daha biraz önce imza vermemiş miydim tatlım?" diye sordu Logan.

"Evet ama o eBay içindi." Lucille onun koluna vurdu ve Ford'u gösterdi. "Bizim yerli şöhretimizle tanıştınız mı?"

Logan, Ford'a baktı. "Evet, ama onun ünlü olduğunu bilmiyordum."

Ford herhangi birinin, iki Amerikan Kupası kazandığını ya da ISAF Rolex Dünya Yelkenci ödülünü aldığını anons etmesini bekledi. Ya da hey, altın madalyalarına ne demeli?

"Evet, efendim," dedi Lucille gururla. "Ford, Batı yakasının en iyi margaritalarını yapan adamdır."

Sawyer öksürdü ve su istediğini söyledi. Ford onu görmezden geldi.

"Ve ah!" diye ekledi Lucille. "Tekne işinde de iyidir."

Ford, sol gözündeki kılcal damarların patladığını hissettiğinden emindi. Derin ve rahatlatıcı bir nefes aldı ama işe yaramadı, *Sports Illustrated*'a çıkmış olması bahse değer değildi demek ki.

Sawyer öksürmeye devam ediyordu, Ford onun dilini yutmasını diledi.

Lucille konuşmaya devam ederken kadehini salladı. "Ford daha geçen gün Şanslı Liman Oteli'nin kiralanması için onlara yardım ediyordu. O kadar iyi bir adamdır."

Logan sırıttı. "Çok hoş."

"Oh, bizim Ford oldukça yardımseverdir," diye devam etti Lucille ve beyaz saçlı heyeti kafa salladı. "Tara da böyle düşünüyor, geçen günlerde otelde yaptığı bir toplantıda Ford'u yanına çağırıp oradaki bayanlar için tişörtünü çıkarmasını istemiş."

Öksürme sırası Ford'a gelmişti. "Peki, olanlar böyle değil

aslında. Ben-"

"Utanmana gerek yok tatlım. Tişörtün yokken oldukça iyi görünüyorsun." Lucille, Logan'a baktı. "Sizin de tişörtsüz çok iyi göründüğünüze eminim. Hatta belki bu konuda bir yarışma düzenlemeliyiz."

Tanrım.

Lucille'in heyet üyeleri sandalyelerinde doğruldular ve istekle kafa salladılar.

Logan kahkaha attı ama Ford uzun bir kalp atışı süresi boyunca gözlerini Lucille'inkilerden ayırmadı.

Daha sonra Ford, gözlerini Logan'a çevirdi. Logan'ın gözlerindeki meydan okuma arzusunu gördü. Hayır, tişörtlerini çıkarmayacaklardı ama yarışacaklardı.

Oyun başlamıştı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

BÖLÜM 10

"Hayat, kendini bulmakla değil,
kendini yaratmakla ilgilidir."
TARA DANIELS

Tara, sonraki birkaç günü otelin mutfağını düzenlemek, sonra tekrar düzenlemekle geçirdi.

Oda kahvaltı olarak açılacaklardı.

Maddie lisans ve gerekli teftişler için evrakları hazırlamıştı, Chloe müşterilerin almak isteyebileceği özel yemek sepetleri üzerinde fikir yürütüyordu ve Tara planlama, ücretler ve gerekli ek malzemeleri içeren çizelge üzerinde çalışıyordu.

Tüm bunlar bir araya geldiğinde gerçekten işe yarayabilirlerdi.

Tara inanmakta güçlük çekiyordu, hem bu işe girdiğine hem de zaman geçtikçe bu fikirden hoşlanıyor olduğuna. Her zaman hayalini kurduğu bir şeyi sonunda yapıyor olmak onu neşelendiriyordu –kazancını, kendi mutfağında pişirerek elde etmek.

Ama bu aynı zamanda korkutucuydu, çünkü destansı bir hata yapma şansı hiçbir zaman olmadığı kadar yüksekti artık. Şimdiye kadar elde ettiği üstün bir başarı yoktu -hiçbir konuda.

Ama her şeyin bir ilki olurdu. Kendine söylediği buydu. Bu, ona umut veriyordu. Telefonlar çalmaya başlamıştı ve rezervasyonlar geliyordu, Chloe hâlâ ortadan kayboluyordu ve Maddie genel masrafları sabitlemiş sayılırdı, yarı zamanlı çalışacak yeni bir eleman almaya karar verdiler. Angarya işleri görece daha az bir paraya yapmak isteyecek birkaç lise öğrencisi ile çoktan iş görüşmesi yapmışlardı bile.

Şanslı Liman'ın birçok meraklısı, otele uğramadan duramıyorlardı: Lucille yemek tarifleri alıyor, Lance ve Tucker haftasonları kendi dükkânlarından otele dondurma servisi yapma ihtimalini konuşuyorlardı. Sawyer kahve içmeye uğruyordu -otel Sawyer'ın işe gidiş yolu üzerindeydi ve Tara'nın kahvesini ofistekine tercih ediyordu.

Yakında gerçekleşecek açılışın stresi Tara'nın diğer tüm düşüncelerini emmiş, kafasının kullanılmaya müsait kısmını tamamen doldurmuş, diğer sorunlarına yer bırakmamıştı.

Aşk sorunları gibi mesela.

Bu tabiri düşünebilmesi bile -aşk sorunları- saçma, hatta bir o kadar da inanılmazdı. Onun aşk sorunları asla olmazdı.

Onun asla bir aşkı olmamıştı!

Tara şaşırsa da, Logan kasabada kalmak konusunda ciddiydi. Yolun birkaç mil ötesinde küçük bir sahil köşkü kiralamıştı ve her gün otele uğruyordu. Tara'nın, ne yapması gerektiğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu. Evliliği, kocasının peşinde koşmakla geçmişti. Şimdi olanlar garip geliyordu, yani en azından bir şeyler tersine dönmüştü.

Ford'a gelince, o etraftaydı. Chloe ve Maddie ile önceki akşam Aşk Kulübesi'ne gittiklerinde içkilerini Ford servis etmişti. Dün ise gününü marinada teknesini temizlemekle geçirmişti.

Ama aralarında kişisel bir diyalog geçmemişti. Ve Tara, Ford'un, Logan'ın kasabada olmasından duyduğu hislerin farkındaydı, sessiz mesajı almıştı.

Ford, onun için ısrarcı olmayacak, üstelemeyecek ve savaşmayacaktı. Şaşırtıcı. Ford asla ısrarcı olmaz, üstelemez ve savaşmazdı. Ford'un istediği şeyler ya ona kendi ayağıyla giderdi tıpkı kelebeklerin ateşe gittiği gibi, ya da gitmezlerdi.

Kelebek olmayan Tara ne yapacağı konusunda tek başınaydı. Onu neyin mutlu edeceğinden tam olarak emin değildi.

Peki, koca bir yalan. Onu neyin mutlu edeceğini biliyordu ve bu Ford Walker'dı, hem de dimdikken. Ve kahretsin, eğer tekrar bunu yaparsa...

Pek uygunsuz işlere karışmadan bitirdikleri o sabahtan bir hafta sonra, kullandığı ve çok sevdiği kızartma tavasını Ford'a geri vermek için gün doğumunda yola çıktı Tara. Kenara birkaç yüzlük ayırdıktan sonra kendine de bir tava almalıydı.

Ford'un evine gitmek on dakika sürdü, on dakika boyunca kendine bunu yapmamasını söyledi. Tavayı, marinada geri vermeliydi. Mantıklı ve yerinde olan buydu. Ancak konu Ford olduğunda, Tara'nın bedeninde mantıklı ya da yerinde davranacak tek bir kemiğinin bile kalmadığı düşünülürse, bu yaptığı yadırganamazdı.

Neyse ki Ford'un evi çok yakındı. Otelin yukarısındaki kayalıklarda oturuyordu. Güneş, dağların üstünden doğarken ve sabahın üzerine pembe bir parıltı yayarken arabasını park etti ve yürüdü. İçinden küçük bir ses onu yatakta yakalacağını söylüyordu; ama bu gerçekten çok küçük bir sesti.

Daha büyüğü ise duşta olduğunu söylüyordu.

Etrafa baktı ve Ford'un arabasının orada olmadığını fark etti. Bu durum, Tara'nın, Ford'u uyandırma töreni hayalinin üzerine yağmur yağdırmıştı. Nerede olduğunu merak etmek -ya da bu kadar erken bir saatte kiminle olduğunu- Tara'nın midesine ağrılar sokmuştu.

Seni ilgilendirmez, dedi kendi kendine. *Hiç*. Nefes verdi, telefonunu açtı ve onu aradı.

"Hey," dedi Ford her zamanki seksi sesiyle. "Beni mi özledin?"

Tara, sesini ve bu sesin midesine yerleştirdiği sıkışıklık hissini yok saymaya çalıştı. "Tavanı geri getirdim," dedi. "Verandadayım." Durdu, Ford'un evde olduğunu söylemesini umdu.

"Lütfen içeri gir," dedi ve kapıyı açmak için elektronik parolayı söyledi.

"Nereye bırakayım, mutfağa mı?"

"Yatağıma da bırakabilirsin."

"Le Creuset marka tavanı yatağına mı istiyorsun?" dedi Tara, inanmakta zorlanarak.

"Hayır, yatağıma seni istiyorum. Üstünde ne var?"

Kulağından uzaklaştırdığı telefona bakakaldı. "Hayır, bunu sormadın sayıyorum."

"Sorun değil," dedi. "Seni nasıl istediğimi kafamda resmedeceğim."

"Pekâlâ, nasıl resmediyorsun?" Kelimeler, Tara onları durduramadan dudaklarından firar etmişlerdi, ağzı açık kalmıştı.

"Hmm," diye düşündü Ford ipeksi bir sesle. "Belki bir Fransız mürebbiyesi kıyafeti."

"Bu..." Tara bu fikrin neden kendisini tahrik ettiğini düşündü bir an. "Eski moda ve anti feminist bir yaklaşım," dedi nihayet, biraz zayıf bir sesle. "Boyun eğen bir yanı olduğunu söylemeye ise gerek bile yok."

"Boyun eğme kısmını sevdim," diye Ford fısıldadı. "Birkaç *"evet efendim"* iyi olur."

"Sen ciddi bir sapkınsın."

"Şüphe yok." Sesi kısık ve seksiydi ve bu Tara'nın kendini unutmasına neden oluyordu. Ford'un onun sadece bedenini istediğini unutmasına neden oluyordu. Oysa tam şu an, Tara da onun bedenini istiyordu.

"Yirmi dakika sonra orada olabilirim," dedi, gülümsediği anlaşılıyordu.

"Hayır, düşünme bile." Tara midesinde uçuşan şeyleri yok saymaya çalışıyor ama başaramıyordu; Ford ilkel insan bile olsa Tara yine de tahrik olacaktı sanki. Onu duşta yakalamayı hayal etmişti, ama bu bir hayaldi sadece. Acilen gerçeğe dönmeliydi. "O konuyu kapattık Ford."

"Fikrini değiştirebileceğime bahse girerim."

"Bundan şüphem yok," dedi Tara. Tanrım, bu kadının yardıma ihtiyacı vardı. "Ama sen iyi bir adamsın, bu yüzden bunu yapmayacaksın."

"O kadar iyi bir adam değilim."

Harika. Sadece harika. "Kayıp bir adamsın."

Ford bir an sessizleşti. "Senin hayatında karışıklık yaratmak istemedim sadece."

Tara derin bir nefes aldı. "Bazen karışıklıkların, baş belalarından daha iyi olduğunu bilir misin?"

"Hayır."

Hızlı, basit ve ölümcül dürüstlükte. Ford'un tarzı buydu. Tara bunun üzerine daha sonra düşünecekti. Tam o an, parolayı girdi ve kapı kilidinin açılış sesini dinledi. "Tavayı giriş merdivenlerine bırakmamı istemediğinden emin misin?" diye sordu. "Bu daha güvenli olur." Şanslı Liman'da neredeyse her şey güvende sayılırdı.

Kalbi dışında, bunu keşfediyordu.

"Barınağıma girmekten korkuyor musun?" diye sataştı Ford.

"Hayır. Masaya bırakıyorum."

"On dört." Durdu. "İçeri girmişken etrafı karıştıracak mısın?"

"Hayır." *Belki.* "İçeride karıştırmam gereken bir şey mi var?"

"Bilmiyorum. İç çamaşır çekmecem?"

Son kez onun çamaşırına dokunduğunda, çamaşırı Ford'un üzerindeydi; ama onu çamaşırıyla hayal etmek Tara'yı sabırsızlandırdı. "Hayır," dedi hızlıca.

Çok hızlıydı, çünkü Ford sessizce gülmüştü. "İstersen yapabilirsin," dedi sesini kısarak. "İstediğin her şeyi yapabilirsin Tara. Porno arşivime bakabilir, geçen gece Carlos'un dedesinin tarifine göre yaptığım Meksika yemeğini yiyebilirsin..."

"Bekle." Aniden iç çamaşır meselesini, porno arşivini ve Ford'un üstüne atlamak istediğini unuttu. "Carlos sana dedesinin yemek tarifini mi verdi? Ezelden beri o tarifi istiyorum ondan."

"Evet, peki sen onu her hafta denize çıkarıp yelkencilik dersi veriyor musun? Ya da kızları nasıl tavlayacağını ve gruba nasıl dahil olacağını?"

"Grup?"

"Bilirsin, grup işte-"

"Oh Tanrım," dedi. "Sen ne biçim bir adamsın!"

Ford kahkaha atıyordu. "Suçlu ve heyecanlı."

Tara iç çekti. "Yani bir erkek klubü; öyle mi?"

"Hı hı. Aramıza katılmak için gerekli olan malzemeye sahip olmadığın için mutluyum."

"O tarifi istiyorum Ford."

"Sadece erkekler ona sahip olabilir. O tarif nesiller boyu bizim soyumuza miras bırakıldı."

"Uyduruyorsun."

Ford cevap vermedi ama güldüğü duyuluyordu. "*Lütfen?*" dedi Tara.

"Ah, bu kelimenin dudaklarından çıktığını duymaya bayılıyorum."

"*Ford.*"

"Buradayım, Tara." Hala yatak odası sesini kullanıyor ve Tara'yı şaşkına çeviriyordu. Yine de Tara'nın, bu sesten böylesine etkilenmek için çok iyi sebepleri vardı.

"Tarifi almak için neler yapabilirsin?" diye sordu Ford, bilmek istiyordu.

Tara kafasını iki yana salladı. "Şimdi telefonu kapatıyorum."

"Peki, ama fikrini değiştirirsen ve çamaşırımla oynamak istersen, bana mesaj at hemen yanında olacağım. Üzerimdekiyle oynayabilirsin."

Tara kendini şapşallaşmış hissediyordu. Ona mesaj atmamalıydı. Yanına gelmesini engellemeliydi. Konu Ford ise bu çok büyük bir riskti, çünkü Ford hiçbir şeyi riske atmazdı. Yapardı ve işi biterdi.

Ford'un büyük, erkeksi evine adım attı, topukları ahşap zeminde çınlıyordu. Kocaman bir kanepesi ve daha büyük bir geniş ekran televizyonu vardı. Bir duvar boyunca dizilmiş pencereler denizi görüyordu; ve marinayı.

Şanslı Liman Oteli'nin marinasını.

Ford'un, bu pencerenin önünde dikilip kendisini seyredip seyretmediğini merak etti. Görevinin tavayı bırakıp gitmek olduğunu kendine hatırlatarak, mutfağa doğru ilerledi. Başka herhangi bir şeye bakmama konusunda kararlıydı.

Yolunun üzerindeki salonun şömine rafına ve üzerindeki fotoğraflara gözünün kaydığını görmezden gelirsek, başka hiçbir yere bakmadı. Jax, Sawyer ve Ford'un, Ford'un teknesinde çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Üç harika bedenli, bronz, ıslak adam kameraya gülümsüyorlardı. Tara, bu fotoğrafı kimin çektiğini ve arkalarındaki direğe asılmış bikini üstünün bu fotoğrafı çeken kişiye ait olup olmadığını merak etti.

Ford'un bir grup adamla çekilmiş başka bir fotoğrafı daha vardı, hepsi ABD takım eşofmanları gitmiş, madalyalarını tutuyorladı. Olimpik Yelkencilik takımı.

Son fotoğrafta ise, yaşlı bir kadının yanındaki iki genç kız, Ford'un geniş ve yaramaz gülümsemesi ile parlak yeşil gözlerine eşlik ediyorlardı.

Büyük annesi ve kız kardeşleri.

Tara kemerli geçitin altından yürüdü, çamaşır odasını geçti ve malzemeleriyle onu kıskandıran mutfağa girdi. Kıskandıran bir tezgâh... Ve Tanrım, *ah şu Japon bıçak takımına bakın*. Burada sadece dikiliyor olmak bile onu orgazma ulaştırabilirdi. Tavayı masanın üzerine bıraktı, geri dönmek için kendini zorladı ve kemerli koridora doğru ilerledi. Kurutma makinesinin üzerinde bir sepet temiz çamaşır vardı. Temizlik kokusundan etkilenerek çamaşır odasının ortasında durdu ve derin bir nefes aldı.

Zavallı haldeydi.

Çamaşır sepetinin üzerinde bir tişört duruyordu. Üzerinde *ŞANSLI LİMAN YELKEN ŞAMPİYONASI* yazıyordu. Bir zamanlar bu tişört gri olmalıydı, ama senelerce yıkanmak rengini soldurmuştu belli ki. Tara bunu biliyordu çünkü Ford'a bu tişörtten iki tane verilmişti. Ford onları, o yıllar önceki yaz mevsiminde, yerel takımın güverte elemanından başka bir şey değilken katıldığı ilk yarışında almıştı.

İkinici tişört Tara'daydı. Seneler önce Ford vermişti, Tara onu uyurken giyerdi. Onu nadir hazinelerden biri gibi saklamıştı Tara. Maalesef, altı ay önce otelde yangın çıktığı gece üzerinde bu tişört vardı ve zarar görmüştü. Kendini durdurmayı beceremeyerek parmaklarını tişörtün üzerinde gezdirdi ve o da nesi, tişörtü eline almıştı. Peki, hey, Ford onu iç çamaşırlarıyla oynamaya davet etmişti, bir tişört de iç çamaşırı olarak algılanabilirdi. Yumuşak kotonu yüzüne bastırdı. Kumaş, erkek değil deterjan kokarken bile dizlerinin zayıfladığını hissedebiliyordu.

Tişörtü istiyordu.

Bunu yapma...

Ama yaptı. Tişörtü gerçek anlamıyla çaldı.

Çantasına koyduğu tişörtle arabasına binip otele geri sürdü. Doğruca marinaya yürüdü ve sonra da rıhtımın sonuna ilerledi.

Bir dakikaya ihtiyacı vardı.

Islak ve tuzlu havayı içine çekti. Dar eteğiyle oturmak zordu; ayrıca topuklu ayakkabılarını çıkartmak zorundaydı ama hafif bir dalga ayakkabularını ıslatınca uğraşmaktan vazgeçti, ayaklarını suya soktu. Yüzüne çarpan güneş tüm bunlara değerdi. Bu, istenmeyen çillerin oluşması ve Jimmy Choo ayakkabılarının suya girmesi demekti, fakat suyun ahşaba vuruş sesini dinlemek ve dalgaların arasında ortaya çıkan tekneleri izlemek ona gerçekten iyi gelmişti.

Mutluluk hormonu veren ve rahatlamasına yardımcı olan bitter çikolatadan daha iyiydi.

Orgazmdan bile daha iyiydi.

Pekâlâ, hayır. Hiçbir şey orgazmdan daha iyi değildi, ama aralarındaki farkın çok küçük olduğunu söyleyebilirdi.

Tara, Ford'un tişörtünü çalmıştı. *Ah Tanrım*, kendini kaybediyordu.

Görüş alanına bir eşofman altı girdi. Uzun bacaklar, lacivert şort ve en son beyaz bir tişört.

Ve sonra kalp durduran bir gülümseme.

"Yatağıma tırmanmadın demek," dedi Ford, Tara'nın yanına otururken.

"Ortaya çıkmanı beklemekten yorulmadığımı mı düşündün?" diye sordu Tara.

Ford'un kaşları o kadar çatıldı ki, alnına düşen saçları çatlağın içine sıkışmıştı. "Fırsatı kaçırdığımı mı söylüyorsun?"

"Tatlım, fırsatın filan yoktu."

Ford sırıttı ve kolunu Tara'nın omzuna sararak onu kendisine doğru çekti. Ford harika kokuyordu. Tuzlu hava, okya-

nus ve ormansı bir şeyler.

Ve erkeksi.

Çok erkeksi.

"Yalancısın," dedi Ford şefkatle.

Bu doğruydu. "Benim bölgemdesin," dedi Tara.

"Ama böyle konuşmamıştık o zaman. *–Ahh.*" Tara dirsek atmıştı. Ford soğukkanlılıkla gülümsedi. "Mutfağında bana saldırdığın için utanma sakın."

"Ne? O gece senin hatandı," dedi Tara. "Orada dikilmiş baharatları diziyor ve bana tavuk kızartıyordun, çok şey görünüyordun-" *Seksi.* Kahrolası çok seksi. "Yani beni şirinlikle kandırdın."

"Şirinlik," diye tekrarladı, bu kelimeyi test eder gibi. "Ben şirin değilim."

"Evet, doğru. Şirinlik potansiyelinden çok uzaksın."

Başını eğdi. "Yani seks yapmamızın sadece benim yüzümden olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?"

Tara'nın yanakları kızarıyordu, diğer yerleriyle birlikte. "Beni baştan çıkardığını söylüyorum, şey yaparak-"

"Tekrar şirinlikten bahsedersen," diye uyardı Ford, "seni çırılçıplak soyar ve ne kadar şirin olmadığımı kanıtlarım. İsmimi çığlıklar atarak bağırana kadar yaparım bunu."

"Peki, bekle. Orgazm sırasında gerçekten çığlık atanlar var mı? Yani, kitaplarda bunu hep okuyorum, ama-"

Ford güldü. "Peki, sen çığlık atmıyorsun." Sokuldu. "Ama nefesin raydan çıkıyor ve kesiliyor -bunu seviyorum- ve sonra o seksi mırıldaman geliyor ve-"

Tara onu tekrar dirsekledi.

"Sana şirin olmadığımı söylemiştim," dedi yanlarını ovarak.

Tara, tekrar "şirin" demeyi ve Ford'un tehdit ederken söylediklerini gerçeğe dönüştürmesini istiyordu. Etrafa baktı ve

her ihtimale karşı yalnız olup olmadıklarını kontrol etti.

Ford tekrar güldü, sonra dudaklarını Tara'nın kulağına yaklaştırdı. "Hikâyenden emin misin Tara?"

Tara titredi. "Beni baştan çıkardığın mı? Evet."

"İkimiz de eşitiz, biliyorsun." Ford dişleriyle Tara'nın kulak memesini yakaladı. Tara'nın bedeni hareketlenmeye başlamıştı. "Seninle ilk tanıştığımdan beri beni baştan çıkarıyorsun." Tara erimemek için uğraşırken Ford önce onun yanağını, sonra alnını öptü.

"N-ne yapıyorsun?"

"Ne kadar ileri gitmeme izin vereceksin diye bakıyorum."

Kendini tut, diye emir verdi Tara kendine. Ford dudaklarıyla, onun dudaklarının kenarına dokunuyordu. Tara sıkıca tutundu. Hem de iki kolla. Fakat Ford'u tutuyordu. O kadar sıkı tutuyordu ki, Ford istese de kendini geri çekemezdi; ve çıkardığı sese bakılırsa da kendini çekmek ister gibi bir hali yoktu. "Bunu tekrar yapmayacağız," dedi Tara. "Biliyorsun yapmayacağız."

Ford, Tara'nın alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve yavaşça emdi. "Biliyorum; ama neden olduğunu hatırlayamıyorum."

Tara parmaklarını Ford'un saçlarının arasına soktu. Kalın, ipeksi ve dalgalıydılar. Tara bunu seviyordu. "Çünkü-"

Ford onu uzun uzun öperken, bir elini de Tara'nın sırtına indirerek onu kendine doğru çekti.

"Ford. Ford, bekle."

Ford gülümsedi. "Dur tahmin edeceğim." Dudaklarını Tara'nın kulağına bastırdı, her kelimesi fısıltı gibi çıkıyordu. "Bana söyleyeceğin başka bir şey var."

"Evet! Sen..." Tara düşünemiyordu. "Baş belasısın. Bunu biliyor musun? Tam bir baş belasısın."

"Olabilir. Ama sadece bazı zamanlar başına bela açabili-

rim," dedi boğuk, etkileyici sesiyle. Bu ses Tara'da, Ford'un istediği her şeyi verme arzusu uyandırıyordu.

"Peki, baş belası olmadığın zamanlar nesin?" diyebildi. "İzci erkek?"

"Korkarım hayır; ama bazı isteklerim saygı değerdir."

"Şimdiki isteğin gibi mi?"

"Hayır." Derin yeşil gözleri Tara'nınkilerle buluştu. "Şu anki isteklerim hiç saygı değer değiller." Ve sonra Tara'yı tekrar öptü. Tara boğuluyormuş gibi onu dürtene kadar öpmeye devam etti.

"Ah! Şey, özür dilerim."

İkisi de iskelede dikilen mini şortlu ve tişörtlü genç kıza baktılar, elleriyle gözüne gelen güneşi engelliyordu, uzun, güneşten açılmış kahverengi saçları sırtında uçuşuyordu. "Merhaba, özür dilerim. Ben Mia Hutchinson."

İlan için arayan ve bu sabah Tara ile röportaj yapmak için randevu almış Seattle Lisesi öğrencilerinden biriydi. "Mia, merhaba!" Tara hâlâ dizleri titrerken ayağa kalktı. Ford ile yaptığı küçük kaçamağın görünmediğini umarak çok fazla şey istiyordu; ama bunu umursamamaya karar verdi. "Tam zamanında geldin."

Ford da ayağa kalkmıştı. "Randevumuz öğleden sonraydı diye hatırlıyorum," dedi kıza.

Tara, Ford'a baktı. "Hayır, otelde çalışmak için benimle randevusu var."

"Aslında," dedi Ford. "Yelkencilikle ilgili yazdığı bir makale için benden röportaj istemişti."

"Hımm, evet," dedi Mia çekinerek. "Aslında ikinizi de aramıştım. Özgeçmişimi getirdim." Çantasından bir zarf çıkardı. "Yalnız benim iş tecrübem yok, geçen sömestrdeki ekonomi dersinde yazdığım örnek bir özgeçmişti bu. Ve siz sormadan önce söyleyeyim, hayır, gerçekten Facebook ya da Bill Gates'te çalışmadım. Mariner'in yönetici asistanı da ol-

madım." Duraksadı, on yedi yaşından daha genç görünüyordu. "Ama verdiğim referanslar gerçek." Ford'a döndü, bakışları af diliyordu. "Bir işe ihtiyacım var ama makale yazdığım yalan."

"Neden?" diye sordu Ford.

"Çünkü ikinizle birden konuşmak istemiştim. İkinizi de burada bulmak büyük şans oldu."

Tara hızlı atan kalbine ve göğsünden çıkmakla onu tehdit etmesine rağmen çok sakin duruyordu. "Sen bizi tanıyor musun?"

Mia dişlerini alt dudaklarının üzerine geçirdi; gözlerinin yosun yeşili, aynı Ford'unkiler gibiydi.

"Tanıyor sayılırım," dedi Mia. "Uzun hikâye."

"Özet geç o zaman," dedi Ford ciddi bir sesle.

Güzel, diye düşündü Tara. Ford sakin, ciddi ve kendine hâkimdi. Bu rol normalde Tara'nındı. Tara, birkaç dakika önce hızla atan kalbini giderek yavaşlatıyordu, sakinleşiyor, ciddileşiyor ve hâkimleşiyordu, ama bir yandan korkuya kapılıyordu. Çünkü Mia, ona Ford'un erken gençliğini hatırlatıyordu.

Eğer erkek olsaydı tabii.

Şu haliyle de Tara'nın narin bedenini akla getiriyor gibiydi.

"Aslında ikinizi bulmak sürpriz oldu...öpüşürken," dedi Mia dikkatlice. "Ne umduğumu bilmiyorum ama karşılaşmayı beklediğim şey bu değildi."

"Neden bizi ne beklediğinle ilgili bilgilendirmiyorsun?" dedi Ford. "Yoksa sana bu konuda yardımcı olmamı mı istersin?"

Mia başını eğdi, bakışları Ford'unki kadar sertti. "Ne olduğunu anladınız," dedi rahatlayarak.

"Evet," dedi Ford.

Tara konuşamıyordu. Kahretsin, zar zor nefes alıyordu. Ellerini, nereye uzandığını görmeden uzattı ve Ford'un ellerini buldu.

"Sen bizimsin," dedi Ford sessizce bu kıza. "Sen bizim bebeğimizsin."

BÖLÜM 11

Her zaman doğruyu söyle. Böylece söylediğin yalanları hatırlamana gerek kalmaz.
TARA DANIELS

Ford'un o ana kadar, o gün için yaptığı planlarında denize açılmak için Tara ile konuşmak vardı. Ve sonra da fazla enerjilerini harcamak.

Çıplak bedenleriyle.

Evet, yapılacaklar listesinin en başına bu geçmeliydi.

Fakat tüm bu düşünceler, Mia'nın yeşil bakışlı gözleriyle sona ermişti, ifadesi meydan okur gibiydi, sanki kendini güçlendirmişti…acı ve terk edilmeye karşı. Ford kalbinde bir şeyin sızladığını fark etti.

Tara ile daha doğmadan vazgeçtikleri bebeklerini kaç senedir merak ediyordu…

On yedi.

Ve kaç senedir o bebeğin mutlu, akıllı biri olarak büyüyüp büymediğini… ve bir gün kapısını çalıp çalmayacağını merak ediyordu…

Tanrım, Ford sinir uçlarının şimdiye kadar böylesine gergin olduğunu hatırlamıyordu. Kırk fitlik dalgalar teknesini parçalamak üzereyken bile. Platformun üzerinde ülkesi adına

madalya alırken bile. Hiçbir zaman.

Tara gözlerini Mia'dan alamıyordu, o da gergin görünüyordu, gözleri pusluydu. "Çok güzelsin," diye fısıldadı.

Mia'nın gözleri onunkilere kilitlenmişti, sessiz ve inceler şekilde. "Sana benziyorum."

"Ona benzediğin kadar değil..."

İkisi de Ford'a döndüler.

Bir zamanlar ızdırapla, zavallıca sevdiği kadın ve yıllardır hayalini kurduğu kızı, kendisine farklı duygularla bakıyorlardı; Ford, karnına yumruk yemiş gibiydi. Güç bela nefes aldığını fark etti.

"Sana sarılabilir miyim?" diye sordu Tara kızına.

Mia tereddütle başını salladı ama artık çok geçti; hepsi ondaki tereddütü görmüştü. Mia hızlı bir kucaklaşma için Tara'ya yaklaşırken hepsinin üzerine sakarlık çökmüştü. Endişeli, hatta hevesli ama kesinlikle isteksiz olmayan bir ifadeyle Ford, kollarını açıp bu ince, genç, güzel kızın —*kendinin, Tanrım kendi kızının*— bedenine sarılırken gözlerini kapadı ve nefes aldı. "Bizi nasıl buldun?"

Mia geri çekildi, sesinde ufak bir dalgalanma bile olmamıştı. "İşe alındıktan sonra size açıklarım diye düşünmüştüm."

Gözüpek. Cesur. Gen havuzundan bu özellikleri ikişer ikişer almış olmalı, diye düşündü Ford.

"Sadece yedi haftam var," dedi Mia ve Tara'nın eli, kalbinin fırlamasını engellemek ister gibi göğsüne gitti.

Ford onun telaşını fark etti. Kahretsin, kendisininkini de hissediyordu. Mia küçükken kalp sorunları yaşamıştı. Zayıf bir kalp damarı için operasyon geçirmişti. Ford ya da Tara'nın bunu bilmesinin tek sebebi, Tara'nın annesinin çok büyük miktardaki parayı ilaçlara bağışlamış olmasıydı, bunları karşılamak için otelin üzerine ipotek bile koydurtmuştu —tüm bunlar Phoebe öldükten sonra ortaya çıkmıştı.

"Sorun ne?" diye sordu Tara, Mia'ya. Sesi kalın ve endişeliydi. "Kalbin mi?"

"Hayır. Lisenin son senesini İspanya'da değişim öğrencisi olarak okuyorum, dokuz ay boyunca orada olacağım."

"Oh." Tara'nın rahatladığı yüzünden okunuyordu.

"Yani sağlıklısın öyle değil mi?" diye sordu Ford. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Yıllardır üşütmedim bile."

"Bu harika," dedi Tara. "Peki, ebeveynlerinin bundan haberi var mı? Bizimle tanışmaya geldiğinden?"

Bir diğer tereddüt. "Pekâlâ, aslında onlar da benimle gelmek istediler," dedi Mia. "Kendimin hoş karşılanacağından bile emin değilken bunu yalnız yapmak istedim." Gözlerine daha fazla duygu yüklendi. Daha fazla öfke. Ve bir tutam savunma ihtiyacı.

Ve bir şey daha olduğunu fark etti Ford. Mia konuşurken direkt olarak Ford'a söylüyordu söyleyeceklerini, Tara'ya değil. Sanki Mia onu doğurmuş olan annesine alınmış, fakat babasına kırgın değilmiş gibiydi.

Daha kötüsü, Tara'nın ifadesine bakılırsa, o da bunun farkındaydı ve acınacak haldeydi. Ford şimdiye kadar ilk kez Tara'nın yüzünde pişmanlık ifadesi olduğunu görmüştü; ve bu ifadeyi görmek Ford'un kalbini acıtmıştı.

"Ailem işe başvuracağımı biliyor," dedi Mia onlara. "Seattle'dan Şanslı Liman'a kadar araba sürebileceğim konusunda benimle hemfikirler. Tabii eğer işe alınırsam."

Kendine güveni yüksek, diye düşündü Ford. Bu da gen havuzundan geliyordu.

"Seni işe alacağım," dedi Tara yavaşça. "Eğer istediğin buysa...benim için çalışmak."

"Gerçekten mi?" Bir anlığına sakin ve sert kız ifadesi kaybolmuştu, kalp yaralayıcı savunmasızlığı görünmüştü.

"Elbette," dedi Tara.

"Ama... gerçek yeteneklerimi bilmiyorsun bile. Ya da beni tanımıyorsun."

"Bu kadar yol geldin," dedi Ford sessizce. "Cesaretini kaybetme."

Mia ona döndü, Ford'un yüzünü, ona açmış gibi inceliyordu; tıpkı Ford'un da Mia'nın yüzüne olan açlığı gibi...

"İşe alındın," dedi Tara. "Sana ihtiyacın olanları öğretebilirim. Ve yaz sonunda belki de sana gerçek bir özgeçmiş yazabiliriz, hem de gerçek tecrübelerle."

"Teşekkürler," dedi Mia daha yumuşamış görünerek. Daha genç. "Ve endişelenme. Gerçekten çok düzenli ve planlı biriyimdir. Evdekiler bana kusursuz derler, pek yanlış da sayılmaz."

"Bu özelliğini kimden aldığını tahmin etmek zor değil," dedi Ford.

Tara ona uzun bir bakış attı, Ford gülümsedi.

"Sanırım sana daha çok benziyorum," dedi Mia, Ford'a bakarak.

Tara bunun acısıyla uzaklara baktı ve Ford alışılmamış şekilde çaresiz hissediyordu kendini, annesi ve kızı arasındaki uçurumu nasıl yok edeceğinden emin değildi.

"Özür dilerim, Bayan Daniels?" diye seslendi Carlos, marinanın ofis kapısından. Üzerinde bol bir pantolon ve sörf mağazası Cabo'nun reklâmı olan bir tişört vardı. Koyu renk saçları bugün jöleliydi, siyah küpeleri ve kaş piercingleri, bağcıklarını açık bıraktığı Nike ayakkabılarıyla uyumluydu. Sabah güneşinde pencereleri temizlemişti; kolları ile suratı terden parlıyordu. "Telefonunuz var."

Mia ona baktı ve bakmaya devam etti.

"Teşekkürler Carlos," dedi Tara. "Not alabilir misin lütfen?"

Genç delikanlı kafa salladı, Mia'ya bakan gözleri onun meraklı bakışlarıyla buluştu.

"Mia, bu Carlos," dedi Tara onları tanıştırarak. "O da otelde yarı zamanlı çalışıyor."

Carlos gülümsedi ve Ford'a göre, bu ifadede ahlaksız, genç arzular vardı. Çok yeni ve oldukça şaşırıcı bir his Ford'u iki kaşının arasından vurmuştu.

Korumacılık.

Bu çok saçmaydı. Kahretsin, o da Carlos'un yaşındayken, aynı bakışlarla Tara'ya bakmıştı; ve bakmaktan çok daha fazlasını da yapmıştı.

"Tohumları ekmeye başlayacağım," dedi Carlos, Tara'ya. "Bunun iki kişilik bir iş olduğunu söylemiştin fakat herkes meşgul, bu yüzden..."

"Ben yardım edebilirim," diye atıldı Mia.

"Hayır!" dediler Tara ve Ford aynı anda. Ford nefesini dışarı bıraktı. Bu onu rahatlatmıştı. Carlos'u öldürmek zorunda kalabilirdi. Tara'ya baktı ve yüzünde gördüklerinin kendi aklına gelenlerle oldukça uyumlu olduğunu fark etti.

Şanslıydılar ki, ikisi de aptalca bir şey yapmadan ya da söylemeden önce Mia'nın mide gurultusu sessizliği doldurdu.

"Oh, tatlım," dedi Tara. "Sen açsın! Hadi gel, otele girelim. Sana kahvaltı hazırlayacağım."

"Ama tohum ekecektim," dedi Mia, Carlos'a bakmaya devam ederek.

"Belki sonra," dedi Tara.

Çok sonra, diye düşündü Ford. *Mesela hiçbir zaman.*

Tara herkesi mutfağa soktu. *Pekâlâ, Carlos hariç.* Carlos'u kasabanın diğer ucuna bir ayak işi için göndermişti; ve o gittikten sonra, Tara, Mia'yı masaya oturtup buzdolabından kahvaltılıkları çıkarttı, mutfak masasının üzerinde artık bir yiyecek tepesi vardı. "Ne yemek istersin? Omlet? Krep? Tost-"

"Fark etmez," dedi Mia. Tara çalışırken Mia ve Ford onu izlediler, Tara'nın elleri donuklaşmıştı. "Her şey yolunda mı? Yani çift olarak. Siz... çiftsiniz öyle değil mi?"

"Sebzeli peynirli omlet?" diye sordu Tara, konuyu değiştirdiği için biraz umutsuz görünüyordu. "Hindi füme ya da taze meyveli?"

"Olur." Mia duraksadı ve sonra Ford'a baktı. "Her zaman böyle midir?" diye fısıldadı.

Çılgın? Evet. Genellikle. "Yemek yapmayı çok sever."

Mia, masada bırakılmış gazeteye bakarak kafa salladı. "Bu gerçek mi?"

Ford, Mia'nın omzunun üzerinden baktı. "Ne?"

Mia ön sayfadaki yazıyı gösterdi ve okumaya başladı. *"Şanslı Liman Oteli'nin sahibi Tara Daniels için iki yakışıklı kafa kafaya yarışıyor. Hangi seksi vücut bitiş çizgisini görecek? NASCAR yarışçısı Logan Perrish mi yoksa kendi yelkencilik şampiyonumuz Ford Walker mı? Bu kesinlikle burun buruna gidecek bir yarış. Facebook sayfamızdan yeni iddiamız için oy vermeyi unutmayın. Her oy için bir dolar bağış bekliyoruz. Toplanan para, General'in çocuk kanser araştırma merkezine gidecek. Hepimizin bağışlayacak bir doları vardır öyle değil mi? Şimdi oy verin."* Mia gözlerini kaldırdı ve Ford ile Tara'ya baktı. "Bu sizinle mi ilgili?"

Ford haberi yazanın ismine baktı. Lucille Oldenberk. Küf kokulu yaşlı.

Tezgâhın arkasındaki Tara iyice durgunlaşmıştı, gözleri dehşetle bakıyordu. "Şaka mı yapıyorsunuz?"

"Hayır," dedi Mia. "Kelimesi kelimesine bunlar yazıyor. Logan Perrish de kim? Çünkü vaktinin iki saat kadarını sahilde fotoğraf -ve bikini- imzalayarak geçirdiğini yazmışlar."

Tara gözlerini kapadı. "Eski kocam."

Mia, Ford'a döndü. "Eski kocasıyla mı yarışıyorsun? Bu gerçek mi?"

"Bu sadece şaka." Ford, Lucille'i öldürdükten sonra Jax kendisi için iyi bir savunma avukatı bulabilir mi diye merak etti.

Mia düşünceli halde gazeteye baktı. "Sence sen mi kazanacaksın?" diye sordu Ford'a.

"Bunu ciddiye alma," dedi Tara spatulayı uzatarak. "İkisiyle de birlikte değilim."

Mia, Ford'a baktı tekrar.

Tara da ona bakıyordu, onu koruması için sessiz bir yardım istiyordu. Ford bunu reddetti. *Kahretsin.* Ne düşüneceğini bilmiyordu ama sessiz kalmaya devam edince, Tara onunla ilgili kendisinin ne düşündüğünü anlatacak bir ses çıkarmıştı. Ford, onun bu sesle ne demek istediğini bildiğini düşünüyordu.

"Yani siz ikiniz birlikte değil misiniz?" diye sordu Mia tekrar Ford'a.

"Hayır," dedi Tara, Ford'un yerine cevap vererek.

"Madem birlikte değilsiniz, neden rıhtımda öpüşüyordunuz?"

"İsveç mozzarella ya da Amerikan peyniri, omletinde hangisi olsun?" diye sordu Tara umutsuzca tekrar buzdolabının kapağını açmışken.

"Fark etmez." Mia gözlerini Ford'dan ayırmıyordu. "Siz ikiniz şimdiye tek birbirinizi görmediniz mi? Son on yedi senedir?"

"Hayır," dedi Tara. "Evet. Bir saniye bekle." Parmaklarını gözlerine bastırdı. "Sorunu tekrar eder misin?"

"Altı ay öncesine kadar, Tara Teksas'ta yaşıyordu," dedi Ford. "Ben hep buradaydım."

"Yani siz hiçbir zaman bir arada değildiniz, öyle mi?" diye sordu Mia. "Yani şey olduğunda... bile mi? Ben olduğumda bile mi?"

Ford derin bir nefes aldı. İşin bu kısmı sarpa saracak ki-

sımdı. "Biz on yedi yaşındaydık," dedi Ford.

Mia başını eğdi. "Benim yaşımda."

Evet ve Ford o yaştayken fazla tecrübeli olmayışından utanıyordu. Tara'yla olanlardan iki sene önce, onu baştan çıkaran ve hayatını sallayacağını söyleyen seksi bir garsonla yaşamıştı ilk deneyimini. Gerçekten o kız sallamıştı Ford'un hayatını. Tüm bir bahar tatili boyunca hayatındaki her şeyi sallamıştı.

Ama Tara hiç tecrübeli değildi. Hem de hiç. Ford, neden olduğunu bilmiyordu ama Tara onda güven duyduğu bir şeyler bulmuştu. "Kendimizi içinde bulduğumuz ilişki için çok gençtik," dedi Ford dikkatlice. *Lütfen satır aralarını oku ve seks yapma.*

Asla.

"Evet," dedi Mia sessizce. "Anladığım kadarıyla bir kazaydı. Gerçek ve büyük bir kaza."

"Hayır," dedi Tara telaşla.

"Sorun değil," dedi Mia. "Beni başka insanlara vermek, kötü bir vazgeçiş." Tara'ya sertçe bakarken omuzlarını silkti. "Hatanızı hızla düzeltmeniz gerekiyordu, bu yüzden benden vazgeçtiniz. Yeterince kolay."

Tanrım, ah o gözler, diye düşündü Ford. İkisi de Ford'u öldürüyordu. "Kolay değildi," dedi Ford, Tanrı'ya Mia'nın ona inanması için yalvararak. "Ve seni vermek, işleri bizim için iyi yapmayacaktı. Bu, senin için doğru olanı yapmakla ilgiliydi."

Tara kafasını pencereye doğru çevirmişti, ne pişirdiğinden haberi bile yoktu.

Ford, onun da aynı düşünceyle canının yandığını biliyordu. Vazgeçtikleri bebeklerinin ondan kurtulduklarını düşünmesi kalp yakıcıydı. İstenmediğini düşünmesi daha da acıtıyordu onları.

"Sanırım çatıdaki bulaşıkları bu sabah yıkamayı unuttum," diye fısıldadı Tara. "Gidip bakayım."

Ford son kuruşuna kadar bahse girerdi ki, bütün bulaşıkları çoktan yıkamıştı ve gitmesi için ona engel olacaktı, fakat gözleri dolmuştu, dudakları titriyordu, kafasını iki yana salladı.

Tara hamile kaldığında onlar daha çocuktu. Aptal çocuklar. Artık öyle değilllerdi ve her şey, o zamanki duyguları bu zamana taşımaktaydı -korkuyu, stresi, endişeyi.

Sonsuz çaresizliği.

Ve bu kahredici, bitmeyen, yaşamını baltalayan suçluluk duygusunu... Tara'ya bakınca Ford bunların hepsini görebiliyordu. Tara'nın doğru olanı yaptığını düşündüğünü biliyordu. Hep böyle düşünmüştü. Ama kendi kanını veren her kadın aynı sancıyı çekerdi. Mia'yı o taşımıştı, her kasıntıyı, tekmeyi, hıçkırığı o hissetmişti.

Ve sonra onu başkasına vermek içim imza atmaktan başka bir seçeneği kalmamıştı.

"Bir şey yanıyor," dedi Mia tezgâhın üzerindeki dumanı göstererek.

Evet, bir şey pekâlâ yanıyordu. Ford, Tara'nın arkasında durdu, elindeki spatulayı aldı ve ocağı kapattı. Tavayı ve içindeki kararmış omleti lavaboya bıraktı, üzerine su bırakınca tısladı ve biraz daha duman çıkardı.

"Onu yaktım," diye mırıldandı Tara.

"Evet," dedi Mia tavaya bakarken. "Onu öldürdün."

"Ben asla hiçbir şeyi yakmam."

"Belli," dedi Mia sessizce. "Çok aç değildim zaten, gideyim mi?"

"Hayır." Tara dikleşti, tekrar kendine geliyordu belli ki. "Mia, kahvaltını yakmam bir kazaydı. Dışçiye gitmeyi unutmak gibi bir şey. Otoyolda benzinsiz kalmak gibi..." Durdu ve zar zor yutkundu. "Ama bir bebeğinin olması, asla bir kaza olarak sınıflandırılamaz. Bunu bilmeni istiyorum. Bu konuda iyi değilim. Geçmişe dönmekte ya da eski konuları konuşmakta...duygu ve hisler konusunda iyi değilim. Ama iyi ol-

mak istiyorum. Bunu bilmene ihtiyacım var, seni asla bir kaza olarak görmedim. Ve hep senin bizimle olmanı istedim."

Mia yüzünde sayısız farklı duygu taşırken gözlerini kaçırmadı. Bir süre sonra yutkundu. "Peki, teşekkür ederim."

Ford, ağır sessizlik içinde buzdolabına doğru ilerledi. Doğaçlama zamanı gelmişti, gözleri, kocaman ve kremalı çilekli pastaya kilitlendi. İşine yarardı. Parlak kırmızı çileklerle süslenmiş pastayı aldı ve masaya yerleştirdi.

"Bu benim *Kıç Tekmeleyen Çilekli Pastam*," dedi Tara şaşkınlıkla.

"Evet ama artık Kıç Tekmeleyen kahvaltı oldu o." Ford sandalyeyi gösterdi Tara'ya. "Otur."

Tara, dediklerini aynen yaparak Ford'u şaşırttı. Mia onu takip etti, pastayı üç koca dilime böldü.

Tara kıkırdadı. "Kızımızı kahvaltıda çilekli pastayla besleyemem."

"Neden?"

"Evet," dedi Mia. "Neden?"

"Çünkü..." Tara bir sebep arıyor gibi görünüyordu. "Sağlıksız."

"Üzerinde meyveler var," dedi Mia.

Tara ona baktı. Hala garipsiyordu. Hava şaşkınlıkla doluydu, aynı zamanda sorulmayan sorular ve verilmeyen cevaplarla da... Ama sonunda kafasını salladı. *Kıç Tekmeleyen* kahvaltıya onay çıkmıştı.

Mia, üçüncü dilime bakıyordu, güzel saçları gözlerine dökülmüştü. Gözlerinde Ford'un gözlerinin yeşili vardı ama Tara'nınkiler gibi savunmacıydılar.

Kendi kızım, diye tekrarladı Ford. Tanrım. Kendi kızıydı. O dikkatli bir kızdı. Kontrollü. Akıllı. Ve uzanıp saçlarını telaşla yüzünden uzaklaştırırken Ford gülümsemeden duramadı.

"Ne oldu?" diye sordu ne olduğunu bilmek isteyerek.

"Senin yaşındaki Tara'yı hatırlıyorum," dedi. "Bizi nasıl bulduğunu anlatmaya hazır mısın?"

"Babam yardım etti."

Ford ona yardım edemezdi; baba kelimesinden korkuyordu, ona şimdiye kadar yapmadığı bir şeydi babalık. Tara, Ford'un bakışlarını gördü, kendi gözlerindeki anlayış ve şefkatin, Ford'un kaldırabileceğinden fazla olduğunu hissetti. Ford masadan kalktı ve üç bardak soğuk süt koydu.

"Sizi daha önce bulmaya çalışmıştım," dedi Mia, "ama başaramadım. Sonra Phoebe Traeger öldüğünde, bana biraz para bıraktı." Tara'ya baktı. "Annen için üzgünüm."

"Teşekkürler," dedi Tara sessizce. "Şükran gününe yakın bir zamanda almış olmalısın parayı."

"Evet, para bir mektupla birlikte geldi. Onu özellikle tanımamamı istediğini yazmıştı. Hiçbir yerde kurallara uymazmış, fakat öldüğünde onu seven kimsesi olmazsa, kıçını yalamalarını bile yazmıştı." Mia ufak bir gülümseme ekledi. "Eğer sizi bulmak istersem diye iletişim bilgilerinizi de eklemişti. İkinizin de." Duraksadı. "Bunu hep istedim ama karşılaşabileceklerim için cesaretimi toplamam zaman aldı." Tara'ya baktı. "Teksas'ta yaşadığını yazmıştı, bu yüzden burada olduğunu anlayan ilanı görmek benim için sürpriz oldu." Tekrar durdu. "Buradan sadece yarım saat uzakta güzel bir hayatım var. Beni çok seven bir ailem var. Bu yeterli olmalı." Durdu. "Bunun bana yetmesini istiyorum."

"Merak etmen çok doğal," dedi Tara sessizce. "Bizi merak etmen sorun değil."

"Evet, peki, aslında en başta umurumda olmadığınızı söyledim kendi kendime." Mia tabağındaki çilekle oynuyordu. "Beni bırakmıştınız, öyle değil mi? Bu yüzden umurumda değildiniz. Merak etmeyecektim sizi. Bunu reddetmiştim."

Tara harap olmuş gibi görünüyordu. Ford uzanıp elini tuttu

ve sıktı. "Fikrini değiştirmene sevindim," dedi.

"Değiştirdiğimi kim söyledi?"

"Buradasın," dedi Ford. "Bu bir noktaya kadar da olsa umursadığını gösterir. Ya da merak ettiğini."

Mia'nın gardı biraz düşmüştü. "Evet. Kendi yararıma olan her şeyi merak ederim."

"Burada olman?" diye sordu Ford. "Ne yaşamayı bekliyorsun?"

Mia büyük dikkatle çileği ikiye böldü. "Buraya geldiğime göre bilmem gerektiğini düşünüyorum. En azından biraz." Ford'un eline baktı. Hâlâ elinde Tara'nın parmakları vardı ve baş parmağıyla Tara'nın cildini okşuyordu, farkında olmadan onu sakinleştiriyordu.

"Bunu sorduğumu biliyorum," dedi Mia kuru bir sesle. "Ama gerçekten ikiniz birlikteymişsiniz gibi görünüyorsunuz."

Ford, onun neden böyle düşündüğünü anladı. Ama bunun seksle ilgili olduğunu söyledi. Kahretsin Tara da aynı şeyi düşünüyordu. Bu Ford'un kendini korumak için seçtiği bir açıklamaydı ama Tara'nın bakışlarıyla karşılaşınca, korunmaya ihtiyacı olanın o olduğunu fark etti; Tara, çaresizce nefes almak istiyor gibiydi. Son kez birlikte olduklarında Tara'nın canı çok yanmıştı, Ford'dan daha çok. Evhamlı Tara'yı yalnız bırakmıştı Ford, şüphesiz. Bunun için Tara'yı suçlayamazdı. İlişkilerinin sonuçlarıyla baş başa kalan Tara olmuştu.

"Açıklaması zor," dedi Tara.

En azından dile getirmesi zordu. Ford, Mia'nın tepkisini izliyordu ama Mia renk vermiyordu. Ciddiyetle kafasını salladı ve ayağa kalktı. "Kullanabileceğim bir bilgisayar var mı?"

Tara'nın kafası karışmış gibiydi. "Bilgisayar mı?"

"Facebook'a girip oy vermek istiyorum." Mia, Ford'a döndü. "Oyumu sana vereceğim. Ebeveynlerimin birlikte olması güzel olur."

Tara, Ford'a baktı. "Sana oy vermek istiyor," dedi zayıfça.

"Bu mümkün, öyle değil mi?" diye sordu Mia. "İkiniz birlikte olacak mısınız? Birbirinizi ne kadar önemsediğinizle ilgili bana tek bir şey bile söylemeyeceksiniz ve kendi yolunuza mı gideceksiniz?" Derin bir nefes aldı. "Ya da ikinizin yaşamak istediği farklı hayatlar var ve kendinize karşı dürüst mü olmanız gerekiyor, artık bir araya gelmeyecek misiniz-" Aniden durdu ve irkildi. "Özür dilerim, yanlış mutfak."

"Annenle baban boşanıyor değil mi?" dedi Ford.

Mia kafasını salladı.

Kahretsin. Ford kendini ona sarılmak isterken buldu ama Mia bana dokunmayın diyen bir çember içinde titriyordu, bu yüzden sadece boş bardağını sütle doldurdu tekrar. Tek düşünebildiği buydu, Mia Ford'un doldurduğu bardağa baktı ve ona gülümsedi.

"Mia," Tara nefes aldı. "Ben çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim," Mia ayağa kalktı. "Bir bilgisayar... alabilir miyim?"

"Benimki çamaşır odasının arkasındaki küçük ofiste," dedi Tara bir an durduktan sonra. "Sağdan ikinci kapı."

"Teşekkürler."

Mia uzaklaşınca Tara ayağa kalktı ve lavabonun içindeki omlet tavasının siyah pisliğine baktı. "Kahvaltıyı yaktım," diye söylendi. "Simsiyah olana kadar yaktım."

Ford ona yaklaştı. Annesi gibi, kızı gibi, Tara'da bana dokunma çemberi içindeydi, ama Ford o sınırın üzerine yürüdü ve ellerini Tara'nın beline sardı. "İyi misin?"

Tara, Ford'u şaşırtarak döndü ve onun yüzüne baktı. "O... bizim."

"Evet."

"Yani, onu gördün değil mi? Onu biz yaptık. Biz yaptık onu," dedi, hayrete düşmüştü.

"İyi yapmışız." Tara'yı kendine doğru çekti.

Tara güçlükle yutkundu, belli ki ağlamamak için savaşıyordu. "Çok iyi yapmışız. Tanrım, beni o zamana geri götürdü biliyor musun?" Alnını Ford'un göğsüne yasladı. "Her şeyin karmakarışık olduğu o zamanlara."

"Biliyorum." Ford ya aynı şeyleri yaşıyordu. Tara hamileliğinin son beş ayını Seattle'da geçirmişti. Doğumda Ford'un yanında olmasını istememişti. Yine de Ford hastaneye gitmişti, Tara onun orada olduğunu bilmese bile... Bekleme odasında kendi kendine oturup duvarları seyretmiş, saatlerce çektiği sancı için kadere küfretmiş, onun için endişelenmişti.

Sonra, onu yeni ailesine vermek üzere hemşireler götürene kadar cam pencerenin arkasından saatlerce kızını izlemişti.

Yeni hayatına gitmeden önce.

"Onu dünyaya getirdiğimde," dedi Tara, sesi kesik kesik çıkıyordu, "düşündüğümden çok daha zor şeyler yaşamıştım. Acı. Endişe. Yakında her şeyin güzel olacağını telkin ettim kendime ve sonra her şey bitti. Onun bir dakikalığına yanımda olmasını isteyip istemediğimi sorduklarında, kendime *hayır* dedim, onu hem kucağıma alıp hem başkasına veremezdim; ama yaptım. Onu kucağıma aldım." Durdu, anılarının arasında kaybolmuştu. "Sadece bir saniye sürdü ama kendindeydi. Gözlerini açtı ve bana baktı, anladım," diye fısıldadı. "Çok güzel olacağını o zaman anladım." Dudaklarını sıktı. "O bir dakika boyunca onu başkasına veremeyeceğimi düşündüm."

"Tara." Ford alnını onunkine dayadı ve keşkeleriyle savaşmaya çalıştı.

"Kararımı vermiştim ve bundan emindim," dedi, kendini ikna etmeye çalışırcasına kafa salladı. "Ta ki bana bakana kadar… Tanrım, o gözler. Hâlâ senin gözlerini taşıyor Ford. Ve gözleri -senin gözlerin- on yedi senedir aklımdan çıkmıyor."

"Titriyorsun," diye mırıldandı Ford.

"Hayır, sen titriyorsun."

Evet, kahretsin, Ford titriyordu.

"Bugün ona karşı çok iyiydin," dedi ve burnunu çekti. "Ne demen gerektiğini biliyordun ve ben… ben dondum kaldım."

"Sen de iyiydin. Şok yaşadın." Ford parmaklarını onun saçlarının arasına geçirdi ve kafasını kaldırana kadar yavaşça saçlarını çekti.

Gözleri dolmuştu ve Ford'a yılları aşan, tüm duyguları yaşatan bir gülümsemeyle baktı, Ford boğazının düğümlendiğini hissetti. Dünyadaki en normal şeymiş gibi Tara'nın suratını avcunun içine aldı ve dudaklarını eğdi, Mia tam o sırada odaya girmişti.

Bitmek bilmez bir sessizlik anından sonra, "Alkışlamalı mıyım yoksa endişelenmeli miyim bilemiyorum," dedi Mia.

"Bilgisayarı bulabildin mi? diye sordu Tara, konuyu değiştirmek istediği belliydi.

"Evet," Mia, Ford'a döndü. "Oylamada öndesin ama büyük fark atamamışsın. Belki bugün sokakta yürürken kadınlardan yardım isteyebilirsin." Pasta tabağını aldı ve durdu, ikisini de incelerken kafasını eğdi. "Yoksa ikiniz tekrar öpüşmek üzere miydiniz?"

Tara çekinmişti. "Sadece biraz."

"Ama birlikte değilsiniz," dedi Mia.

Tara tekrar çekindi. "Hayır."

Mia ikisini de inceledi tekrar. "Kardeşim filan yok, öyle değil mi?"

BÖLÜM 12

"Bilinmeyen bir sebepten ötürü, başarılar kişiseldir fakat başarısızlıklar kamuya açıktır."

TARA DANIELS

Tara, Mia'yı teyzeleriyle tanıştırdı. Maddie ve Chloe etrafını sarıp sevgiyle sarıldılar ona. Hep birlikte akşam yemeğine gitmişlerdi; Tara, Mia'nın ailesini arayıp yaşananlardan memnun olduklarını öğrenip rahatladıktan sonra.

Kızlarını paylaşmaktan memnunlardı.

Tara'nın kızını.

Mia, Maddie ve Chloe'ya kolayca ısınmıştı, onlara kendiyle ilgili şeyleri anlatıyordu, mesela tartışma konusunda kendini yetenekli bulduğu için avukat olmak istemesi gibi.

"Bunu yapabileceğinden eminim tatlım," dedi Maddie, Tara'nın koluna vururken. Mia dışında hepsi bu imaya gülüyordu; Mia, Tara'ya benzediği için diğerleri kadar eğleniyor görünmüyordu.

Daha sonra Mia eve döndü; Maddie, Chloe ve Tara marina rıhtımında şaraplarıyla baş başa kaldılar. Tara korktuğunu itiraf etti; Mia'yla iyi iletişim kuramadığından korkuyordu. Maddie, Mia'nın kendisi ve Chloe ile kolayca iletişime geçtiğini çünkü onu dünyaya getirenin kendileri olmadığını söy-

ledi, teyzeleri ile olan ilişkisinde taşıması gereken bir duygu bavulu yoktu.

Tara, duygu bavulunun ne demek olduğunu iyi bilirdi. Duygu bavulları üzerine öyle bir çökmüştü ki, nefes almakta zorlanıyordu. Mia'ya duyduğu kemiklerine işleyen, kalp yakan özlemin yanında şaşkınlık, sorulmayan sorular ve gerginlik önemsiz kalıyordu.

Her şey düzelecek, Maddie söz verdi. Tara bunun, şimdiye kadar istediği her şeyden daha gerçek olmasını diledi.

Sonraki gün, kendini günlük rutinine kaptırmayı denedi. Market alışverişini yaptı, o güne kadar, düzenli market alışverişleri garip bir şekilde huzur verirdi ona; ama bu sefer öyle olmamıştı. Bu kez Logan'la karşılaşmıştı, dondurma kuyruğunda etrafını sarmış olan hayranlarına eski ve müstakbel eşini tanıştırdı Logan. Tara rahatsız olarak onu düzeltti ve otelinin kartlarını verdi, Facebook oylamasında kime oy verdiğini açıklamak için sabırsızlanan birçok kişinin arasında kalmıştı. Görünen o ki, Ford oyların yüzde 60'ını almıştı ve öndeydi fakat Logan çekiciliğini kullanarak Şanslı Liman'ı sallıyor ve kendine yandaş topluyordu.

Tara'nın hayatı kendi kontrolünün dışına çıkmıştı. İlk şansını arayan kızı, ikinci şans isteyen eski kocası, ve Ford...

Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Tara, kafasını sallayarak otele dönmek için ilerledi. Paketleri boşaltmak için arabadan indiğinde, Mia'nın yardıma gelmesine şaşırdı. "Teşekkür ederim," dedi Tara kalpten bir gülümsemeyle.

Mia da aynı şekilde cevap verdi, gözleri aynı şeyi söylemese de. Tara'ya gelince Mia'nın gözleri asla parlamıyordu sanki.

Yapmam gereken yeni bir şey var, diye düşündü Tara. Kızını on yedi senelik kırgınlığından arındırmak ve kendine güvenmesini sağlamaktı bu. "Mia," dedi sakince arabanın baga-

jına eğilip yüz yüze geldiklerinde. "Ne yapabilirim?"

Mia yiyecek torbalarını kaldırırken anlamamış gibi davranmaya yeltenmedi. "Bilmiyorum. Sadece..." Omuz silkti. "Sadece bunun daha kolay olacağını düşünmüştüm, hepsi bu. Yani seninle aniden yakın ilişki içinde olabilmeyi, bu..." Genç kız iç çekti ve kafasını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"Bana nasıl yardım edebileceğimi söyle," dedi Tara. "Yardım etmek istiyorum. Seninle aynı şeyleri istiyorum."

Mia başını eğdi. "Sanırım hâlâ sormam gereken sorular var."

"O zaman sor. Her şeyi," dedi Tara ve Mia'nın doğru söylediğini umdu.

Mia ince kollarına altı poşet sığdırmıştı. Göründüğünden çok daha güçlüydü. "Her şeyi mi?"

"Evet." Tara kendini hazırladı, bir ışık yakmayı başardığını umarak. Belki de Tara'nın en sevdiği rengi ve burcunu soracaktı? Gidecekleri yola buradan varabilirlerdi belki.

"Benden kurtulmak kolay oldu mu?" diye sordu Mia.

Tara yutkundu. "Ah-"

"Beni merak ettin mi?" Mia duraksadı, "beni başkasına vermekten pişman oldun mu?"

Başlangıç için çok ağır konular bunlar diye düşündü Tara göğsü sıkışırken. Mia'yı vermek kolay olmamıştı ve Tara bebeğini sürekli düşünmüştü; ama pişmanlığa gelince... hayır. Bundan pişman olmamıştı, en azından ilk başlarda.

Sonra sonra ortaya çıkmıştı pişmanlığı.

Tara daha, kızını yaralamadan bunları konuşmanın bir yolunu bulmadan önce, Mia'nın yüzü karardı ve geri adım attı. "Biliyor musun? Boş ver gitsin." Arkasını dönerek, poşetleri otelin arka kapısına doğru taşıdı.

"Mia, Mia dur."

Mia arkasına baktı, yüzü buruşmuştu. "Annem bunların

yaşanacağıyla ilgili beni uyarmıştı."

Annesi. Gerçek annesi. "Nelerin yaşanacağıyla ilgili?"

"Hayatının en büyük hatası kapını çalınca rahatsız olacabileceğin, beni evlatlık vermiş olduğun gizli kalmadığı için hayal kırıklığı yaşayabileceğin konusunda uyarmıştı."

Tara ona bakıyordu, donup kalmıştı. "Annen böyle mi söyledi? Senin benim için bir hata olduğunu mu söyledi?"

"Bunları söylemek zorunda değildi."

"Mia, hissetiklerimin bunlarla ilgisi yok. Ve hayal kırıklığı içinde değilim. Ben-" Tara birdenbire durdu büyük bir yenilgiyle. Yenilgi hissi tüm kuvvetiyle üzerine geliyordu ve Mia'nın, hissettiklerini anlamasını sağlayacak bir planı yoktu. Bu çok önemliydi, hem de çok ve Tara'nın her şeyi yoluna sokması için zamana ve dikkatli bir planlamaya ihtiyacı vardı.

"Fikrimi değiştirdim, bilmek istemiyorum." Mia otele doğru adım attı. "Bu poşetler gerçekten çok ağır. İçeri girmeliyim."

"Mia."

Ama Mia gitmişti.

* * *

Maddie, haftalar öncesinden otel için bir organizasyon düzenlemişti. Son müzik festivalinde bir çekiliş yapmış ve kazananı belirlemişti. Şanslı çiftin ödülü, otelde bir gece ücretsiz konaklama olacaktı.

Ve şanslı çiftin bu sabah otele varması bekleniyordu.

Bu, Maddie'yi otelde koşuşturan çıldırmış bir kadına çevirmişti sanki. Son kontrolleri yapıyor ve Tara'ya emirler yağdırıyordu. Tara ise delirmiş gibi her yere notlar yapıştırıyor, herkese, her şeyle ilgili uyarı notları bırakıyordu. Herkes alarma geçmişti ve hepsi şikâyet etmeden emirlere uyuyorlardı.

Peki, aslında şikâyet ediyorlardı ama Tara onları görmezden gelerek notlarını yazmaya devam ediyordu. Bir ara, etrafa emirler yağdıran Maddie'nin ortalıkta görünmediğini fark etti, Jax'la ikisi ortadan kaybolmuştu. "Hangi cehenneme gitti bunlar?" diye sordu Chloe'ya öfkeyle.

"Çatıya." Chloe, Tara'nın parmaklarının arasında tuttuğu sarı not kâğıdını çekti. "Bana ver şunları. Kendini fazla kaptırdın."

Chloe düşük belli, dar ve ordu renkleri taşıyan bir pantolon giymişti ve üzerinde parlak kırmızı Nike tişörtü vardı. Kardeşlerine şaşırtıcı şekilde yardımcı olmuştu ve spa hizmeti için ürün sepetleri hazırlamıştı. Fakat belli ki etraftaki patronlardan sıkılmıştı; bu yüzden boş yapışkan not kâğıtlarına el koydu.

"Neden çatıdalar?" diye sordu Tara, parmakları not kâğıtlarını geri almak için uzanırken.

Chloe not kâğıdına bir şeyler yazdı ve onu Tara'nın göğsüne yapıştırdı. Tara kâğıdı çekti ve yüksek sesle okudu. "Orada yapmaktan hoşlanıyorlar." Chloe'ya baktı. "Sen benle dalga mı geçiyorsun?"

"Yine kalın sesle konuşmaya başladın, Bayan Daisy. Ama hayır, dalga geçmiyorum. Onları antik masanın parçasına bakmak için aylar önce çatıya gönderdiğin günü hatırlıyor musun? Bir saat boyunca orada kalmış ve sana masayı cilaladıklarını söylemişlerdi?"

Tara gözlerini kapadı. "Cilalama yapmıyorlardı-"

"Evet, birbirlerini yapıyorlardı."

Kahretsin. Maddie ve Jax son kullanma günü geçmiş prezervatiflerden korkan yeni evliler gibiydi. "Etrafım çoluk çocuk dolu."

"Pek çocuk sayılmaz," dedi Chloe. "Daha çok azgın ergenler gibiler. Hadi ama kabul et. Sen de olsan sen de yapardın."

"Hayır, yapmazdım."

"Oh, peki. Bu benim tarzım. Ben olsam orada yapardım. Telefonumu çıkarıp Bay Sihirli Sekiz uygulamasını açıp yakın zamanda seks yapıp yapmayacağını sormamı ister misin?" Karşılık beklemeden dediğini yaptı Chloe ve uygulamanın verdiği cevaba güldü.

OLASI DEĞİL.

Chloe telefonunu cebine koydu. Saçlarındaki gölgelerin rengini gece mavisine çevirmişti. Dalgalı saçlarını toplamış ve saç bandı takmıştı. "Maddie ve Jax mola verdiklerine göre ve senin yakın geleceğinde böyle bir mola vermen olası olmadığına göre bence ikimiz işle ilgili bir mola verebiliriz."

"Veremeyiz." Tara banyo temizlik ürünlerine doğru uzandı.

Chloe onlara öfkeyle baktı. "Temizlik senin olayın."

"Hayır, bugün değil."

"Genç kölelerimize ne oldu?"

"Carlos ön avluyu temizliyor, Mia'nın mutfağımın havasına alışmasını sağlamaya çalışıyorum."

Chloe gözlerini kırpıştırdı. "Ha?"

"Evet," dedi Tara. "Beni sevmesi için onu zorlamak gibi saçma bir adımdan sonra, *tanış ve kutla* kurabiyelerini pişirmesine izin veriyorum."

"Dur bir dakika." Chloe gözlerini kıstı. "O kurabiye pişiriyor ve ben tuvaletleri mi temizliyorum? Benim üstünlüğüm var! Adalet bu işin neresinde?"

"Ona yaptığım jestin önemini gözden kaçırıyorsun. *Tanış ve kutla* kurabiyelerinin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"Nasıl unuturum?" dedi Chloe kuru bir sesle. "Ne büyük bir şey bahşetmişsin ona."

"Hey, o benim kızım." Kelime ağzından çıkar çıkmaz gülümsedi Tara. Elinde değildi, dilinin bu kelime için dönmesini seviyordu.

Chloe beklenmedik şekilde sırıttı. "Bu kelimeyi söylememelisin."

"Gerçeklerden bahsediyorum."

"Kabul et, Tara."

Tara kafa salladı ve küçük bir gülümseme daha gönderdi. "Bunu söylemeyi seviyorum." *Hem de çok.*

"Yani senin kurabiyeleri o pişiriyor, öyle mi?"

"Evet." Tara, Chloe'nin sinsi gülümseyişini gördü. "Ne? Bilmediğim bir şey mi var?"

"Hiç. Mia'nın söylediğin şeyi yapmıyor oluşu hariç. Salonun penceresinden Carlos'u izliyor." Chloe gülümsedi. "Senin mutfağının havasına alışıyor."

Tara iç çekti.

"Onu bu sabah Ford ile lokantada gördüm," dedi Chloe. "İyi vakit geçiriyorlar gibi görünüyordu."

Tara'nın içine ılık bir şeyler aktı bunu duyunca. Ford, üzerinde yönlendirme ve otorite olmadan büyümüştü fakat insan ilişkilerinde çok iyiydi. Başkaları için endişe duymak ve ilgi göstermek onun doğal davranışıydı. Mia onu hemencecik sevebilirdi; ama aralarındaki sıcaklığın fotoğrafı, Tara'nın, Mia'yla bu denli yakınlık kuramamasından duyduğu üzüntüyü de açığa çıkarıyordu.

"Mia aynı Ford gibi gülümsüyor," dedi Chloe. "Ve onun gibi kahkaha atıyor."

Demek ki onunla birlikteyken Mia kahkaha atıyordu. Tabii ki. Tara ona hazırladığı kahvaltıyı yakıp kül eder ve en basit soruda bile donup kalırken, Ford onunla dışarıda kahvaltı yapıyor, sonsuz etkileyiciliğini ve sempatikliğini kullanıyordu.

Ve şimdi Tara kıskanmıştı. Harika. Kıskançtı, çünkü Ford kendini kolayca sevdirmişti, peki ya Tara... Pekâlâ, o aslında insanların kendiyle ilgilenmesine pek izin vermezdi; bunu kabul ediyordu. "O banyodan başlayabilirsin. Ben yatakları

hazırlayacağım."

"Bir," dedi Chloe. "Sadece bir yatak yapacaksın. Evli olan misafir çiftimiz için. Ayrıca onlar yeni evli. Onlara çarşaf vermesen, onu bile fark etmezler. Şimdi bir dakikalığına bana dönelim: astım beni temizlikten muaf kılmalı."

"Görüyorum ki astımın seni yapmak istemediğin her şeyden kurtaracak sihirli bir kart," dedi Tara. "Fakat ben kimyasal içermeyen temizlik malzemeleri getirdim. Bu yüzden içlerinde seni rahatsız edecek hiçbir şey yok."

"Peki. Peki o zaman. Bana Sindrella de." Chloe nefesini bırakırken pencereden dışarı baktı ve sonra yumuşak bir kahkaha attı.

"Ne?"

"Hiç."

Oh, bu bir şeydi. Tara pencereye yaklaştı. Aslında, Carlos avluyu temizlemeye devam ediyordu.

Ama yanında Mia da vardı.

Carlos güçlü ve sessizdi ve daha da önemlisi kapalı bir kutu gibiydi. Giysileri, kötü çocuk imajını tamamlıyordu ama hep tam vaktinde işe gelirdi ve bugüne dek, kan ter içinde kalana kadar her gün çalışmıştı.

Yine de o anda, poposunu kaldırıp çalıştığı pek söylemezdi. Ayrıca Tara, Carlos'un son üç ayda on cümle sarfettiği bile duymamışken, Mia'yla ikisi hiç durmadan konuşuyorlardı.

Carlos, Mia'ya gülümsedi ve suluyor olması gereken çiçek destesini ıskaladı.

Mia ona o kadar yakın duruyordu ki, Carlos'un, bağcıkları her zaman açık olan Nike ayakkabılarının üzerine basmadığı kalmıştı bir tek. Aynı zamanda Tara'nın, başkasına karşı yaptığını bildiği ama henüz ilk elden görmediği bir şey daha yapmıştı Mia.

Mia kahkaha atıyordu, sıcak, şirin bir kahkahaydı bu; yü-

zünün rengini değiştirmişti.

"Çok tatlı," dedi Chloe.

"Hayır. Tatlı değil." Tara kafasını iki yana salladı. "O, on yedi yaşında bir erkek ve on yedi yaşındaki erkeklerin istediği tek bir şey vardır."

Chleo güldü. "Vay, tam bir sinsisin."

Tara iç çekti ve alnını pencereye dayayarak dinlendi. "Bana böyle gülümsemiyor."

"Tabii ki. Seninle öpüşmeyi beklediğini sanmam."

Tara tekrar iç çekti ve Chloe kollarını onun boynuna doladı. Tara şok olmuş bir şekilde başını çevirdi ve kız kardeşinin bakışlarıyla karşılaştı. Çocukken birlikte birçok yaz geçirmişlerdi ve son altı aydır dipdibeydiler; fakat Tara birbirlerine kaç kez temas ettiklerini sayınca bir elin parmaklarını geçmediğini fark etti.

"Her şey düzelecek," dedi Chloe şaşırtacak kadar nazik bir ten temasıyla. "İyi olacak. Burada mutlu olacak."

En umulmadık kaynaktan gelen bu beklenmedik rahatlatmayla Tara, içinde tuttuğu nefesi, fırtına uğultusu gibi ıslık sesi çıkararak bıraktı. "Emin misin?"

"Evet. Ve hissettiğim kadarıyla geldiği yerde bir süredir mutsuzdu galiba. Nefes al Tara."

"İnsanların bana nefes almamı söylemesinden nefret ediyorum."

"O zaman başkası söylemeden bunu yapmalısın."

Tara derin bir nefes aldı, tuttu ve verdi. "Sadece aramızın iyileşmesini istiyorum."

"Hey, o burada, öyle değil mi? Zamanla iyileşecek." Chloe tekrar sarıldı ona. "Onu kendi haline bırak. Hayatında bir kez olsun yönlendirmeye çalışma. Sadece bırak, yaşayın ve bundan keyif almaya çalış."

Tara durdu ve ona döndü. "Şu haline bak, çok tatlısın."

"Biliyorum." Chloe sırıttı. "Aslında daha da tatlı olurdum ama gerçek şu ki, asıl olay bu değil."

Tara iç çekti. Bu havanın çok uzun sürmeyeceğini biliyordu. "Peki. Ne istiyorsun?"

"Haftaya otel açılmadan önce etrafımda sen olmadan buradan ayrılmak."

"Bu sefer nereye gidiyorsun?"

"Cabo. Orada beş yıldızlı bir otelde çalışan bir arkadaşım var ve benim cilt bakımı ürünlerimle ilgileniyorlar."

"Cabo'ya son gittiğinde sadece dört günlüğüne gitmiştin, saçlarını platin sarısına boyatıp meme ucuna piercing taktırıp dönmüştün."

Chloe o zaman hissettiği acıyı tekrar yaşayarak irkildi. "Evet. Çalışıyor olacağım bu yüzden bu sefer alkolü işime dâhil etmeyeceğim."

"Bunu duyduğum iyi oldu," dedi Tara. "Piercing taktıracak yerin kalmamış olmalı artık."

"Aslında-"

"Hayır." Tara elini kaldırdı ve yüzünü buruşturdu. "Bilmek istemiyorum." Bu, nadiren yaşanan güzel havayı bozmak istemeyerek çenesini Chloe'ya bastırdı. "Seni seviyorum, biliyorsun."

Chloe bir an tereddüt etti, sonra ona sıkıca sarıldı. Sevgi sözcüklerini tekrar etmedi, asla etmezdi. Fakat beden dili kelimelerin ifade ettiğinden fazlasını söylerdi, uzun uzun sarıldı Tara'ya. Kafasını salladı, Tara'yı pencereden ve gençlerin görüntüsünden dikkatlice uzaklaştırdı. "Bu sabahki gazeteyi gördün mü? Logan ve Ford oylamada neredeyse başa baş durumdalar. Muhtemelen dün gece yaşananlar yüzünden."

Tara dondu kaldı bir an. "Ah, Tanrım. Dün gece ne oldu ki?"

"Logan tekrar Aşk Kulübesine gitmiş." Chloe gülümsedi. "Şimdiki âşığın eski âşığına içki servisi yapmış. İki alfa er-

keğini birbirine soktuğuna inanamıyorum." Şüpheci gözlerle Tara'ya baktı. "Yolunda giden işlerinin üzerindeki kontrolü kaybetmeden önce harekete geçmelisin. Yatakta emirler yağdırıyor musun?"

Tara onu duymazdan geldi. "Logan tekrar bara mı gitmiş?"

"Evet, barda Lucille ve arkadaşları Ford'a asılmışlar. Seni Ford'la birleştirmeyi kendilerine görev edinmişler. Logan'ın seksi olmadığını düşündükleri için değil, ama biliyorsun onlar Ford'un arkadaşları ve ona tapıyorlar."

Bu doğruydu. Tüm kasaba Ford'u sever ve ona saygı duyardı. Herkes. Hiç çaba sarfetmeden ne yapıyor olursa olsun herkes tarafından etkileyici bulunurdu.

"Oylarını Ford'un lehine kullanmaya karar vermişler," dedi Chloe. "Kasabaya resimlerini asmışlar. Posta ofisinin duvarına Ford'un lise yıllığından alınmış sayfayı koymuşlar. Sınıfın çapkını olduğu yazıyormuş yıllık sayfasında biliyor musun?"

Tara ona baktı. "Kasabada resim filan yok."

"Peki," dedi Chloe onunla hemfikirmiş gibi. "Ama var."

Tara öfkelendi. "Peki, yeni plan." Çarşafları Chloe'nin kucağına bıraktı. "Sen tuvaletleri temizleyecek ve yatakları yapacaksın. Ben kasabaya inip resimleri toplayacağım."

"Senin sorunların nasıl oldu da benim sorumlarıma dönüştü? Ve seksi adamlardan birini seçeceksen, oylama tabii ki hararetli geçecek."

"Konu birini seçmek değil," dedi Tara. "Logan artık var olmayan bir kadının peşinde, ve Ford da istiyor ki..."

Chloe gitmişti. Ve Tara kendi kendine konuşuyordu. Harika. Arkasını döndü ve tuğladan bir duvara çarptı, yani Ford'un göğsüne.

BÖLÜM 13

"Aynı anda zeki ve âşık bir kadın olmak imkânsızdır."

TARA DANIELS

Ford'un elleri Tara'yı sakinleştirmek için kalçalarına sarıldı. Ellerini yavaşça bastırırken gözleri buluştu. "Ne… istiyorum?" diye sordu Ford.

Tara onu itti ve mutfağa doğru ilerledi.

Ford onu takip etti. Tabii ki takip etti. Tara, buna izin verdiği için kendini rahatsız hissediyordu, altüst olmuş gibiydi. Etrafında Ford varsa genelde içinde olduğu durum buydu.

"Konuş benimle," dedi. "Ne istiyorum?"

"Sen söyle," dedi Tara flörtleşmeye başlayarak. Gerçek cevabı duymak isteyip istemediğinden emin değildi henüz.

Ford'un gözleri büyüdü. "En iyisi göstereyim." Ford ona doğru uzandı ama Tara, kilere doğru kaçtı.

Ford sakince içeri girdi ve kapıyı kapattı. Yüzündeki ifade, avına yaklaşan bir aslanınkine benziyordu.

"Peki, işte burada," dedi Tara elini Ford'un göğsüne koyarak onu uzak tutmaya çalışırken. "Sana söylediklerimde ciddiydim, o akşamdan sonra..."

Ford kaşını kaldırdı.

"Birlikte olduğumuz akşam." Tara bir adım geri attı ve ki-

ler kapısına dayandı. "Sana çalıştığımı söyledim. Kendimle ilgili. Ve sen -sen beni bunlardan uzaklaştırıyorsun." Ford'un göğsünü dürttü. "Bu yüzden durmanı istiyorum senden. Beni kendimden uzaklaştırmaktan vazgeç. Evet, birlikte olduk. Kahretsin, aramızda bir kimya var ve o gece kontrolden çıktım. Ama yapmam gereken çok şey var Ford. İkimizin de çok yol alması lazım. Bu yüzden birbirimizi yok saymaya çalışmalıyız. Tamam mı? Bu dansı bırakalım ve önümüze bakalım. Kendimize hâkim olmalıyız."

Ford'un sessizliği sağır ediciydi.

"Peki," dedi en sonunda. "Söylediklerinin hepsi büyüleyici ve aynı zamanda bilgilendirici. Ve bazı şeyleri tekrar yaşayacaktık, özellikle de senin benim yanımdayken kendini kontrol edemediğin şeyleri, ama ben sadece şuna çabalıyordum..." Yavaşça Tara'ya doğru uzandı ve arkasına yapıştırılmış yapışkanlı not kâğıdını aldı.

Üzerine iki kelime yazılmıştı: *Beni Isır.*

Tara homurdandı. "Chloe'nin şaka anlayışı. Konuya odaklanabilir miyiz?"

"Isırmayı tercih ederim."

"Çok komik. Bak, tekrar seks yapabileceğimizin doğal olduğunu düşünmeni anlıyorum, ama yapamayız. Yapamam."

"Çünkü kendinle ilgili çözmen gerekenler var."

Demek ki Tara'yı dinliyordu. "Evet ve seninle olduğum zaman böyle hissettiğim için, ben..." Doğru kelimeyi bulmaya çalıştı.

"Çoklu orgazm mı yaşıyorsun?"

Tara gözlerini kapadı. "Beni ciddiye almıyorsun."

"Tam tersi, seni çok ciddiye alıyorum."

Bakışları buluştu. Öylece kaldılar. Ve bir şey midesine tekme attı sanki. Gözleri koyu ve heybetliydi, sakin haline uymuyorlardı. Tara'nın söylediği her şeyi duymuştu. Aynı zamanda söylemediği şeyleri de. Tara, Ford'un kendisiyle hemfikir olup olmadığını bilmiyordu. "İnsan duygularını doğru yönetemeyebilir Ford." İnsan derken kendinden bahsediyordu. Duygularının son kez ona doğru akmasına izin verdiğinde hayatının en acı dolu zamanlarını yaşamıştı. İnsanlar böyle yıkıntıların altından kolay kolay kalkamazdı; ikinci şansları olmazdı.

"Ah," dedi Ford sessizce. "Şimdi bir şeyler konuşmaya başladık işte." Parmağını Tara'nın çenesinde gezdirdi. "Sen korkuyorsun."

"Evet. Sen de bana katılsan iyi olur." Ford'un tişörtünü yakaladı. "Mia-"

"O harika bir kız."

"Evet." Tara nefesini bıraktı. "Evet öyle ama söylemeye çalıştığım şey bu değil. Duygularımızı yanlış yönlendirme tehlikesi içindeyiz-"

"Benim yanlış yönlendirdiğim bir şey yok." Ford'un gözleri uysallaştı ve Tara'nın yüzüne dokundu. "Tara, artık hiçbir şey eskisi gibi değil."

Yani konu sadece seksti. Tara acısını yutkundu. "Bak, benimle aynı fikirde olmana ihtiyaç duyduğum tek şey, eskiden olduğumuz yere dönmemiz."

"Eskiden?"

Ford onun ne demek istediğini biliyordu. "Sevişmeden önce," dedi huzursuzca, bunu söylemek zorunda bıraktığı için ondan nefret ederek.

"En azından yaptığımız şeyin bu olduğunu biliyorsun." Ford duraksadı. "Peki, bu söylediklerinin Logan'la ne kadar ilgisi var?"

"Hiç." Ford'un ısrarlı bakışlarını gördü. "Peki, belki biraz, ama senin düşündüğün gibi değil."

"Peki, bu kendimi daha iyi hissettirir."

"Sana bunu daha önce de açıklamaya çalıştım," dedi Tara iç çekerek. "Sorunlarım var. Senin de var."

"Sorunlarının benimle ilgisi olmadığını sanıyordum."

"Bu dolaylı olarak ilgili olma durumu," dedi Tara.

Ford duraksadı. "Peki, o zaman bana yardımcı ol. Kim, kimin sorunları üzerine çalışıyor?"

"Ben, kendi sorunlarımı çözmeye çalışıyorum." Çenesini kaldırdı. "Ve sen de kendi sorunlarının üzerine çalışmalısın."

"Benim sorunlarım neler?" diye sordu nazikçe.

"Pekâlâ, ilk olarak dayanıklı değilsin."

"Bu ne demek?"

"Bu, rahatına düşkün ve kaygısız olduğun demek," dedi Tara. "Ve şununla yüzleş, her konuda iyisin; ama bir şey zorsa ve direkt kucağına düşmüyorsa onu elde etmek için kılını bile kıpırdatmıyorsun."

Ford'un gerginliğini yansıtan tek yeri gözleriydi. "Sen her şeyin kucağıma düştüğünü mü düşünüyorsun? Ben hayatım boyunca sıkı çalışmak zorunda kalmadım mı?"

"Hayır," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Nereden geldiğini biliyorum. Sahip olduğun yere gelmek için kıçını nasıl çalıştırdığını da; ama yelkencilik... yüzleş, Ford. Yelkencilik kolay geldi. Ve Logan hayatımda yüzünü gazetelerde gördüğüm tek erkek değildi. Sen de gazetelerdeydin. Cosmo dergisi, hızlı yıllarını ve nasıl yaşadığınla ilgili ilginç bir sürü şey yazmıştı."

"Çünkü bir rahip değildim. Tanrım, Tara, yirmili yaşlarımda bir sürü param vardı ve kendilerini üzerime fırlatan bir sürü de kadın. Evet, tüm bunlar beni oldukça eğlendirdi ama nihayet büyüdüm."

"Evet altın madalya kazandıktan sonra yarışlarda tanıştığın biriyle evlenmeye karar verdin. Ve son dakikada ondan ayrıldın."

Bu, Ford'un gözlerinde kıvılcımlar yarattı. Belki de kendiyle ilgili açıklama yapmaktan rahatsız olmuştu. Tipik erkek. "Çünkü," dedi, "o, şan şöhret peşindeydi ve göz önünde yaşamak istemişti. İlgi çekmeyi delice seviyordu ve ben-" Ford durdu ve öfkelendi. "Eski ve basit hayatımı geri istiyordum. Uğruna çok çalıştığım hayatımı."

"Sponsorunla çok önemli bir kontrat imzaladın ve sonra onu iptal ettin."

Ford ona uzun uzun baktı. "Gazetelerdeki her şeyi okumuşsun."

Dürüst olmak gerekirse, Tara onunla ilgili en ufak çizgileri bile okumuştu. "Evet."

Ford bir an sessiz kaldı. "Eskisi kadar iyi yarışamıyor gibi hissediyordum ve yavaşlamak istedim. Verdikleri paranın karşılığını onlara ödeyemeyecekken kontrata sadık kalmak doğru görünmemişti. Ve evet, beklentilere göre hareket etmemiş olabilirim ama her zaman kendi doğrularıma göre yaşadım."

"Peki biz?" diye sordu Tara. "On yedi sene önce."

Ford'un gözleri koyulaştı. "Arkasını dönüp giden sendin."

"Evet, ama bana izin verdin."

"Ne? Benimle dalga mı geçiyorsun?" Ellerini kafasına kaldırdı, kolları havada, kasları gergin bir şekilde kendi etrafında bir daire çizdi. Tara'yla tekrar göz göze geldiğinde Ford'un yüzünde nadir görünen bir şaşkınlık ve öfke vardı. "Kafana bir şey koyduğunda hiç kimsenin seni durdurabilmek gibi bir şansı olmuyor Tara; ve sen bunu gayet iyi biliyorsun."

"Ama şansını hiç denemedin bile." Ford'un gırtladığı hatırladığı acılarla gerilmişti. Tanrım, bu acı. Tara bir daha asla kendini korkmuş, yalnız ve çaresiz hissetmek istemiyordu. Evet, arkasını dönüp giden kendisiydi ama çok genç ve çok aptaldı. "Benimle iletişime geçmek için bir adım bile atmadın."

Aslında bundan memnun olmuştu. Çünkü kesin ayrılık-

ları ona kalp kırıklığını tekrarlamadan unutmak için zaman tanımıştı. Ama şimdi bakınca bundan rahatsızlık duyduğunu anlıyordu. Hem de derinden. Ford'un o zamanlar kendisini sevdiğine emindi, ama yeterince sevdiğinden emin değildi. Belli ki gerçekle yüzleşmek istemeye yetecek kadar fazla değildi sevgisi. Ve onunlayken, Tara, kendisinin de olanların daha azının bile üstesinden gelebilecek durumda olmadığını fark etmeye başlamıştı.

Tabii ki o zamanlar Ford devam etmek istemişti; ama o yaştaki bir ergenin sözleri, gerçekte düşündüklerini ifade etmezdi. Hem ergenler aşktan ne anlarlardı ki? Eğer gerçekten onu isteseydi, onun peşinden gitmez miydi, en azından bunu denemez miydi?

Ford'un doğru olanı yapmak istediğini biliyordu, buna inanıyordu. Ve o iyi bir adamdı; güvenilir, sıcak, koruyucu... Yine de Tara bildikleri üzerine yürümek zorundaydı. Ve bildiği şey şuydu: Tara, Ford için çok da önemli olmamıştı.

Bu gerçeğin şimdiki zamanda farklı olması için hiçbir sebep yoktu Tara'ya göre.

"Ben olanları böyle hatırlamıyorum," dedi Ford sessizce. "Senin bıraktığını hatırlıyorum. Koştuğunu. Sen kendini suçlamaktan mutlu olmaya fırsat bulamazken, buna izin vermezken ben olanları büyük bir memnuniyetle karşılamıştım."

Sesindeki suçlama ve söylediklerinin doğruluğu, Tara'nın yutkunmasını güçleştirmişti. "Ne olduysa oldu," dedi Tara. "Ve artık sadece ikimiz yokuz. Mia var. Bu oyuna daha fazla devam edemeyiz Ford, hele de kaybedecek bunca şeyimiz varken. O çok kırılgan ve ebeveynlerinin ayrılığıyla başa çıkmaya çalışıyor. Onun kafasını daha da karıştıramayız. Yapamayız." Tara arkasını döndü, sonra fikrini değiştirmiş gibi bir kez daha yüzünü çevirdi Ford'a. "Bu işi becerebilmemiz için bir mucize olmadığı sürece..." Yavaşça yutkundu ve fısıldadı, "o zaman belki her şeyin eskisi gibi olması için çabalarız. Bu beni öldürüyor Ford. Yarattığım bunca acı... hem de boş yere."

Ford donup kalmış Tara'ya bakıyodu. "Tara," dedi yavaşça, pişmanlığın ağır bastığı sesiyle. "Kendini cezalandırmaya devam edemezsin, geçmişin yüzünden hayatını ve kendi mutluluğunu sabote edemezsin."

Bunları şimdiye kadar fark etmemişti ama Ford'un söyledikleri doğruydu. Mia'yı verdiği için derinlerde bir yerde cezalandırılmaya ihtiyaç duyduğunu hissediyordu.

Ford onu izliyordu, ciddi gözlerle. "Aynı düşünceleri ben de paylaşıyorum, biliyorsun," dedi. "Suçluluk duygusu. Bu konuda yalnız değilsin."

Tara nefesini bıraktı. "Ne düşündüğümü nasıl biliyorsun her seferinde?"

Ford, baş parmağını Tara'nın çenesinde dolaştırarak gülümsedi. "Her şey yüzünden okunuyor. O zaman bir karar verdin. Senin için doğru olan karar buydu. Şimdi onun seni yiyip bitirmesine izin verme. Artık yeni bir bölümdeyiz. Sayfayı çevir."

Ford bir eliyle hâlâ onun yüzüne dokunmaya devam ediyordu, diğer eli ise belini sıkıca tutmuştu. Tara yüzünü Ford'un avucuna bırakmamak için kendini zor tutuyordu. "Peki, sayfayı çevirince ne olacak?"

"Senin seçtiklerin," dedi. "Her zaman böyleydi; ama şunu bilmelisin ki, yalnız değilsin. Artık ikimiz varız. Aslında, üçümüz."

Alnını Ford'un göğsüne dayadı. Kocaman, ılık ve güçlüydü. En azından şu andan sonra onun acılarını paylaşacak kadar güçlüydü. Farkında olmadan Ford'a iyice sokulmuştu ve hâlâ öylece duruyordu. Kalbi sakin ve düzenli atıyordu. Bakışları ısınmıştı Tara'ya bakarken.

Tara'nın içine bakarken.

Tara, Ford'un, onunla aynı şeyleri hissettiğini söylerken kullandığı kelimeleri düşünüyordu; ve aralarındaki eski, tanıdık yakınlığın nasıl ortaya çıktığını da... Kafasını kaldırdı ve

sırtını kiler kapısına iyice yasladı. "Ford?"

"Evet?" Ford sakin ve hazırdı. Bir kaya gibi.

Tara'nın kayası.

Tara, düşünmekten ve birbirlerini neden doğru yönlendiremediklerine dair geçerli bir sebep aramaktan yorulmuşken, içgüdülerini takip etti ve dudaklarını Ford'unkilerin üzerine yerleştirdi. Tam bu anda kiler kapısı aniden açıldı ve Tara, Logan'ın kendisini bekleyen kollarının arasına düştü.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

BÖLÜM 14

"Genellemek gerekirse, çok konuşuyorsan, çok öğrenmiyorsun demektir."
TARA DANIELS

"Ne halt ediyorsun?" Logan şaşkınlıkla Tara'ya baktı ve sonra kafasını kaldırıp Ford'la göz göze geldi. Tara daha cevap verememişti ki, Chloe mutfağa girdi. Tara'ya baktı -Logan ve Ford ekmekleri arasındaki sandviçe yani- "Yemin ederim, hiçbir şey anlamadım." Kafasını iki yana sallayarak arkasını döndü ve dışarı çıktı.

Logan, hâlâ kendisini inceleyen Ford'u süzüyordu.

Tara iki adamı da itti. "Bu saçmalık. İşimi bitirmeye gidiyorum." Kasabaya inmeyi planlamıştı aslında ama o an, oradan uzaklaşmak istemedi. Süpürgeyi aldı ve merdivenlere doğru ilerledi. *Kafan karışıksa, ortalığı süpür.* Aslında o süpürge bir şeytandı. Süpürmek için ikinci odaya geçmişti ki, biri makineyi kapattı, hemen ardından da makineyi kapatan kişinin kolları Tara'nın beline uzandı.

Logan yüz yüze gelmek için onu kendine çevirdi, yüzünde ufak bir gülümseme vardı ama gözleri ciddiydi. "Benden kaçıyor musun?"

"Biraz." Tara, güçlü bir nefes bıraktı dışarı. "Logan, neden

buradasın gerçekten?"

"Sana söylemiştim."

"Beni özlediğini sanıyorsun."

"Seni özlüyorum," dedi Logan. "Benimle seyahat etmeni, sabahları bana kahve yapmanı ve benim için bavul hazırlamanı. Beni önemsemeni özledim."

"Oh, Logan." Ciğerlerini havayla doldurdu. "Ben artık o kadın değilim." Uzaktan yakından o kadına benzemiyordu artık. "Ve senin dünyan... o koca, parıltılı ve heyecanlı dünya ve ben... o değilim. Şanslı Liman orası değil. Bu yüzden anlamıyorsun."

"Değil misin?" Gözleri Tara'nın yüzünde gezerken uysallaşmıştı. "Sen akıllı ve esprili bir kadınsın, benim için benimle olmak istedin, ünüm ya da banka hesaplarım için değil. Diğer herkes bana sadece evet diyor."

"Yani her şey bununla mı ilgili? Sana evet demeyen birini mi istiyorsun?"

"Gördün mü?" dedi Logan, Tara'ya gülümserken. "Kimse bana öfkelenmiyor. Senin dışında kimse." Logan, Tara'ya o gözlerle baktı -Logan'ın yatak odası gözleri- ve Tara kendisine rağmen iç çekti.

"Seni gerçekten özledim Tara." Ellerini Tara'nın beline koydu ve dudaklarını onun kulağına bastırdı. "Sen de beni özlediğini söyle."

Logan, tanıdık ve güvenliydi, Tara'nın bir yanı bu limana sığınmak istedi.

Fakat şansa bakın ki, bir diğer yanı da ona vurmak istiyordu. "Logan, bu son birkaç senedir..." Onun peşinde koşmuştu. Logan'ın arkasından gelmesini istemişti. Bunu hayal etmişti, bir zamanlar Ford'un da aynısını yapmasını hayal ettiği gibi.

Ama yapmamıştı. İkisi de.

"Seni özlemek için çok meşguldüm," dedi sonunda, bu kadar zavallıca bir cümle kurmaktan memnun olmayarak. "Üzgünüm."

Logan onun bakışlarını süzdü, gülümseyişinin ardında bir şeyler gizliyordu. "Hayır, bunu hak ettim. Benim de, seni ihmal etmekle meşgul olduğum çok zaman oldu öyle değil mi?" Logan'ın parmakları, aralarındaki mesafeyi daha da kapatarak, Tara'nın saçlarından bir tutam aldı. Gözleri Tara'nın bayıldığı gibi ılık ılık bakıyordu ve bu bakış karşısında eskiden olsa, tüm giysilerini göz açıp kapayana kadar yere fırlatmış olurdu.

Ama o zaman Bayan Logan Perris idi, yani Tara Daniels'in pek ortalığa çıkmadığı zamanlardı. Oraya geri dönmek istemiyordu.

"Yorgunsun, çok çalıştın," dedi Logan nazikçe. "Dün seni aradım, yardıma gelmek istemiştim. Çelişkili davrandığımı düşünmeni istemiyorum Tara. Sürekli yardım eden kişinin sen olduğunu fark ettim. O yüzden gerçekten özür diliyorum Tara. Çok özür diliyorum."

Tara parmaklarını gözlerine bastırdı. "Özür dilemeni istemiyorum. Ben bunları unuttum."

"Beni de unuttun," dedi Logan sessizce. "Geçen sene Sprint Kupası'nı kazandım."

"Biliyorum." Tara gülümsedi. "En büyük hayallerinden biri."

"Hayatımın en önemli hedefiydi," dedi onu onaylayarak. "Otuz iki yaşımda buna eriştim. Ve sonra, yani kazandıktan sonra, o anı paylaşacağım biri için etrafıma baktım ama sen yoktun. Başıma gelen en güzel şey yoktu." Tara'nın yüzünü avuçladı. "Bir aile istiyorum Tara. Seninle. Belki birkaç çocuk-"

Tara tıkandı. Mia'nın Şanslı Liman'a geldiğini ona henüz söylememişti. Kız kardeşleri dışında kimseye anlatmamıştı olanları. Evet olanlar kendiliğinden gelişmişti, ama ilk önce

olmasını istediği şey Mia ile daha güçlü bir bağ kurabilmekti. "Logan-"

"Biliyorum. Çocuk sahibi olmak konusunda daha önce hiç konuşmadık, ama artık vakti geldi, sence de öyle değil mi?"

Tanrım. "Hayır, anlamıyorsun, ben-"

"Seni geri kazanacağım," dedi Logan yavaşça fakat aynı zamanda sert bir şekilde söylemişti bunu.

Tara içine bir nefes çekti ve neler hissettiğini anlamaya çalıştı. Gururu okşanmış? *Belki.* İntikam almış? *Kesinlikle.* Biraz baştan çıkmış? Pekâlâ, evet, ama kahretsin, bu adam harikaydı ve Tara da ölü bir kadın değildi ne de olsa.

Her şeye rağmen en yoğun hissettiği şey huzursuzluktu. "Ben bir yarış kupası değilim," dedi. "Kazanılabilecek bir şey değilim."

"Parmağında yüzük göremiyorum."

"Söylemek istediğim şey bu değil."

"Bu kasabadan seni almadan gitmeyeceğim Tara."

"Logan-"

Logan, Tara'yı öptü, sonra da onu kendine bastırdı; fakat Tara geri çekildi ve eliyle Logan'ı itti.

Logan, gözleri kararmış bir şekilde tuttuğu nefesini bıraktı. "Etkilendin, öyle değil mi?"

Eskiden olsa Tara'nın başı dönerdi; ama şimdi hiçbir şey hissetmiyordu. Peki, belki hafif bir ürperme yaşamıştı ama başı dönmemişti. Asıl yerleri titremiyordu. Ford'un onu öptüğü zamanlardaki gibi değildi. "Logan-"

"Koca bir yaz var önümüzde," dedi Logan.

Tara, Logan'ın kariyerine rağmen yaptığı bu şeyin ne kadar büyük bir jest olduğunu çok iyi bilirdi -tabii eğer sakatlığından dolayı zorunlu izin yapıyor olduğunu bilmeseydi. "Çünkü sakatlandın," diye hatırlattı Tara.

"Evet, iyi zamanlama oldu," dedi Logan donuk bir gülümsemeyle.

"Logan." Tara kafasını iki yana salladı. "Lütfen. Dürüst olmanı istiyorum."

"Peki. Ara vermeye zorlandım. Daha da dürüst olmam gerekirse, bu araya ihtiyacım vardı." Durdu. "Ama daha fazlası, Tara, ikimize ihtiyacım var."

Eğer bu doğruysa, söylediklerinin hepsi, o sıralar yarışmıyor olduğu için çıkıyordu ağzından. Hepsi buydu. Ya da sıkılmıştı. "İkimiz yokuz."

Logan onunla aynı fikirde olmadığını söyleyen bir bakış attı; Tara'ya yanıldığını kanıtlayabilecek rahatlıkta görünüyordu. "Gitmeliyim," dedi. "Chloe'ya senin nerede olduğunu söylerse onun yerine tuvaletleri temizleyeceğime söz vermiştim."

Tara ne dediği anlaşılamaz şekilde hızlı hızlı konuşurken, bir yandan NASCAR yıldızını elinde klozet fırçasıyla hayal etmeye çalışıyordu, Logan onu öptü ve gözden kayboldu.

Tara süpürgeye baktı. Hayatın yaşlandıkça daha da basitleşmesi gerekmez miydi? Gerçekten "basit" şeyler yaşamayı dört gözle bekliyordu. Makineyi tekrar çalıştırdı ve birkaç dakika sonra, bir kez daha beline dolanan kolları hissetti. "Logan, kahretsin, sana ikimiz yokuz dedim!"

Ona sarılan kollar daha da sıkılaşırken ve erkek kokusu burnuna dolarken aniden yaptığı yanlışı anladı.

"Benim," dedi Ford sakince, Tara'nın yüzünü kendininkine doğru çevirirken. "Logan'a söylediğin *ikimiz yokuz* cümlesini çok beğensem de yine de ona sinir oluyorum." Tara'ya baktı ve yüzündeki eğlenir ifade kayboldu. "İyi misin sen?"

"Ben mi? Oh evet. Yani, tabii, tekrar adım atmamaya söz verdiğim kasabadayım, iletişim kuramadığım kızımla sorunlar yaşıyorum -kendi hatam- ve eski kocam ortaya çıktı. Ve sen..." Ağzını kapadı ve başını salladı. Devam etmemeliydi. "Harikayım."

"Mia'yla iletişim kuracaksın," dedi Ford. "Sadece biraz zaman ver. Logan ne istedi?"

"Beni öptüğünde etkilenip etkilenmediğimi öğrenmek."

Ford biraz gerildi. "Seni öptü mü?"

Peki, şuna da bak. Süpürge torbasının değişmesi gerekiyordu. Tara eğildi ama Ford onu tutup yukarı çekti. Ford'un gözlerine bakmak için kafasını kaldırdı. Kesinlikle Logan'ın sunduğu güveni sağlamıyordu, ama onda başka bir şey vardı. Yeni bir şey, huzursuz ve tehlikeli.

Ve baştan çıkarıcı. Bunu kendine itiraf edebilirdi ama ona asla. Yanından geçmek için hareket etti fakat Ford onu büyük ve ılık bedeniyle duvara dayadı.

"Senin neyin var, mağara adamı gibi davranıyorsun," dedi Tara. Peki neden, ah neden bunu yapmasına bayılıyordu?

"Demek Logan seni öptü Tara?" Ford, Tara'nın alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve onu bırakmadan önce emdi. "Dizlerini titretti mi?"

Hayır, Logan bunu yapamamıştı; ama şu an dizleri cılızlaşmaya başlamıştı bile.

Ford dikkatini Tara'nın üst dudağına verdi, onu da emiyordu. "Onunla öpüşmek seni titretti mi?" Ford, yavaş ve sıcak öpüşünü sadece Tara'nın nefes alabilmesi için kesti. "Titretti mi Tara? Ondan etkilendin mi?"

O an düşününce, onu tek taraflı arzulamadığı için ne kadar şanslı olduğunu fark ederek iyice ateşlendi. Ford, Tara'nınkine benzer bir gerginlikle mırıldanarak eğiliyordu. Gözleri, Tara'nın bedeninde geziniyor, tüm sinir uçlarına delice koşan kıvılcımlar gönderiyordu. Sonra yaklaştı, dudakları tekrar onunkileri içine alacaktı.

Tara nefes almadan onu öpmesini beklerken dudakları açık kaldı, Ford geri çekildi. Tara neredeyse yere yığılmak üzereydi.

Ford, ne yaptığını bilen gözlerle bakarak Tara'yı tutup

kendine doğru kaldırdı. Tara'nın ağırlığını hiç çaba sarfetmeden taşıyordu sanki. "Tara."

Tara gözlerini kapadı, tekrar açtı. "Hayır, Logan beni etkileyemedi. Sen etkiledin. Hep etkiledin."

Ford'un gülüşü yavaş ve günahkâr bir zehir gibi öldürücü duruyordu suratında; ve Tara böyle ahlaksız bir gülüşü onaylamayarak onu itti. "Bunu zaten biliyordun, kahretsin. Bunun bir anlamı yok Ford. Amacın olmadıktan sonra."

"Birçok amacım var."

Şaka yapmıyordu. "Benim de var," dedi Tara. "Amacım Mia'yı tanıyabilmek ve bu hafta sonu otelde büyük başarı yakalamak. Ve sonra, yeterince para kazanmaya başlayınca Maddie'yi burada tek başına bırakmak."

Bunu duymak Ford'un gözlerinde yeni bir ifade yaratmıştı. Tara bu ifadeden ne okuması gerektiğinden emin değildi. "Ya sonra?" diye sordu Ford.

"Sonra gideceğim."

Öfke, olduğuna kadar verdi Tara. Ford'un gözlerinde olan buydu. Oldukça yüksek dozdaydı öfke ve aynı zamanda hayal kırıklığı da vardı.

"Nereye gideceksin, Teksas'a mı?" diye sordu Ford. "Kalbindeki tüm yara izlerinden çok uzağa, çünkü en kolayı bu, öyle değil mi?"

Ah.

Doğruydu.

"Belki," diye kabul etti Tara ve gerçekleri böyle kolayca kelimelere dökebildiği için ona lanet okudu. "Bu ikimizi de aynı kefeye koyar öyle değil mi? Kaçan -ki bu ben oluyorum- ve sen..."

"Ben ne?" diye sordu gözlerini kısaarak.

"Senin için her şey gelir geçer, öyle değl mi? İşler ya senin kucağına düşer ve işine yarar, ya da yaramaz. Ve yaramazlar-

sa, öyle çok da umrunda olmaz." Tara aynı şeyi tekrar yapmış, Ford'u itip kakmıştı.

Tara, bunları söyledikten sonra arkasını dönüp gitti.

Sonraki sabah Ford, alışık olmadığı, aptallaşmış bir halde uyandı. Tara onun hakkında söylediklerinde haklıydı. Onun için her şey gelir geçerdi ve bu kendiyle ilgili duydukları hoşuna gitmemişti.

Ayrıca Tara... O zor biriydi, Ford'un içindeki bir yara gibiydi ve Ford'un, onu neden istediğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu.

Sadece istiyordu.

Onu istiyordu çünkü Tara onun gerçeğini görüyordu. Onun peşinde koşmuyordu. Ve Ford'un hissetmesini sağlıyordu. Tanrım, hem de nasıl şeyler hissettiriyordu. Ve Ford'un o an hissettiği şey, sabırsız ve hüsrana uğramış olduğuydu.

Bu his genelde onun için uzaklaşma zamanının geldiğini söylerdi.

Kahretsin ki bu istek sinirlerine dokunmuyordu, çünkü bu istek Tara'nın söylediklerinin kanıtıydı. Tanrım, Ford bundan gerçekten nefret ediyordu.

Ford kaçmak istemiyordu.

Bir şok daha. *Belki ona tekrar kapılıyorum* diye düşündü *ve belki ilkinden daha da güçlü.* Tara'ya gelince, onun ne hissettiği hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Tek bilebildiği, Ford'u olduğu gibi hissettiğiydi; tabii Logan olmasaydı daha farklı olurdu.

Ford, her zamanki sabah koşusunu yaptı ve postalarını almak için postahaneye uğradı. Tezgâhın arkasında Logan'ı gördü ve kafasını salladı. Görüşmeyeli ne de çok zaman olmuştu.

Görünüşe bakılırsa, yarış sürücüsü yaz boyunca kullanacağı bir posta kutusu kiralamak istemişti. "Bana kolayca bulabileceğimi söylediler," diyordu Logan.

Ford görevli memuru görünce olaylarda bir gariplik olmadığını fark etti. Paige Robinson ortaokul boyunca Ford'dan hoşlanmıştı. Ve onuncu sınıfta tekrar kafayı ona takmıştı. Birlikte evde buluştuklarında Paige'nin, babasından aşırdığı votkayı paylaşmışlardı. Ford o gece şanslı olacağını ummuştu fakat Paige o kadar çok içmişti ki, umduğu şey yerine Ford'un ayakkabılarının üzerine kusmuştu.

Belki şimdi kendini Ford'a borçlu hissediyordu ya da belki hâlâ Ford'a duyduğu gizli bir aşk vardı; ama sebep ne olursa olsun Paige şu an kafasını Logan'a olumsuz anlamda sallıyor ve Şanslı Liman'da kiralayabileceği boş posta kutusu olmadığı için üzgün olduğunu söylüyordu. Logan'a karşı Ford'u desteklemesi normaldi.

Logan, postahaneden çıktı, sinirlenmişti ama boyun eğmiş gibi de görünüyordu. Ford onun gidişini izledi, içi acımıştı. *Bunu yapma, adamım.*

Yapma. Siktir. Ford, postalarını aldı ve Logan'ı takip etmek için dışarı çıktı. "Dördüncü Cadde'de *Postakutularımız* diye bir yer var," dedi Ford. "Oradan bir kutu kiralayabilirsin."

Logan, teşekkür etmek yerine ona şüpheci bir bakış fırlattı. "Bu sabah kafein almak için gittiğim kafede Jan'ın kahve olmadığını söylemesinin sebebini bilmediğini sanmıyorum. Ya da saat beş, altı ve sekiz civarında, zilime basıp kaçan kişilerin beni neden uyandırdığını? Ya da daha iyisi kiralık arabamın nasıl kaybolduğunu?"

"Bunları neden biliyor olmalıyım?"

Logan gırtlağından ufak bir kahkaha çıkardı. "Belki de buranın yerlileri NASCAR ünümden etkilenip, aynı ünü sana da bahşetmek istemişlerdir. Facebook bunu kanıtlıyor."

"Facebook? Oylama hâlâ devam ediyor mu?"

Logan, Blackberry telefonunu çıkardı ve sayfayı açtı. Tweet edilmiş mesajların üstünde en son girilmiş blog yazısı vardı:

Havada aşk kokusu var! Ya da en azından marinada, Tara Daniels'ın seksi ev sahibi yelkenciyle öpüşürken görüldüğü yerde. Oylamalar devam ediyor fakat Tara kendi oyunu vermiş gibi görünüyor -Ford, Tara'ya evlilik teklifi etmeli mi? Aynı zamanda bu teklifi nasıl yapması gerektiği konusundaki tweet'leri inceleyebilirsiniz...

Ford, ekrana bakakaldı. "Bu ne saçmalık?"

Logan tuttuğu nefesini bıraktı. "Tek bildiğim marinada öpüştüğü kişi ben değilim." Tuşlara bastı 9-1-1. "Evet, duyuyor musunuz? Kiralık arabamın çalındığını rapor etmeliyim."

Ford, nedense kendini sorumlu hissederek Logan'ın konuşmasının bitmesini bekledi. Ayrıca, içinden bir ses Sawyer'ın ortaya çıkacağını söylüyordu.

Ve tahmin ettiği gibi, en yakın arkadaşı beş dakikadan kısa bir süre içinde oraya vardı.

Sawyer polis otomobilinden üniforması ve koyu renk aynalı gözlükleriyle indi, her zamanki gibi delice yakışıklıydı. Logan ve Ford'u birlikte dikilirken görünce tek kaşı havaya kalktı. Hislerini göstermeye hevesli görünmüyordu ancak yüzünden ufak bir gülümseme geçip kayboldu. "İkinizden biri Facebook'ta olanları gördü mü bugün acaba?"

"Evet, evet," diye mırıldandı Ford. "Çok güldüm."

"Evet, gördüm çoktan. Yeni oylama için henüz oyumu kullanmadım. Birkaç sorum olacak. Erkekler hâlâ tek dizinin üzerine çökerek evlilik teklifi yapıyorlar mı? Ve yüzük fiyatları nasıl?"

Ford küfürler savuruyordu.

"Memura sözlü taciz," dedi Sawyer. "İkinizi de tutuklardım ama bugün evrak işleriyle uğraşmak istemiyor canım."

"Çalınmış bir kiralık araç var," dedi Ford. "Polis olmaya ve bununla ilgilenmeye ne dersin?"

"Çalınmadı." Sawyer, Logan'a döndü. "Park edilmemesi gereken bölgeye park etmişsin ve oradan çekilmiş." Koyu renk gözlük camlarının üzerinden Logan'ı süzdü. "Burada kurallar ünlüler için de işler."

Logan iç çekti. "Beni bırakabilir misiniz?"

Sawyer, Ford'a baktı.

Oh, Tanrım. "Hayır."

"İşe geri dönmek zorundayım," dedi Sawyer.

"Sana ihtiyaç duyan halkın isteklerini karşılamak zorundasın," dedi Ford.

"Eğer başka bir yere gitmem gerekmezse. Ve gitmem gerekiyor."

"Nereye, çörek almaya mı?"

Sawyer parmağını kaldırıp onu gösterdi sonra parmaktan silahıyla Ford'u vurdu.

"Bok." Ford anahtarlarını çıkarmak için elini cebine soktu. "Hadi gel," dedi Logan'a.

Otoparka doğru yürüdüler. Logan, Ford'un klasik 1969 Camaro'sunu gördü. "Bu bebekle hiç yarıştın mı?"

"Benim yarışlarım su üstündedir."

Logan ona değer ölçermişcesine bakıyordu. "Yarışta iyi misin?"

"Evet."

"Altın madalyalarını duydum."

"O zaman iyi olduğumu biliyorsun."

Logan motor kapağına oturdu. "Bunu benim sürmeme izin

vermeye ne dersin?"

"Belki cehennem buz tuttuğunda. Ve arabanın üzerinden kalk. Kendi arabanın üzerine de böyle biniyor musun?"

Logan güldü. "Arabamın üzerine oturacak adamı öldürürüm."

Ford burun kemeriyle oynuyordu. "Nerede oturuyorsun?"

"Aslında Sahil Köşkleri'nde oturuyordum. Ama zilimin sürekli çalındığını şikâyet etmek için polis ofisine gidince, siteden apar topar kovuldum. Son dakika yenilemesi."

"Bunu yapamazlar."

"Yapabilirler ve yaptılar," dedi Logan. "Tara'yı aradım, beni misafir etmeyi kabul etti."

Oh, harika. En büyük kâbusu gerçeğe dönüşüyordu. "Tara."

"Evet," dedi Logan, sesindeki kahkahayla. "Sabotajcılar işin bu noktaya geleceğini tahmin edemediler sanırım. Otelde Tara ile birlikte kalacağım. Hâlâ yemek pişirmeyi seviyordur... öyle değil mi?"

Ford bir sebepten ötürü yemek yapmayı hâlâ sevdiğini biliyordu ve bunu düşünürken arabayı biraz daha hızlı sürdüğünü fark etti; normalde olduğundan biraz daha gergindi.

"Beni etkilemeye çalışıyorsun," dedi Logan. "Bunu hemen anlarım."

Ford yavaşladı ama artık çok geçti. Logan sırıtıyordu. "Aynı zamanda götün teki olduğunu da biliyor musun?" diye sordu Ford.

Logan omuz silkti, tamamen aldırışsızdı.

Ford pedala yüklenmemeye konsantre oldu. "Neden tekrar buradasın?"

"Karımın benden uzaklaşmasına izin verdim. Biz birlikteydik. Benimle seyahat ederdi, hayatımı tahammül edilebilir hale getirirdi ve ben de karşılığında ona iyi bakardım."

Ford bir an dediklerini düşündü. Eğer Tara'nın birine ihtiyacı olduysa bile o günler çok eskide kalmıştı. O büyümüştü ve yeni versiyonların hiçbirinde ihtiyaç duyan ya da bağımlı olan kişi Tara olmayacaktı.

"Peki sen?" diye sordu Logan.

"Ben ne?" Ford ona bir bakış attı. "Ve dikkatli ol çünkü eğer bana Tara'yla ilgili bir şey sorarsan kıçını tekmeleyeceğim ve bundan büyük zevk duyacağım."

Logan bu boş ve sahte tehdit karşısında homrudandı.

Ford sonunda otele vardığında, Logan ön konsolu inceliyordu. "Eğer tek istediğin güzel vakit geçirmekse, Tara bundan daha fazlasını hak ediyor."

Ford, Logan'ın sürekli sırıtmasına karşın arka dişlerinin hâlâ yerinde olmasına şaşırdı. "Benim ne istediğim seni ilgilendirmez."

"Bak, sen onu ortada bıraktıktan sonra hayatındaki adam ben oldum. O, yaşadıkları yüzünden çok sert bir kadındı; ama sabrım ve desteğim karşılığını verdi, benimle evlendi. Şimdi erkek erkeğe konuşuyoruz..." Logan gergin bir şekilde gülümsedi. "Onunla oyun oynadığını düşünebilirsin ama o bir oyuncak değil. Sıradaki kadınına geç, Ford."

"İn."

Logan, Ford'un dediğini yaptı ve pencereye eğildi. "Senin hakkında çok şey duydum. Şunu anlamak zor değil; sen burada herkesin hakkında konuşmak istediği kişisin. Sen iyi zaman geçirme adamısın; kalıcı adam değilsin. Bu yüzden kazanacak olan benim. Ve bunu senin de bildiğini biliyorum."

Ford onun uzaklaşmasını izledi. Tara'yla paylaştıkları şeyin ortak bir arzu olduğu doğruydu ve bunu tatmin etmiş olmalıydılar. Ve Mia da vardı, tabii ki.

Elbette vardı…

Tanrım, vardı... Ford, Logan'ın otele girip gözden kaybolmasını izledi. Tara'ya karşı hissettiklerinin, arzulamaktan ne

kadar ötesi olabileceğini düşündü. İyi zaman geçirme adamı gibi hissetmediğini fark etti.

Daha çok, kafası karışmış adam gibi hissediyordu kendini, şimdiye kadar istediğinden çok daha fazlasını isteyen…

Tara ve Maddie gün ağarırken kalkmışlardı, tekne güvertesinden körfezi izliyorlardı, Logan tekne-eviyle başa çıkmaya çalışıyor gibi görünüyordu.

"İyi mi sence?" diye sordu Tara marina binasında bulduğu dürbünle onu izlerken.

"Yardıma ihtiyacı olsa haber verir, öyle değil mi?" diye sordu Maddie.

"Hayır, öyle değil. O bir erkek, ancak öldüğü zaman yardım ister."

Tekne, marinanın açığındaydı. Altı ay önce, kışın ortasında buraya vardığı için bu tekneyi daha önce kullanabilme şansları olmamıştı.

Fakat, Logan dün arayıp kalacak bir yere ihtiyacı olduğunu söylediğinde, Tara kız kardeşlerini çağırmış, tekneyi temizlemiş ve Logan için hazırlamıştı.

Otelde ayak altında olmasından daha iyiydi.

Chloe de onlara katıldı. "Hey, bu sabah yoga yapacağımızı sanıyordum."

"Şansımı zorlayarak yeterince egzersiz yaptım," dedi Tara dürbünle tekneyi izlemeye devam ederken; Logan güvertedeydi, biriyle konuşuyordu. Onu aramayı düşündü fakat muhtemelen Logan'ın planında çaresiz görünmek ve otelde kalmak vardı. Aynı şeyi evlendiklerinde mutfak gereçlerini kullanarak da yapmıştı.

"Dünkü postalara bakanınız oldu mu?" diye sordu Chloe. "Geçen ay Tuscon'da verdiğim derslerden birkaç çek bekliyorum."

"Çek yok, sadece faturalar var," dedi Maddie.

Chloe iç çekti. "Faturalar her zaman çeklerden daha hızlı seyahat ederler. Neden ki?"

Tara'nın da Maddie'nin de bu soruya verecek cevabı yoktu. Tara hâlâ tekneyi izliyordu. Hah. Logan aniden endişelenmiş görünüyordu.

"Bana tekrar söyler misin, Logan neden otelden bir oda tutamıyor?" diye sordu Maddie, güneşten korunmak için elini, gözlerine siper ederken. "Amacımız odaları kiraya vermek değil mi? O parasını ödeyecek bir müşteri."

"Bu onu çok yakınlaştırır."

Maddie ona baktı. "Eğer onu burada istemiyorsan neden geri dönmesini söylemiyorsun?"

"Çünkü beni geri kazanana kadar gitmeyeceğini söyledi."

"Bu mümkün mü?"

Hayır kelimesi dilinin ucundaydı ama bunu söylemek zor geliyordu. Logan'la tekrar birleşmek gibi bir düşüncesi yoktu. Hem de hiç. Ama senelerdir tek ailesi o olmuştu, hayatında diğerleri yokken bir süre etrafındaki tek kişi oydu ve ilişkilerini yürütmediklerini kabul ettiğinden beri ilk kez Logan onun peşinden gelmişti. Hâlâ duygusal bağları vardı.

"Peki ya Ford?" diye sordu Maddie.

"Ne olmuş ona?"

"Logan'ın şansının olmamasının sebebi o mu? Yalan söyleme. Ona nasıl baktığını gördüm. Benim fast food yemeklere baktığım gibi bakıyorsun."

"Bunları tartışamayacak kadar meşgulüz," dedi Tara. "Misafirlerimiz var-"

"Dışarıda manzara izliyoruz ve otelde sorun yok." Maddie, Tara'nın sesindeki güneyli tonu fark etti ve gülümsedi. "Bu ses tonuyla beni ya da Chloe'yi artık korkutamadığının farkındasın, değil mi?"

"Sanki sizi daha önce korkutabilmişim gibi."

Maddie'nin gülümseyişi sırıtmaya dönüştü. "Ford'la ne yapmak istediğini biliyor musun?"

Tara donuk bir bakış attı. "Senin Jax'i yaptığın gibi çatı katına mı atmalıyım onu?"

Maddie kızardı. "Hey, biz oraya şey için çıkmıştık-"

"Bu cümleyi bitirmemen için sana bir ellilik veririm," dedi Tara hararetli bir şekilde.

Arkalalarından bir soda şişesinin açılma sesini duydular, hepsi döndü.

Ford, Benetau teknesinin güvertesinde duruyordu; bir elinde içeceği, diğerinde cipsler. Şampiyonların kahvaltısı böyle olurdu. Üzerinde beyaz tişörtü, su kayağı şortu ve altından dalgalı saçlarının çıktığı beyzbol şapkası vardı. Bunları kendinden önce giymiş herkesten daha iyi görünüyordu. Gözlerini Tara'nınkilerden ayırmıyordu. "Günaydın."

Maddie fısıldadı. Sadece o bakmıyordu Ford'a, çünkü gözleri sudaydı. "Logan'ın iyi olduğundan emin misin?"

"İyi işte," dedi Tara. "Neden sordun?"

"Çünkü bize el sallıyor."

Ford denize baktı sonra soda şişesini kenara atarken küfretmeye başladı ve Benetau teknesinin motorunu çalıştırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Tara.

"Piç kurusunu kurtaracağım." Bir an durdu ve ümitle Tara'ya baktı. "Eğer ölmesinden memnun olacaksan..?"

"Ne?"

"Batıyor."

Tara baktı. Ford haklıydı. Logan kesinlikle batıyordu.

"Oh, tanrım," diye fısıldadı Maddie, korkmuştu. "O teknеyi ona ben kiraladım. Bu beni katil mi yapar?"

Tara'nin kalbi hızla atıyordu. "Henüz ölmedi."

"Acele et," diye seslendi Maddie, Ford'a. "Tara'nın eski kocasını öldürecek kişi ben olamam! Turuncu kıyafetler içinde çok çirkin görünürüm!"

Tara, Logan'ın iyi bir yüzücü olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. En iyiden daha iyi araba sürerdi ama yüzmek konusunda hiçbir fikri yoktu. Maddie'nin belindeki telsizi kaptı. "Logan, koruma giymiyorsun?"

Telsiz cızırdadı, sonra Logan'ın sesi geldi. "Çantamdalar," dedi. "Ama bunu söylemek istemesem de tatlım, prezervatif taşıyıp taşımadığımı sormanın sırası değil, bazı sorunlar var teknede."

"Can yeleği Logan! Can yeleğinin nerede olduğunu soruyorum!"

"Oh," dedi. "Biliyorum."

Maddie, Ford'a bağırıyordu. "Daha hızlı! Oyumu sana verdim ve senin kazanmanı istiyorum, ama bu şekilde değil, eski kocasını öldürerek değil!"

Tara inanamayarak kafasını iki yana salladı. "Ona oy mu verdin? Sana ve Chloe'ya oy kullanmamanızı söylemiştim. Hiçbirimiz oy vermeyecektik!"

"Aslında, bu komik bir şey, eğer düşünürsen," dedi Chloe; Ford, Logan'a doğru hızla sürerken.

Tara atıldı. "Bunun neresi komik olabilir?"

"Bu iki adamın seninle geçirdiklerinden daha fazla zamanı birbirleriyle geçirmek zorunda kalmaları mesela."

BÖLÜM 15

"Ne istediğini bilmezken yaşadıkların, tecrübedir."
TARA DANIELS

Akşam üzeri, tekne-ev marinaya çekilmişti ve gemi suyu pompasının bozulduğu anlaşılmıştı. Logan'ın hoşnutsuz olmak dışında sağlık problemi yoktu, Tara'nın ev sahiplerini aramasıyla eski evine yerleşmişti.

Haftasonu misafirleriyle ilgili hiçbir sorun yoktu. Chloe haklı çıkmıştı. Balayına çıkmış ikisi de otuzlarının ortalarındaki bir çiftti ve otelle ilgili hiçbir şeyi fark edecek halde değillerdi. Tek istedikleri yataklarıydı.

Maddie öğleden sonra ve akşam üzeri nöbetini almıştı, Chloe ve Mia ise yardım ihtiyacında yedek listesindeydi. Tara'nın kafede vardiyası vardı ve geç kalmıştı. Elinde anahtarlarla koşarak otelden çıkarken neredeyse giriş merdivenlerinde oturan Mia'nın üzerine yuvarlanıyordu.

Mia'nın elinde nasihat kutusu vardı.

"Hey, tatlım." Tara hemen toparladı kendini. "Bunu nereden buldun?"

"Chloe verdi." Mia kutuyu açtı ve ilk kartı çıkardı. Tara'nın kendi el yazısıyla *Kızım İçin* yazıyordu. "Bunları görmekten hoşlanacağımı düşünmüş."

Tara, durmaya devam ederse daha da gecikeceğini biliyordu; ama bunun önemsiz olduğunu da biliyordu. Mia ile konuşmak, Jan tarafından aşağılanmaya değerdi. Ahşap basamaklara bakarak derin bir nefes aldı. Dar eteğini dizlerine kadar çekerek, zar zor basamaklara oturabildi.

Mia dudaklarını sıkarak gülümsediğini saklamaya çalışıyordu, bu durum Tara'ya sadece yaşlanmaya başladığını değil, komik göründüğünü de hatırlattı.

"Bu basamaklar biraz daha geniş olabilirmiş," dedi Tara.

"Burayı seviyorum. Tüm yelkenlileri izleyebiliyorum."

Bu doğruydu. Buradan, tüm marina ve önünden geçen yelkenliler görünebiliyordu. "Yelkencilikle ilgileniyor musun?" diye sordu Tara. "Çünkü eğer ilgilenirsen, iyi bir ustayla akraba olduğunu söyleyebilirim."

Mia gülümsedi. "Biliyorum. Ve evet, ilgileniyorum. Ford beni yakında denize çıkaracağını söyledi." Bir kart çıkardı ve onu Tara'ya gösterdi. *"Elinize susmak için iyi bir fırsat geçerse, asla kaçırmayın."*

Tara biraz eğildi ve küçük bir kahkaha attı. "Bu duruma uyuyor mesela."

"Chloe için mi söylüyorsun?"

Tara, Mia'ya baktı; genç kızın hâlâ gülümsediğini görmek kendi dudaklarının kenarlarını da kıvırmıştı çoktan. "Evet. Onun tarzı da bu işte."

"Evet." Mia kutuya baktı ve bir an sessiz kaldı. Mia için normaldi bu, Tara için değil. Dilini ısırmak ve sessizliği doldurmak zorundaydı. Ve kahretsin, bu çok zordu ama Mia sonunda konuşmaya başlayınca, işkence veren bekleme sona erdi.

"Beni düşünmüşsün," dedi Mia.

Tara güldü. "Birazcık."

Mia gözlerini kutudan kaldırdı, Tara'nın gözleriyle karşılaştı.

"Birazdan çok daha fazla," dedi Tara sakince.

Kızının bakışları ısınmıştı. Bu güzel gözler, Ford'un gözlerine her baktığında hissettiklerini hatırlattı ona. Mia'nın, kendisine böyle bakmaya devam etmesinden başka bir şey istemiyordu, ama ona her şeyi anlatmalıydı. "Gerçeği bilmeni istiyorum Mia. Gerçekleri bilmene ihtiyaç duyuyorum. Seni verdiğim için pişman değilim."

Mia durgunlaştı. "Oh."

"Seni çok sevdim," dedi Tara, elini kalbine koyarak güzel, hem de güzeller güzeli bebeğinin kendisine bakışını hatırlayarak acısını tazeledi. "Oh, Tanrım, seni karnımda ilk hissettiğim andan beni tekmelemeye başladığın zamana kadar hep sevdim. Ama sana ihtiyacın olan sevdiği verebilecek yeterlilikte değildim." Tara durdu, gırtlağı gerilmişti. "Tüm gençlik bencilliğime rağmen, daha fazlasını hak ettiğini biliyordum. Benim sağlayamacağım şeyleri hak ediyordun. Bu yüzden pişman değilim Mia. Seni verdim, çünkü benim sana veremeyeceğim çocukluk yıllarını yaşamanı istedim."

Mia parmaklarını ahşap kutunun üzerinde gezdiriyordu, sessizliği Tara'yı öldürüyordu. "Ve pişman olmadığım bir şey daha." Tara, Mia'nın eline doğru uzandı. "Bu yazı seninle geçirmek. Hiçbir şey uğruna bundan vazgeçmem, seni tanımak istiyorum."

Mia'nın parmakları Tara'nın elini yavaşça daha sıkı tutmaya başlamıştı. "Bu, en büyük hatanla yüz yüze gelmek demek olsa bile mi?"

"Ah, Mia." Tara kolunu, güzel, akıllı ve tereddütlü kızına sarma riskini göze aldı. "Söylediklerimde ciddiyim. Sen benim için asla bir hata olmadın. Senin dünyaya gelmen gerekiyordu ve burada olduğun için çok, çok mutluyum."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Mia, kısacık bir an düşündükten sonra, başını Tara'nın

omzuna dayadı. Tara'nın kalbi göğsünden dışarı fırlamak üzereydi. Birkaç dakika daha sessizce oracıkta oturdular, Tara telefonunun ısrarcı ve aralıksız titreyişlerini yoksaydı. Jan'ın aradığını biliyordu; hava dalgaları ile kendisine ulaşan öfkesini hissedebiliyordu, ama Tara'nın yerinden kalkmaya niyeti yoktu.

"Burada olduğum için ben de mutluyum," dedi Mia.

Tara gülümsedi. "İyi işleri sana verip Chloe'ya tuvaletleri temizletmek çok eğlenceli."

Mia'nın dudakları kıvrıldı. Ford da bunu yapardı, hiçbir şey yapmadan duygularını yansıtabilirdi. Tara'nın cebindeki hareket devam ediyordu, ama Mia onun yüzüne bakıyordu, kafasında bir şeyleri netleşiyordu, bu yüzden Tara kıpırdamadı.

"Bunu hayal ediyordum," dedi Mia sonunda. "Ben, şu an, benim yaşımda çocuk sahibi olmak. Bunlar... anlaşılması zor. Travmatik. Büyük sorumluluk."

Tara neşeli olmayan bir kahkaha attı. "İnsanların küçük düşürücü terörünü unutmamak lazım."

"Ailen bundan utandı mı?"

"Babam, evet." Tara babasının, telefonun ucundaki sesinin taşıdığı hayal kırıklığını hâlâ hatırlıyordu. Gözyaşları içinde bıraktığı mesajına geri dönmesi günler sürmüştü, kimbilir hangi iş seyahatinde neredeydi... "Ama büyükannen, şaşırtıcı şekilde destek olmuştu."

"Neden şaşırtıcıydı?"

"Birbirimizi çok sık görmüyorduk. Sadece yazları, bazen. Ama yargılamadı ve kızmadı. Kendimi kötü hissettirmeye çalışmadı beni. Sadece Seattle'da gidebileceğim özel bir lise buldu benim için ve ona ihtiyaç duyduğum zaman yanıma geldi. Senin doğumuna da geldi. Ve sonraları senin için var olmaya devam etti, ne zamanki-"

"Hastalandığımda." Mia başını salladı. "Ailem bana söy-

lemişti. Hastahane masrafları için yardım etmiş."

"Ben bunu yaptığını o zamanlar bilmiyordum," diyerek itiraf etti Tara. "O ölene kadar da hiçbir şey duymadım; ama evraklarını karıştırırken senin durumunu öğrendim. Kalp damarıyla ilgili bir sorunun olduğu yazıyordu."

"Kalbim... bana kötü davranıyordu." Mia parmaklarıyla cümlesini tırnak içine aldı. "Ailemin söylediği buydu. Ameliyat oldum ve şimdi kalbim harika çalışıyor. Kardiyolojist böyle söyledi. Harika."

"Çok korkmuş olmalısın."

Omuz silkti. "Ailem bana bir sürü hediye aldı ve ameliyattan sonra beni Disneyland'a götürdüler."

Çocuklar hastalıkları çabuk atlatırlardı...

"Peki ya Ford? Senin hamile olduğunu öğrenince ne yaptı?"

"Benden daha iyi karşıladı. O..." Güçlüydü. Olgundu. Sakindi. Geriye bakınca, Tara, Ford'un biraz olsun, en az kendisi kadar korkmuş olmasını beklerdi; ama Ford kesinlikle korktuğunu göstermemişti. "İnanılmazdı."

"Peki neden ikiniz birlikte değilsiniz?" diye sordu Mia, Tara iç çekerken. "Üzgünüm, tekrar sormaktan alıkoyamadım kendimi." Başka bir nasihat kartı çekti. *"Parayı ikiye katlamanın en kısa yolu, desteyi ikiye katlayıp cebine geri koymaktır."* Mia tekrar güldü; onun Şanslı Liman'a geldiği günden beri Tara'nın boğazındaki düğüm ilk kez gevşemişti. Tanrım. Tanrım, bebeği ne kadar da güzeldi. "Bu çok güzel," dedi Tara. "Seninle böyle olmak çok güzel."

Mia başını eğip kutuya baktı. "Senin katı, uzlaşmaz ve sabırsız biri olduğunu söylediğim için üzgünüm."

Tara gözlerini kırptı. "Bunları bana söylemedin ki."

"Oh, evet. Sadece düşündüm." Mia çekindi. "Üzgünüm."

"Peki. Söylediklerinde haklısın, belki onlardan daha fazlasıyım."

"Sen akıllı, tatlı ve ilgilisin aynı zamanda," dedi Mia sessizce. "Sen sakin ve derli toplusun, bana bulaşmayın modunda geziyorsun ama aynı zamanda çevrendeki herkesle ilgilisin. Seni çılgına çevirenlerle bile."

Tara güldü, şaşırmıştı. Ve etkilenmişti. Kızının onu çok iyi tanıyor görünmesi dayanılmaz şekilde etkilemişti Tara'yı. "Bunları nereden biliyorsun?"

"Chloe söyledi. O, seni çılgına çevirdiğini ama buna rağmen onun yanında olduğunu söyledi, ne olursa olsun. Seninle ilgili en sevdiği şey buymuş, benim de öyle."

Tara'nın kalbi acıyla titredi; ama iyi yönde. "Benim en sevdiğim şeyim ne biliyor musun?"

Mia kafasını iki yana salladı.

"Sen."

Kızının gözleri gülümserken puslanmıştı sanki ve Tara kendini kontrol etmek için savaşıyordu. Mia'ya uzandı ve Tara'nın telefonu tekrar titremeye başlayana kadar birbirlerine sarıldılar. Mia homurdandı ve geri çekildi. "Biri gerçekten sana ulaşmak istiyor."

"Patronum." Tara gözlerini kırpıştırdı. "Rimelim akmış mı?"

"Hayır," dedi Mia. "Yine de suya dayanıklı olanlardan kullanmalısın. Ve daha nazik bir patron bulmalısın."

Tara güldü ve ayağa kalktı, kırışmadığını umduğu eteğini düzeltti. "Burada işin bitince kafeye gel, sana akşam yemeği hazırlayayım."

"Arkadaşımı getirebilir miyim?"

Carlos, diye düşündü Tara, bu düşünce de onu geceleri uyanık tutanlardan biriydi -gençlerin hızlı gittiği düşüncesi. Şimdiden ayrılamaz hale gelmişlerdi demek ki. "Tatlım, Carlos konusunda," yavaşça cümleye girdi. "O..."-*Azgın bir genç miydi?*- "O senin için biraz büyük."

"Aynı yaştayız."

"Peki o zaman, o çok..." Kahretsin. Hiçbir şey değildi. O harika bir çocuktu ama hiçbir çocuk harika kalmaya devam etmezdi, bunu şimdiden biliyordu.

"Aslında," dedi Mia. "Ben Ford'u çağıracaktım. Onunla ilgili sorunun var mı? Çünkü yemek pişirirken seni izlemeye bayılıyor. Bana böyle söyledi."

Tara durdu. "Öyle mi? Başka ne söyledi?"

"Seni ve beni bir arada görmeyi çok sevdiğini."

Ah. Kahretsin. İşte Tara'nın kalbi tekrar acımıştı.

Bu soruyu Mia'nın şüpheci bakışları takip etti. "Tatlım, gizli planlar yapmıyorsun öyle değil mi?"

"Ne gibi?" diye sordu Mia masumca.

Oh, Tanrım. "Ford'la beni bir araya getirmek gibi."

"Hey, oylamayı başlatan ben değilim."

"Mia."

Mia aniden on yedi yaşından çok daha küçük görünmeye başladı. "Bunun neresi kötü?"

"Sadece seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum," dedi Tara. "Çünkü Ford ve ben, biz birlikte değiliz..."

"Biliyorum. Biliyorum. Bunu yüz kez belirttin." Mia'nın dikkati aniden Tara'nın arkasındaki bir şeye odaklandı. "Gitsen iyi olacak. Kafeye geç kalmak istemezsin."

Tara arkasına baktı ve Mia'nın gözlerinin gördüğü şeyin Carlos olduğunu anladı; avludan, marina binasına doğru yürüyordu.

"İyi çalışmalar," dedi Mia ayağa kalkarken. "Sonra görüşürüz."

"Mia-"

Ama Mia çoktan Carlos'la arasındaki mesafeyi yarıya indirmişti ve tekrar on yedi yaşında görünüyordu şimdi.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Tara birinin elektrikli testereyle otelin içinde gezdiğini fark ederek uyandı. Doğruldu ve duyduklarının kız kardeşinin horlamasından başka bir şey olmadığını anladı.

Hem de yan odadaki kız kardeşinin horlaması.

Tara saate baktı -gece yarısı. Harika. Yataktan kalktı ve Chloe'nin odasına gitti. "Sus."

Chloe uykusunda mırıldandı, "Biraz sola Paco," dediği duyulan bir cümle çıktı ağzından.

"Chloe!" dedi Tara yüksek sesle.

Chloe yatağında döndü ve sessizliği dolduran bir küfür salladı.

Tara iç çekerek yatağına döndü ve uykuya daldı. Çıplak bedeninin, Ford'un yetenekli diliyle ödüllendirdiği rüyanın yarısına gelmişti ki, Chloe tekrar gürüldemeye başladı. Tara saatine baktı.

Gece yarısını iki geçiyordu.

Kahretsin. Uyumak olanaksızdı ve nedense acıkmış hissediyordu. Maddie'yi bulmalıydı çünkü aniden canı cips çekmişti. Tek sorun, otelde tek bir cips paketi bile yoktu; Maddie'nin iyiliği için hepsini yok etmişti. Cips bulabileceği tek yer kasaba merkeziydi.

Ya da... Ford'un teknesi.

Bu, bir adamın teknesine gizlice girip yiyecek çalmak anlamına gelir miydi? Şüphesiz. Ama kahretsin ki Ford'un tişörtünü çalmıştı. Ve hatta, şu an üzerindeydi... Bir araklama daha yapsa ne çıkardı?

Midesi guruldadı ve bunun üzerine Tara, kararını vererek yatağından tekrar kalktı. Kapıya geldiğinde ayakkabı giymesi gerektiğini fark etti ve ortalıkta bıraktığı tek ayakkabısını ayağına geçirdi -dolgu topuklu sandaletleri. Ford'un tişörtü, şortu ve sandaletleriyle nasıl göründüğünü düşündü bir an.

Seni bu saatte kim görecek, diye düşünerek ikna etti kendini. Tekne çok da uzakta sayılmazdı. Topuklu sandaletleriyle koşarak, marina binasının etrafından dolaşarak güverteye çıktı, mucize eseri bileğini burkmamıştı.

Gece gürültülüydü. Rüzgâr yoktu ama bir yerlerden öten baykuşun sesi geliyordu ve eşinin ona cevap verişi. Cırcırböcekleri ötüyordu ve ayın geri çektiği sular güvertenin sert ahşabına vuruyordu.

Houston'dayken Tara dördüncü kattaki bir dairede yaşıyordu. Şehir ışıkları pencerelere vurur ve ay ışığını gölgelerdi; ve 7/24 çalışan havalandırmanın dışında tek bir gürültü olmazdı. Altı ay önce, Şanslı Liman'a ilk geldiğinde -huysuz, alıngan ve mutsuzken- geceleri doğanın çıkardığı seslerden nefret ederdi; ama nasılsa, aylar geçtikçe, bu sesleri bünyesi kabul etmişti. Ve hatta sevmişti.

Aynı sesler onu dinlendiriyordu artık, gecenin sonsuz karanlığı da öyle. Burada şehir ışıkları yoktu, yıldızların pırıltısını engelleyecek hiçbir şey yoktu. Dışarıda kalıp gecenin keyfini sürebilirdi ama bunun için uygun giyinmemişti. Ve o cipsler Tara'nın ismini haykırıyorlardı. Sandaletleriyle tekneye çıkarken zor anlar yaşamıştı ve Ford'un tişörtü üzerindeyken tekneyle iskele arasına düşmüş halde bulunduğunu hayal etti.

Tekneye çıkmayı başardıktan sonra, içeri ilerledi ve umduğu gibi cipslerin küçük tezgâhın üzerinde onu beklediklerini gördü. Bir eliyle ağız dolusu cipsi alıp diğer elini uzatmıştı ki ortalık aydınlandı. Ani parlaklık gözlerini kırpıştırmasına neden olurken, arkasını döndü ve onu gördü...

Ford.

Tara'nın ağzının dolu olduğunu ve parmaklarının arasında hazır bekleyen cipsleri görünce gülmeye başladı. Yataktan yeni kalkmış olduğunu belli eden saçlarını, çıplak bacaklarını ve topuklu ayakkabılarını fark edince gülümsemesi koca bir sırıtmaya dönüşmüştü. "Güzel," dedi.

"Göründüğü gibi değil."

"Öyle mi?" Üzerinde, düşük belli şortundan başka bir şey yoktu. Saçları, erkeklerin uyandıkları zamanki seksi dağınıklıktaydılar. Karşı tezgâha dayandı ve ellerini ceplerine soktu. Rahattı. İzliyordu.

Eğleniyordu.

Kahrolası.

"Peki nasıl görünüyor olmalıydın?" Ford bilmek istiyordu.

Tara üşütmenin sınırında bir piliç gibi onun evine girmiş ve cipslerini çalıyordu. "Uh..."

Gözleri Tara'nın üzerindeki tişörte kilitlenmişti. "Ya çok sıcakladın ya da beni özledin -o benim tişörtüm mü?"

Kahretsin. Kafasını eğdi ve kollarıyla üzerini kapadı, fakat bu, tişörtün daha yukarı çıkmasına ve altındaki pembe dantelli çamaşırının görünmesine sebep oldu.

Bu bir anlığına Ford'un dikkatini aşağılara çekti. Yüzündeki gülümseme hınzırlaştı ve etrafındaki hava ısınmaya başladı.

Evet, kesinlikle iç çamaşırıydı görünen.

"O," dedi. "Benim tişörtüm."

Tara gerçekten tişört konusunu konuşmak istemiyordu. "Uyuyamadım. Acıktım ve cipslerinin olduğunu tahmin ettim."

"Suçunu itiraf ediyorsun yani," dedi Ford kafa sallayarak. "İyi plan. Yakalanmanın dışında. Benim yatağıma girip uyumayı da düşünüyor muydun?"

Yatak kelimesini söyleme şekli, Ford'un ona yatakta yaptığı inanılmaz şeyleri ve aklını uçuran keskin anıları hatırlattı. Ve yatağın dışındakileri... "Hayır," dedi. "Bu kabalık olurdu."

Yavaşça güldü. "Hâlâ kendinle ilgili sorunlarla uğraşıyor musun?"

"Evet," dedi Tara ciddiyetle. "Sen?"

"Ben bu süreçteki sorunlardan biriyim, bebeğim." Kötü

çocuk gülüşü attı. "Hâlâ aç mısın?"

"Evet," diye fısıldadı Tara.

Parmağıyla çağırdı onu. "Gel buraya düğünçiçeği."

"Bu gerçekten...kötü bir fikir."

"Kötüyü iyiye çevirmekte iyiyimdir."

Ah. "Bundan vazgeçmek zorundasın."

"Neyden?"

Seksi görünmekten, diye düşündü Tara. *Baştan çıkarıcı konuşmalardan.*

Nefes almaktan.

Cips paketlerinin durduğu tezgâha döndü ve su şişesini alıp ağzındaki kırıntıları temizledi. Ford'un tam arkasında olduğunu bilmek belini titretmeye başlamıştı. Sonra o kadar sokulmuştu ki, bedeninin sıcaklığının tişörtten geçip kendi tenine dokunduğunu hissediyordu. Ondan uzaklaşabilirdi, ama gerçek olan, olmak istediği yerin tam ortasında durduğuydu.

"Peki," dedi titrek bir sesle. "Ben... hâlâ senden etkileniyorum." Ford, onun saçlarını tutup nefesini çıplak ensesine değdirince, Tara'nın nefesi sarsılmaya başlamıştı. Dizlerini sıktı. Ayakta durmak için bunu yapmak zorundaydı. "Ama seninle tekrar sevişmek istemiyorum."

"Ama buradasın," diye mırıldandı Ford, Tara'nın teninde gezen dudaklarının arasından. "Teknemde. Gece yarısında."

"Evet. Öyle görünüyor," diye kabul etti Tara. "Ama gerçekten tek istediğim cips yemekti."

"Ve tişörtüm." Ford bir parmağını sırtından aşağıya doğru gezdirdi, sınıra gelince durdu, Tara'nın nefesi aniden kesildi. "Nasıl oluyor da tişörtüm senin üzerinde oluyor?" diye sordu Ford, eli Tara'nın kalçasının üzerindeyken.

Alt bedenini onun avcuna bastırmamak için kendini zor tutuyordu Tara.

Ya da kasıklarına.

"Tara."

Gözlerini kapatarak sızlandı. "Onu çaldım. Krep tavanı getirdiğim gün çaldım."

"Yüzüme bak."

Hayır, hayır, çok teşekkür ederim.

Ellerini Tara'nın beline yerleştirdi ve onu kendine doğru çevirdi. "Seni kendi tişörtümün içinde görmekten hoşlanmadım diyemem," dedi Ford. "Çok hoşlandım. Hem de çok. Benden uzak durmak isteyişine şimdiye kadar saygı duydum fakat bu gece bana geldin, bu yüzden tüm bahisler yattı. Neden benim tişörtümü giydiğini açıkla."

Tara, alt dudağını kemirmeye başladı. Verecek cevabı yoktu. En azından gerçek cevapları, ona söylemesi gereken türden şeyler değildi. "Bu tişörtü ilk aldığında aynısından bana da vermiştin."

"Hatırlıyorum. Senin de hatırladığını fark etmemiştim."

"Evet, hatırlıyorum. Ve onu çok seviyordum," dedi Tara. "Ve yangında onu kaybettim. Onu gerçekten özledim. Seninkini görünce..." Gözlerini kapadı. "Kahretsin, Ford. Bunu açıklayamam. Aklımı kaybettim ve senin tişörtün çaldım. Bu kadar. Mutlu musun?"

"Hmm," dedi Ford tarafsızca. "Yangın altı ay önce çıkmıştı." Elleri hâlâ Tara'nın belindeydi ve tişörtün eteğinin altına doğru ilerliyordu; parmak uçları çıplak belinin üzerinde yavaşça ileri geri geziyor ve Tara'nın kaslarını geriyorlardı. "Demek o zamana kadar eski tişörtü sakladın?"

"Çok rahat bir tişörttü."

Ford buna güldü. "Rahat. O tişörtü on yedi sene boyunca sakladın çünkü rahattı."

"Evet."

"Yalancı. Güzel yalancı." Eğildi ve onu öptü.

Yumuşak.

lık.

Sonraki raundun nasıl olacağını tahmin ettiği için, başını onun göğsüne yasladı. Ford'u böylece durduracak mıydı yoksa durmamasını mı sağlacaktı emin olamadı.

Sessizlikte Tara'nın midesi guruldadı ve Ford sırıttı. "Dediklerin doğruymuş. Gerçekten açsın." Ford, küçük buzdolabına döndü, tortilla, peynir ve salsa sosu çıkardı.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana meksika yemeği hazırlıyorum. Aslında bunu ızgarada hazırlamak isterdim ama burada imkânsız."

Tortilla ekmeğinin üzerine bir kaşık dolusu salsa sosunu döküşünü izledi, sonra onu yaydı ve üzerine peynir yerleştirdi. Ellerinin hareketinde bir şey vardı, konsantrasyonu, mutfakta kendini farklı hissedişi... Tara tüm bunları görebiliyordu.

Ve Ford'u da görebiliyordu, hem de nasıl.

Ford, tabağı geri almak için, Tara'nın içindekilerin hepsini bitirmesini bekledi ve boş tabağı tezgâhın üzerine bıraktı. Gözlerini Tara'dan ayırmayarak ayaklarının arasındaki boşluğa kendi adımını yerleştirdi.

"Buraya bunun için gelmedim," diye fısıldadı Tara, Ford yavaşça üzerindeki tişörtünü sıyırıp kafasından çıkarırken.

"Burnun uzamaya başlayacak Pinokyo," dedi Ford, ellerini Tara'nın beline yerleştirirken.

"Sen hiçbir şey yemedin," dedi Tara anlamsızca.

"Meksika yemeğine aç değildim."

"Neye açsın?"

Ford'un gözleri öyle ateşlenmişti ki Tara kemiklerini eritiğini hissediyordu. "Tahmin et," dedi ellerini kalçalarının üzerine yerleştirirken. Parmağını çamaşırına taktı ve onu aşağı çekti. Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve ona neye aç olduğunu gösterdi.

Tekrar tekrar gösterdi.

BÖLÜM 16

"Olaylar başkalarının başına geldiği sürece her zaman daha komik görünür."

TARA DANIELS

Tara otelin mutfağında ve nadiren bulabildiği kutsal sessizlikte tek başına dikiliyordu. Gün doğumunda Ford onu otele bırakmadan önce kaç kez birlikte olduklarını düşünmemeye çalışıyordu.

Ya da onun kendisi için neler ifade ettiğini. Mia'yla birlikte. Ve kız kardeşleri. Ve Şanslı Liman...

Tüm bu bağlar Ford'un oluşuna bağlıydı ve kalbinin etrafında titreşip duruyorlardı.

Kahrolası bağlar. Onları istemiyordu. Tek istediği şey, olması gerektiği gibi kalbini korumaktı ama bu gitgide zorlaşıyordu. En azından Ford'un yanındayken olan buydu. Güzel zaman geçiriyordu. Evet, gerçekten çok güzel zaman geçiriyordu. Daha iyisi olamazdı ama bu...

Tara kör olmuş gibi buzdolabına bakarken, Chloe içeri girdi. "Aç mısın?"

"Hayır," dedi Tara. "Meyve suyu mu votka mı? Karar vermeye çalışıyorum."

Chloe güldü. "Her zaman votka. Daha az kalorili. Ama asla meyve suyu ve votkayı birbirinden ayrı düşünemem. İkisini birlikte kullan."

"Hmm," dedi Tara ve dolaptan yumurta çıkardı.

"Muhtemelen dün gece yaşadığın vahşi sekste kaybettiğin kalorileri geri almak istiyorsun, öyle değil mi?"

Tara, Chloe'ya bakmak için dönerken yumurtaları neredeyse düşürüyordu. "Ne?"

"Gün doğumunda birbirine karışmış saçlarla ve yüzünde koca bir gülümsemeyle geldin, erken kalmaktan nefret eden biri için bu neşe çok fazla." Chloe omuz silkti. "Seksten başka bir şey olamaz. Ve bunu Ford ile yaptığına göre, oldukça fantastik bir gece olduğunu anlayabiliyorum. Ford'du öyle değil mi?"

"Oh Tanrım," dedi Tara, "Evet."

Chloe bu itirafa karşı sadece sırıttı.

"Kes şunu," dedi Tara. "Bu konuları konuşmayı sevmiyorum."

"Lütfen daha cici olur musun? Hem bu konu, seninle konuşmak istediklerimden çok daha iyiydi."

Tara cevap vermek için ağzını açtı ama arka kapıdan her zamanki büyük adımlarıyla Sawyer içeri girdi. Mutfakta görmeye alışık olmadığı ve sabah kahvesi için uğradığında asla göremediği Chloe'ya takıldı gözleri.

Sadece Sawyer için kullandığı kupayı raftan aldı ve onu doldurdu.

Chloe olanları izledi, Sawyer'ın sessiz ama büyük teşekkür edişini gördü, gidene kadar tek kelime etmedi. "Neden kahveni çalmasına izin veriyorsun?"

"Çünkü o, işi zor olan iyi bir adam ve sen onun işini daha da zorlaştırıyorsun. O yüzden kendimi ona borçlu hissediyorum."

Chloe gözlerini devirdi. "Ah sana gelince, hanımefendi, yüzünde *yeni becerildim* ifadesi var. Ondan kurtulmaya çalış, yani etraftaki çocukların akıbeti için."

Tara, çelik buzdolabı kapağında kendini görmeye çalıştı. Kahretsin, Chloe haklıydı.

"Oh, bu sabah senin dizüstü bilgisayarını ödünç aldım," dedi Chloe rahatça, çilekleri, yoğurt ve karıştırıcıyı bir araya toplarken.

"Sakın bana tekrar porno izlediğini söyleme," dedi Tara. "Geçen sefer açtığın *Channing Tatum'u çıplak gör* bağlantısına tıkladığın için bilgisarım kilitlendi."

"Hey, kim olsa açardı, zaten kafa bulmuşlar benimle. Onu çıplak göremedim. Ve bu sefer, hayır porno sitelerine girmedim. Sadece postalarımı kontrol ediyordum. Ve yanlışlıkla Firefox geçmişine girdim."

"Yani?"

"Yani, Facebook hesabı açıp Ford'a gizlice oy verdiğini öğrendim."

Tara donakaldı. "Hayır."

"Peki. Ama verdin."

Tara ellerini birleştirdi. "Facebook'ta tek bir Tara Daniels olmadığını bilmeni isterdim," dedi kendine güvenerek.

Chloe eğleniyor görünüyordu. "Evet, tek bir Tara Daniels yok; ama ya şuna ne dersin: *Tallulah Danielson?* Tallulah? Danielson? Sana inanamıyorum. Çünkü eğer kendini gizleyeceksen, lütfen yardım iste ve asla FBI'a iş başvuru yapayım deme."

Kahretsin. Bu çok utanç vericiydi. Daha kötüsü, Tara'nın bulabileceği bir bahane yoktu. Tek bir tane bile.

Oh! Geçici çıldırma. Bu işe yarayabilirdi. Ya da kaçmak, Tara karar verdi, sırıtan Chloe'ya arkasını döndü fakat bir adamla yüz yüze geldi.

Ford. O da sırıtıyordu. "Tanrı seni kutsasın, Tallulah."

Chloe kahkahayı bastı ve ona sarılmak için odanın diğer ucuna doğru yürüdü. "Kafayı Tara'ya taktığını bilmesem," dedi, "seni kendime ayarlardım."

Ford da ona sarıldı. "Doğru. Ona kafayı taktım."

Ah. Bunu yapmayı kesmeliler, diye düşündü Tara, onları izlerken kalbi yerinden çıkacaktı. Tüm bu küçük şeyler bir araya gelince, gece yarısı ona Meksika yemeği pişirmesi gibi, ya da ona sabahın ilk kahvesinden daha güzel bir şeymişçesine bakması gibi... Ya da tam şu an ona delice eğleniyor bir halde bakması gibi. "Bana onun arkamda dikildiğini söylemen gerekirdi," dedi Tara, Chloe'ye.

"Belki de."

Tara kafasını salladı ve Ford'a baktı. "Logan'a oy vermek için girmiştim, yanlış butona bastım."

Ford kahkahayı patlattı. Üzerine bir tişört ve Levi's pantolon geçirmişti, kelebek gibi hafif görünüyordu ve bedeninin güzelliği ortaya çıkmıştı. Saçları dağınıktı ve inanılmaz hoş görünüyordu; Tara kendini, onu izlerken buldu.

Ford aynı şekilde karşılık veriyordu, dudaklarının kenarlarını kıvıran gülümseme hâlâ suratındaydı.

Chloe boğazını temizledi. "Peki. Bu çok sevimliydi ve..." Tara'ya baktı. "Ama gerçekten seninle konuşmam gerekiyor. Birkaç dakikan var mı?"

"Aslında yok, senin de yok. Misafirlerimiz kahvaltı isteyecekler."

"Uzun sürmeyecek," dedi Chloe, "ama gerçekten önemli."

Ah cehennem olası. Önemli bir şey gerçekten, Tara bunu Chloe'nin gözlerinde görebiliyordu. "Tekrar tutuklandığını söyleme, çünkü eminim bu sefer hapishane anahtarlarını Sawyer suratına fırlatacak-"

"Hayır. Canım," dedi Chloe, ellerini birbirine vurarak.

"Bir kız sadece bir kez tutuklanır-"

"Üç kez."

Chloe iç çekti. "Bu sefer konu senle ilgili."

"Benimle mi?"

Chloe, Ford'a baktı, ciddileşmişti, sonra nefes aldı ve cebinden beyaz, plastik bir şey çıkardı. "Alt kattaki banyoda losyon ve sabun sepetleri hazırlıyordum, çöpleri boşaltıyordum ve diğer işler işte."

"Çöpleri daha bu sabah ben boşalttım," dedi Tara.

"Biliyorum," dedi Chloe. "Seni gördüm. Yani bu demek oluyor ki, oraya son giren sendin. Bu yüzden bunu sana vermemi istersin diye düşündüm, böylece kimse yanlış anlaşılmalara düşmez."

Tara, Chloe'nin elindeki şeye baktı ve şok oldu. "Bu gebelik testi."

"Negatif sonuç," dedi Chloe. "Erkekler için bu sonuç oldukça rahatlatıcıdır, öyle değil mi?"

Tara'nın neredeyse kalbi duracaktı. "Sen neden bahsediyorsun? Bu benim değil."

Ford'un teste bakan suratı anlamsızlaşmıştı. Kısacık bir an sonra, kafasını kaldırdı ve Tara'yla göz göze geldi, bakışları gölgelenmişti.

Çünkü Tara'nın ne yaptığını biliyordu. Prezervatif kullanıyorlardı. Her seferinde. Bu aralarında konuşulmasına bile gerek olmayan çok ciddi bir şeydi ve ikisi de biliyordu. Bu yüzden Ford'un aklı bir sonraki seçeneği bulmaya çalışıyordu, Logan'la mı birlikte olmuştu?

"Benim değil," dedi Tara tekrar ve Chloe'nin kolunu yakaladı. "Bize bir dakika verir misin," dedi Ford'a, sonra cevap beklemeden Chloe'yi kilere çekti ve kapıyı kapadı.

"Evet," dedi Chloe, küçük ve karanlık odaya bakarken. "Neden her şeye Ford'u karıştırdığını anlıyorum. Çünkü

onunla birlikte olmak istiyorsun." Bir rafın dayanıklılığını denedi. "Bu raf sağlam mı?" dedi Chloe.

"Chloe, bunu nasıl yaparsın?" diye sordu sert bir fısıltıyla.

"Bilmiyorum. Belki bu rafa otururum, o bacaklarımın arasına girer ve-"

"Bana, bunu Ford'un önünde nasıl yaparsın diye soruyorum? Tanrım, bu şimdiye kadar yaptığın en sorumsuz, kaba ve umursamaz hareketti!"

Chloe bir an durdu, Tara'nın öfkesini inceledi, dürüst olmak gerekirse kimsenin hislerini önemsememişti. Ve her zaman bunun için bulacağı bir bahane olmuştu. "Hey eğer gebelik testi yapacak kadar birbirinize yakınsanız, onun da seninle birlikte endişelenmesi gerekirdi. İkinci kez."

"Bu benim değil!"

"Peki, benim de değil," dedi Chloe. "Koca bir senedir seks yapmıyorum. Miami'deki Küba'lı adamdan sonra hiç olmadı."

"Oh Tanrım," dedi Tara. "Bu Mia'nın."

"Ne?"

"Gebelik testi! Mia'nın!"

Chloe bunu sindirmeye çalıştı, sonra yavaşça nefesini bıraktı. "Oh, hayır."

Tara dişlerini sıktı. "Carlos'u öldüreceğim-"

"Mia'nın değil. Bu benim."

Tara ve Chloe birbirlerine baktılar, sonra kapıya, biri konuşuyordu. Chloe kapıyı açtı ve Maddie'yi gördüler.

Ve Mia.

Yan yana duruyorlardı, Maddie mahcup görünüyordu. "Onu kâğıda sarmıştım ve kimsenin görmeyeceğini sanıyordum," dedi.

Tara kafasını çıkardı ve Ford'u aradı.

"Ford gitti," dedi Maddie.

Mia hâlâ tek kelime etmemişti. Zar zor saklayabildiği kızgınlığıyla Tara'ya bakıyordu. "Testin benim olduğunu sandın."

Tara ağzını açtı ama Mia kafasını sallayarak bir adım geri attı. "Gitmem gerekiyor," dedi ve kapıya doğru ilerledi.

"Mia, lütfen." Tara ona doğru koştu. "Bekle-"

Mia arkasını döndü, gözleri dolmuştu. "Benim olduğunu sandın," diye tekrarladı. "Seks yaptığımı ve korunmayacak kadar salak olduğumu düşündün. Aynı salaklığı, testi burada yapıp sonucu herkesin bulabileceği bir yerde bırakarak yaptığımı düşündün." Yüzünü buruşturdu ve Maddie'ye baktı. "Lütfen alınma."

Maddie iç çekti. "Önemi yok."

"Mia," dedi Tara, sesindeki duygular net bir şekilde duyuluyordu. "Üzgünüm, bu ani bir tepkiydi, ben çok üzgünüm."

Mia'nın omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı kalkmıştı, ama hepsi değil, kafasını salladı.

"Yani Carlos'la sevişmiyor musun?" diye sordu Chloe.

"Hayır!" dedi Mia kendine sarılarak. "Yok öyle bir şey!"

"Güzel," dedi Chloe. "Çünkü seks yapmayan tek kişinin kendim olmasını istemiyorum." Maddie'ye döndü. "Ve sen. Demek gerçekten hamile olabileceğini düşündün, öyle mi?"

Maddie kafa salladı, sandalyeye baktı ve kendini bıraktı. Chloe'nin kahvesini aldı ve bir yudum içti. Suratını buruşturarak üç kaşık şeker ekleyip karıştırdı ve tekrar içti.

"Yani hamile değilsin diye, diyabet hastası mı olmak istiyorsun?" diye sordu Chloe.

Tara, Chloe'ya sertçe baktı, Chloe dudaklarını kilitledi ve hayali anahtarı uzaklara fırlattı. Tara hâlâ onu boğarak öldürmek istiyordu, ama daha fazla istediği şey, Ford'u bulmak ve iyi olduğundan emin olmaktı. Ya da seviştikleri zamanki ka-

dar iyi olup olmadığından emin olmaktı...

Kahretsin. Tam olarak ne yaptıkları hakkında hiçbir fikri yoktu, birlikte geçirdikleri zamanın çoğunda isimlerini sayıklayarak inlemelerinin dışında. Ne olursa olsun, onu görmesi gerekiyordu, testin kendisine ait olmadığından emin olmasını sağlaması gerekiyordu. Ama ne yazık ki, Maddie eriyip bitmiş görünüyordu ve Tara yanındaki sandalyeyi çekip oturdu.

"Jax evlenmek istiyor," diye fısıldadı, sonra güçlü bir nefes verdi, sanki omuzlarının üzerinden koca bir yük kalkmış gibiydi.

"Ve?" diye sordu Chloe.

"Ve bence, hamile olduğumdan korktuğu için istedi." Maddie koca gözleriyle kız kardeşlerine baktı. "Sadece bu yüzden evlenmek istemiyorum."

"Hayır, sadece bu değil," dedi Tara. "O seni seviyor."

"Ben de onu seviyorum. Ama bir evrak parçasına ihtiyacım yok."

"Ya pırlantaya?" diye sordu Chloe. "Bir pırlantaya ihtiyacın yok mu?"

"Hayır. Yani, belki." Maddie isteksizce gülümsedi. "Ama biz çok uzun süredir birlikte değiliz ki."

"Altı ay," dedi Tara.

"Evet ve birbirimize bağlıyız," diye kabul etti Maddie. "Ve bu kadarı benim için yeterli. Yeterli olmalı, öyle değil mi?"

"Kendini mi yoksa bizi mi ikna etmeye çalışıyorsun?" diye sordu Chloe. "Çünkü ben hâlâ pırlantayı düşünüyorum. Koca bir pırlantayı geri çevirmek zor olur. Sonra güzel bir parti, mükemmel bir balayı tatili ve onun kredi kartını kullanabilme hakkı." Tara'nın onu durdurmak için çevirdiği kafasını görünce Chloe gözlerini devirdi. "Ve peki. Daha önemlisi, ona deli oluyorsun. Olduğunu biliyorum. Seni gülümsetiyor. Ve senin obsesif kompulsif bozukluğunu şirin buluyor." Tara'ya bir bakış attı, *gördün mü, ben de kardeşime destek olabilirim*

diyen bir bakış.

"Obsesif kompulsif bozukluğum yok," dedi Maddie. "Kesinlikle. Ona deli oluyorum. Eğer hamile olsaydım belki..."

"Hamilelik korkusunu şimdi yaşadığın için şanslısın," dedi Tara, Mia'nın bu konuşmaya şahit olduğunun son derece farkındaydı. "Doğru yaşta, seni Jax gibi gerçekten seven bir adamla." Chloe'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Ne?"

"Sanki bir başka harika adam seni istemiyormuş gibi konuşuyorsun."

"İstemek sevmek demek değildir," dedi Tara.

Chloe tekrar gözlerini devirdi.

"Bunu yapmayı kesmezsen," dedi Tara, "onları yerinden çıkarıp senin yerine ben devireceğim."

"Her zaman kutudaki en parlak boyanın sen olduğunu düşünmüştüm."

Tara gözlerini kıstı. "Bu ne demek?"

"Hey," dedi Chloe ellerini havaya kaldırarak. "Eğer anlamadıysan, sana açıklama yapmacağım. Ama ismi F ile başlıyor ve O-R-D ile bitiyor; ve günaydın, o da en az Jax'in Maddie'yi sevdiği kadar seviyor seni."

Tara huzursuzca Mia'ya baktı, kafa sallıyordu. "Peki," dedi Tara. "Bu doğru, bundan seneler önce evlenebilirdik ama on yedi yaşındaki insanlar evlenmemelidirler."

"Belki," dedi Chloe. "Ama Ford artık büyüdü ve bana sorarsan harika bir herif o. Finansal durumu iyi, cehennem kadar seksi -üzgünüm, Mia- ve seni incitmemek için canını verecek halde. Neyi bekliyorsun?"

"Ben de aynı şeyi sordum," dedi Mia. "Seksi kısım hariç."

Tara çöktü. "Ben mi? Pekâlâ. Beklediğim şey kendimle ilgili. Onunla son kez birlikte olduğumda..." Mia'ya baktı. "İşleri pek iyi yönetemedim."

"Sen o zaman daha çocuktun," dedi Maddie ve Mia'ya gü-

lümsedi. "Üzerine alınma."

"Sorun değil," dedi Mia nazikçe.

"Sen ne kötümser biri oldun böyle," dedi Chloe. "Aşkın gücüne inanmıyorsun."

"Bunu, kimseye seni seviyorum demeyen kadın mı söylüyor," diye karşılık verdi Tara.

Chloe ellerini yüzüne kapadı. "Bu benimle ilgili değil."

Mia pencereden dışarıdaki Carlos'u gördü, tüm benliği ayaktaydı. "Gitmem gerekiyor," dedi ve kapıdan çıkıp kayboldu.

Tara iç çekti ve Maddie'ye döndü. "Sana geri dönelim."

"Bana dönmesek daha iyi olur."

"Hayır," dedi. "Benimle ilgili gerektiğinden fazla konuştuk. Testin negatif olmasından dolayı mutlu muyuz değil miyiz?"

"Aaah," Maddie homurdandı, gözleri şüpheciydi. "Biz dedin."

"Hey, üçümüzün biz olduğunu söylemiştin," diye hatırlattı Tara. "Altı ay önce, bir birimize yapışmak zorunda kalmıştık ve kardeş gibi davranmamız gerektiğini söylemiştin, hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi Chloe ona arka çıkarak. "Bu doğru, Mad. Sen hep *biz* düşüncesine sahiptin."

"Ne zamandır beni dinliyorsunuz?" diye sordu Maddie.

"Bize sarılıp öptüğünden ve yemin ettirdiğinden beri," dedi Tara ve sonra kendini Chloe'yle birlikte göğsüne doğru çeken Maddie'nin kollarında buldu.

"Sizi seviyorum," diye fısıldadı Maddie.

Tara iç çekti. "Ben de seni seviyorum."

Chloe sadece kucaklaşmaya karşılık verdi ve sessiz kaldı.

Maddie geri çekildi, ellerini tutmaya devam ederken bur-

nunu çekti. "Bunun için üzgünüm. Adet günüm geçince panikledim. Bu aptalca. Jax'i çok seviyorum. Ve evlenmekle ilgili konuştuk, tüm evlilik törenini, giysileri ve pastayı-"

"Ve dansı," diye ekledi Chloe. "Eğer özel bir prodüksiyon hazırlayacaksan, dans edebiliriz."

Maddie kahkaha attı. "Evet. Ve dans."

"Eee... panik bitti mi?" diye sordu Tara.

"Evet." Maddie kalbine dokundu. "Sonuçta hepimiz aynı çocukluğu yaşamadık. Jax de öyle. Sadece hayal edemiyorum. Ebeveyn olmak, nasıl olunur bilmiyorum. Bilmiyoruz."

"Sen tanıdığım en sıcak, en tatlı, en nazik insansın," dedi Tara. "Ve Jax çok zeki ve keskin. Bilmediğiniz şeyleri öğreneceksiniz. Harika birer ebeveyn olacaksınız."

"Oh," dedi Maddie, "çok tatlısın." Ve tekrar burnunu çekti. "Ama bir süre onunla yalnız kalmak istiyorum. Bu bencillik mi?"

"Tabii ki hayır," dedi Chloe. "Eğer ben de Jax'la olacak olsaydım, onunla tüm zamanı baş başa geçirirdim. Gece gündüz. Çıplak-"

Tara kolunu uzattı ve Chloe'nin ağzını kapadı. Chloe kendini kurtardı ve kahkahayı bastı. "Madem panik halin geçti," dedi Maddie'ye, "o zaman nasıl hamile kaldığını sandığını anlatabilirsin. İlaçlarlar yüzünden mi?"

Maddie yüzünü eğdi. "Evet, belli ki antibiyotiklerle kullanınca etkisiz oluyorlarmış. Geçen ay bronşit olmuştum ya?"

"Bronşitken seks mi yaptınız?" diye sordu Chloe. "Kendine fazla yüklenmemiş misin?"

Maddie alt dudağını sısırdı ve yanakları kızardı. "Kendime yüklenmedim. Her şeyi Jax yaptı."

Chloe kıskançlıkla iç çekti. "Sürtük."

"Peki," dedi Tara, Maddie'nin elini sıkarak. "Özet geçelim. Panik bitti ve delice âşık olduğun konusunda hemfikiriz."

Yani artık gidip Ford'la konuşabilirdi.

"Regl olduğumda daha iyi olacağım," dedi Maddie. "Kafam çok karıştı. Yani, misafir odaları için kral boy yerine standart çarşaflar sipariş ettim. Arabama benzin yerine gaz doldurtmaya çalıştım. Ve teknedeki gemi suyu pompasını kontrol etmediğim için Logan'ı neredeyse öldüren bendim."

"Eh," dedi Chloe omuz silkerek. "O eski bir koca. Büyük bir kayıp olmazdı."

"Chloe!" diye bağırdı Tara.

Maddie güldü, sonra eliyle ağzını kapadı. "Üzgünüm ama kabul et; komikti. Ve artık kahvaltıyı hazırlamamız gerekiyor."

"Evet," dedi Tara. "Ama hamilelik konusuyla ilgili yüzleşmem gereken adama gitmeliyim önce, teşekkürler." Chloe'ya uzun bir bakış attı.

"Benim hatam," dedi Chloe elini kaldırarak. "Kahvaltıyı ben hazırlarım."

"Hayır," dediler Maddie ve Tara aynı anda.

"Hey, bunu yapabilirim. Yapmak istiyorum."

Tara tekrar uzun uzun baktı, sonra kafa salladı. "Peki, ama eğer ihtiyaç duyarsan hemen geri geleceğim." Lafını bitirdikten sonra, Ford'u aramak için çıktı, ama Ford'un arabasını otelin önündeydi fakat Ford otelde değildi.

Marina binasında da yoktu.

Sonra, Ford'un Finn teknesinin yerinde olmadığını fark etti. Denize açılmıştı. Beneteau teknesine atladı ve gövdeye oturdu; beklerken, uzun bacaklarını uzatarak sabah güneşinin ışıltısıyla kendini ısıtabilmeyi umdu. Başını geri yaslayarak gözlerini kapadı ve rahatlamaya çalıştı. Teknenin neredeyse batacağı akşamdan beri, Mia ile duygusal bir konuşma yapmış, daha duygusal -ve çıplak- bir geceyi Ford'la geçirmişti; sonra Maddie'nin hamilelik korkusu ortaya çıkmıştı, hepsi sabahın sekizinden önce yaşanmıştı ve Tara yorulmuştu.

Baygın bir şekilde uyuyakalmış olmalıydı çünkü birinin tekneye adım atmasıyla kendine gelmişti. Kim olduğunu öğrenmek için bakmadı. İhtiyacı yoktu. Tüm sinir uçlarını ayağa kaldıran enerjiyi tanıyordu.

Ford konuşmadı; Tara da öyle. Tekneyi çalıştırırken, koydan çıkarken konuşmadılar. Sonra demir attılar ve Ford, Tara'nın yanına oturdu, Tara'yı taklit eder gibi uzandı, yüzü gerilmişti ve güneş, yüzünün güzelliklerini ortaya çıkarıyordu.

Tara, bunu görmek istediği için doğruldu, uzandı ve gözlüklerini çıkardı.

Ford başını kaldırıp Tara'ya baktı.

"Hamilelik testi gerçekten benim değildi," dedi. "Olsaydı sana söylerdim."

Gözleri Tara'nınkilerle birleşti. "Ya da Logan'a."

"Gerçekten ikinizle de seviştiğimi mi düşünüyorsun?"

Duraksadı. "Eğer başka biri olsaydı, kesinlikle hayır derdim. Ama kafamın içindeki ses bana sürekli o adamla güçlü bağların olduğunu hatırlatıyor. Siz evliydiniz. Ve kafamdaki sesten nefret ediyorum."

"Logan ve ben ayrılalı iki sene oluyor."

"Ve benle ayrılalı on yedi sene."

"Önemli olan şeyin zaman olduğunu sanmıyorum," dedi Tara.

Ford bir an sessiz kaldı. "Biliyorsun, orada o testi gördüğümde beynimden vurulmuşa döndüm."

"Evet. Rezil olma korkusu."

"Ve karmaşa," dedi. "Ve belki... heyecan." Gözleri birleşti. "Mia'dan asla pişman olmadım. Bir an bile. Sadece bize olanlardan pişman oldum."

Tara'nın kalbi sızladı. "Seni incitmekten nefret ediyorum."

Ford tekrar sessizleşti. "Senin için bir şeyler hissediyorum,

Tara," dedi sonunda. "Sen de hissediyorsun. Bana bakarken gözlerinde bunu görebiliyorum. Sana yaklaşmama izin verdiğinde, bana dokunuşunda bunu hissedebiliyorum."

Tara tuttuğu nefesini bıraktı ve denizi izledi. "Evet."

Ford, Tara'yı kucağına doğru çekti ve çenesini okşadı, gözlerini açana kadar bekledi.

"Hissediyorum," dedi Ford'un kelimelerini kullanarak. "Ve bunları sadece sana karşı hissediyorum. Hissettiklerimin adı her neyse. Ama-"

"Ama yok," dedi Ford. "O cümle *ama* olmadan harikaydı." Koca ellerini eteğinin altından uzattı ve poposuna yerleştirip kendine doğru çekti. Çenesinden başlayıp kulağına doğru öpücükler kondurdu ve Tara'nın bedenini titretti.

"Burada," dedi. "Şimdi. Benimle."

Kelimelerinin sonunda soru işareti yoktu ama soruyordu.

"Burada," dedi Ford'un yüzüne dokunurken. "Şimdi, Seninle. Sadece sen..."

Ford, onaylayan bir homurdanmayla Tara'nın tişörtünün ve sutyeninin askılarını indirdi. "Beni çıldırtıyorsun," dedi tenine değen sesi. "Delirtiyorsun."

"Sen de," diye fısıldadı Tara ve sonra Ford ellerini tekrar onun kalçalarına doğru götürdü. Tara'nınkilerse Ford'un saçlarında geziyor, onları çekiyordu; ve Tara, kontrol edemediği bir istekle Ford'u içinde istiyordu.

"Gece gündüz seni düşünüyorum." Ford'un sesi çiğdi. "Ve Tanrım, seni kendi tişörtümün içinde ve topuklu ayakkabılarının üstünde hayal etmek, uzun süre fantezilerimi süsleyecek."

"Demirlemiş bir teknede gündüz vakti sevişmeye ne dersin?" diye sordu Tara nefesi kesilmiş bir halde. "Bu fantezilerini süsler mi?"

Ford'un gözleri kararadı. "Ah, Tanrım, evet." Çıplak tenini kendine bastırdı ve boynundan göğüslerine kadar öptü onu.

Meme ucunu ağzına aldı; emerken ikisi de inliyordu. Tara, Ford'un pantolonunu sıyırırken Ford, Tara'nın eteğini çekiştiriyordu. "Lütfen yanında prezervatif olduğunu söyle," diye söylendi Ford Tara'nın külodunu çıkarır ve daha fazlasını istetmek için ona dokunurken.

Ford, Tara'yı sevinçten neredeyse ağlatacak küçük paketi çıkardı. "Şimdi," dedi. "Bana şimdi yapmak için söz verdin."

Sözünü tuttu, Tara paketin içindekini çıkardı ve görkemli yerine santim santim yerleştirdi. "Tanrım, Tara. Senin içindeyken kendimi evimde gibi hissediyorum."

Tara, bu şaşırtıcı güzellikteki sözlere alışmadan önce, Ford dudaklarını onunkilerle doldurdu, göğüslerini avuçladı ve Tara'yı daha da inletmek için göğüslerini sıktı. Sonra Tara'yı çevirdi. Ilık güneş üzerlerindeyken ve okyanus dalgaları tekneye çarparken, Ford Tara'nın içine girdi, onu Ford'dan başka kimsenin götüremeyeceği yerlere götürdü. Bunlar, Tara'nın şimdiye kadar yaşadığı en erotik anlardı ve sonrasında yan yana uzandılar, elleri birleşmiş, nefes nefese kalmış halde mavi gökyüzünü izliyorlardı.

Sonunda, Tara kıyafetlerine doğru uzandı, Ford da aynısını yaptı. Huzurlu bir sessizlikte, marinaya doğru yol aldılar. Ford tekneyi iskeleye bağladıktan sonra Tara'ya döndü.

Tara ona baktı. Söylediklerinin birkaç kelimesi hâlâ aklındaydı. *Kendimi evimde gibi hissediyorum*. "Ford?"

"Evet?"

"Ben de."

BÖLÜM 17

"Seninle yolun yarısında buluşmak isteyen kişinin her zaman mesafe ölçme problemi vardır."

TARA DANIELS

Tara mutfağa girdi ve Chloe'yi tezgâhın üzerinde oturmuş harika kokan bir şeyler karıştırırken bulmuştu.

"Pul pul dökülen yüz maskesi," diye açıkladı Chloe. "Karpuz aromalı. Üstelik harika bir tadı var."

Tara panik olmamaya çalıştı. "Kahvaltı hazırlayacağını sanıyordum."

"Hazırlıyoruz." Mia yemek odasından büyük bir tepsi içinde bulaşık taşıyarak mutfağa girdi. "*Günaydın Güneş Güveci* pişirdim," dedi, kısa ve dar kot şortuyla dar tişörtünün içinde tapılası görünüyordu. "Çilekli pasta değil, canım çekse de. Güveçte, geçen günden kalan biraz jambon, peynir ve patates karışımı." Kendiyle gurur duyuyor gibi görünüyordu. "Kahvaltı çoktan servis edildi ve toplandı."

Tara kendi kanını taşıyan bu kıza bakakaldı ve kendi yaşadığı gururun kanını köpürttüğünü hisseti. "Vay."

"Biliyorum. Şirin ve yetenekliyim," dedi Mia.

Carlos arka kapıdan içeri girdi. Mia ona gülümsedi. Zavallı çocuk, Mia'nın kısa şortunun içindeki uzun bacaklarına bakmıştı.

Chloe, Tara'ya yapmacık bir gülümseme attı.

Tara, biraz önce gördüğü şeyi sevmemişti, çünkü aralarında oldukça yoğun bir sıcaklık olduğunu sezmişti. "Yoğun bir gün," dedi Carlos'a. "Ön verandayı hortumla yıkamalı, çiçekleri sulamalı ve misafirlerin gece yürüyüşe çıkmak istemesi ihtimalini göz önünde bulundurarak rıhtıma doğru giden ışıkları tamir etmeliyiz."

"Başlıyorum," dedi Carlos ve gözden kayboldu.

"Ben de yardım edeyim," dedi Mia ve Carlos'u takip etti.

Tara kapının kapanmasını bekledi. "Bu ikisi-"

"Seks yapıyorlar," dedi Chloe yardımcı olarak.

"Yapmadıklarını söylemişti."

"Pekâlâ, belki de banyolar için hazırladığım bakım ürünleri sepetlerine prezervatif de koymalıyım."

Tara yüzünü buruşturdu ve Chloe onun omzuna vurdu. "Onlar on yedi yaşındalar bebeğim. Yüzde doksanları hormonlarından oluşuyor, eminim o yaştaki halini hatırlıyorsundur."

Tara boğazının gerildiğini hissetti. "Onu kovacağım."

"Mia'ya bakan her çocuğu kovacak mısın?"

"Ya da öldüreceğim," dedi Tara, söylediklerinin sadece yarısı şakaydı.

Ford o geceyi, Aşk Kulübesi'nin barında bitirdi. Öncesinde Sawyer la birlikte uzun bir deniz gezisine çıkmışlardı, fakat bu sefer hayatında ilk kez denize çıkmak onu yatıştıramamıştı. Sadece birkaç bulutun gölgelediği berrak mavi gökyüzü vardı üstlerinde. Rüzgâr kuzey batıdan on iki-on dört arası bir süratle esiyordu ve bu bir tekne için "berbat" bir şey demek oluyordu. Tam da Ford'un en sevdiği durumdu bu. Su

üstünde kalmak istiyorsa, dikkatini bir an bile başka bir şeye veremezdi. Sawyer ise tüm geziyi dırdır ederek geçirdi.

Denize açılmak Ford'un aklını netleştirmeliydi aslında; ama bu sefer öyle olmamıştı. Düşünmeye devam ediyordu. Hayatını ve ne yaptığını. Mia'yı. Tara'yı... Ve Tanrım, düşünmekten yorulmuştu artık. Hayatının akışının değişmesinden yorulmuştu.

Peki bu ne zaman olmuştu? Hayatını düzene soktuğunu düşünmüştü. Bankada parası vardı ve çalıştığını hissederek mutlu olduğu bir barı. Başka bir şey istemiyordu.

Peki, bu tam olarak doğru değildi.

Yeni bir şey istiyordu, daha önce hiç istemediği bir şey -bir ilişki. Geçmişte, bu konudaki her girişimi, on iki ayın sekizini suda geçirdiği için başarısız olmuştu. Sadece kız kardeşlerini ve büyük annesini görmesi bile imkânsızdı çoğu zaman. Artık eskisi kadar yarışmamasına rağmen, kız kardeşleri nadiren onun hayatına girerlerdi.

Bu demekti ki, bu günlerde bir ilişki kurmak sağlıklı olabilirdi.

Biraz korktucu olsa da.

Sawyer vardiyasından sonra bara uğradı. "Logan'ın kıçını kurtardığın için, oylamada yüzde 80 öndesin."

Şanslı Liman'ın dedikodu treni iyi işleyen bir makineydi. Onu hiçbir şey yavaşlatamıyordu -gerçek haberler, nezaket, hiçbiri yavaşlatamıyordu.

Bar kapısı tekrar açıldı ve Ford'dan daha mutlu görünmeyen Logan içeri girdi. "Siktir," Ford homurdandı.

Logan direkt bara yöneldi. "Kopya çektin," dedi Ford'a. "Bir bira alacağım."

Ford ona birasını hazırladı. "Kopya çektin derken ne demek istiyorsun?"

"Bir çocuk? Bir çocukla ortaya çıktın?"

Ford buna şaşırmıştı. "Mia'yı bilmiyor muydun?"

"Bir bebeğiniz olduğunu biliyorum; ama o bebeğin büyüdüğünü ve ortaya çıktığını bilmiyordum."

Ford, Tara ile Logan'ın bu konuda ne kadar şey paylaştıklarını merak ediyordu. Bunca gündür Mia'dan haberi olmadığına göre çok fazla şey paylaşmamışlardı demek ki. Bu, Ford'u çok daha iyi hissettirdi.

"Bununla yarışamam," dedi Logan ve birasından koca bir yudum almadan önce Sawyer'a döndü. "Bununla nasıl yarışayım?"

Sawyer omuz silkti. "Sen onunla bir zamanlar evliydin."

Ford, Sawyer'a sert bir bakış attı ve Sawyer tekrar omuz silkti. "Kendisi sordu."

"Evet," dedi Logan, Sawyer'ın kelimelerinde teselli bularak. "Haklısın. Biz evliydik. Beni süper kahramanım diye çağırırdı." Kafasını kaldırıp Ford'un kendisini dinlediğinden emin olmak istedi. "Ben onun Süperman'i, Yeşil Dev'iydim."

Logan'ın diğer tarafında bir grup kadın ellerindeki pembe peçetelere imza almak için deliriyorlardı. İçlerinden biri Sandy'di, kasaba memuru ve kent yöneticisi. Sandy harika bir kadındı ve erkeklerden uzak dururdu, geçen seneden beri etrafındaki tüm erkekleri yok saymasına rağmen, Seattle'da bir piçe gönlünü kaptırmıştı.

"Başın dertte gibi görünüyorsun Ford," dedi Sandy. "Süper kahraman hikâyesi seni etkilemiş görünüyor."

"Bir yarış arabasını sürmek için iyi bir vücuda sahip olmak zorunda kalsaydın ne olacaktı?" diye sordu içlerinden biri.

Bu Paige'ydi, posta ofisindeki. Ford onu öpmeliydi.

"Hey, bir arabayı kontrol etmek tekneyi kontrol etmekten daha sıkı bir vücut gerektirir," dedi Logan kendini savunarak. "Ve ben çok sıkıyım. Bak." Tişörtünü sıyırıp kaslarını gösterdi.

Etrafındaki tüm kadınlar homurdanıp bağırmaya başladılar. "Sekiz baklava!" dedi May. Lokantada garsondu ve bu akşam Sandy'nin korkusuz kankası olarak gelmişti. Yirmilerinin sonundaydı, uzun boylu ve sarışındı, yüzündeki gülümseme fena halde kadar güzel olmakla birlikte, önüne gelen herkesi yıkacak cinstendi. "Sıra sende Ford," dedi sırıtarak.

Kulakları daha da dolduran çığlıklar yükseldi. Ford, Sawyer'a baktı. Sawyer, birasını bu meydan okumaya kaldırdı.

Oh, kahretsin, hayır. "Bunu konuşmuştuk," dedi Ford her kim dinliyorsa, ki hiçbiri onu dinlemiyordu. "Size karnımı göstermeyeceğim."

Bu sadece daha yüksek sesle küfretmelerine sebep oldu.

Logan sırıttı. "Yarışmaktan korkuyorsun. Peki, sorun değil."

Allah kahretsin, Ford bir boktan korkmuyordu. Bu yüzden tişörtünü sıyırdı.

Kalabalık çılgına döndü.

Sawyer kafa sallıyordu.

Ford iç çekti.

"Güzel," dedi Amy. "Beraberlik ilan ediyorum."

Sandy öne çıktı. "Bilmiyorum. Sanırım daha fazlasını görmeye ihtiyacımız var."

Amy bunu duyunca sırıtarak Logan ve Ford'a döndü. "Duydunuz baylar -soyunun. Sandy, yanında mezura var mı?"

Kolasından bir yudum alan Ford, yüzünü buruşturdu. Sawyer onun sırtına vurdu.

"Denemeye değer," dedi Amy.

Sany gülümsedi ve Logan'ın omzuna yaslandı. "Oylamayı düşünme Logan. Üstelik kasabadaki tek kadın Tara değil, bunu biliyorsun, öyle değil mi?"

Logan yavaşça gülümsedi. "Öyle mi diyorsun?"

"Evet." Sandy ona daha da yakınlaştı. "İstediğin zaman benim süper kahramanım olabilirsin."

Gece saat ikiydi, Tara hâlâ yatağında yatmış saate bakıyordu. Birkaç saat sonra uyanmak ve misafirlerinin son günü için kahvaltı hazırlamak zorunda kalacaktı; ama uykuya dalabilecek rahatlıkta değildi.

Ve bu sefer sorun Chloe'nin horlaması değildi, çünkü Chloe evde değildi. Lance ve arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştı ve kim bilir nerede ne yapıyorlardı şimdi.

Maddie, Jax'in yanındaydı, güvende ve sakindi. Tara'nın endişe etmesine gerek yoktu artık; ama kafasını kurcalayan yeni olaylar olmuştu, Carlos ve Mia'yı marina binasında yakalamıştı ve Tara göz kırpana kadar hızla birbirlerinden ayrıldıkları için onları ne yaparken yakaladığını bile anlayamamıştı; ama suratlarındaki suçluluk ifadesi rahatsız ediciydi.

İkisinden birini işten atmak ya da Mia'ya bekâret kemeri takmak, onu birinci sınıf aristokrat tavrından uzaklaştırırsa ne yapardı?

Ve sonra Ford. Bir yanı onunla hemen şimdi kucaklaşmak istiyordu. Yastığını düzeltti ve tekrar uyumaya çalıştı. Olmadı. Ödenmeyen faturaları düşünmeye başladı, arabasında benzin olup olmadığını düşündü ve yarın yapacağı turta için taze şeftalilerin olup olmadığını geçirdi aklından. Ya Chloe neredeydi, kahrolası? Yatağından kalktı ve cep telefonunu aldı eline. "Umarım iyisindir," dedi Chloe'nin telesekreterine ve sonra sıcak bir duş almak üzere banyoya doğru ilerledi. Otuz dakika sonra, ılık ve gevşemiş halde tekrar yatağına uzandı.

Gece moduna aldığı telefonunda cevapsız çağrıların olduğunu görünce kalbi atmaya başladı. Geceyarısı telefonunda cevapsız aramaların olduğunu gördüğü son seferde Chloe, Lance ile birlikte Washington tomrukçusunun iskelesini izinsiz kullandığı için tutuklanmıştı. "İyi ol," diye fısıldadı

Chloe'yi düşünerek. Telefonundaki mesajları kontrol ederken kalbi yerinden çıkmak üzereydi. "Lütfen iyi ol, yoksa seni kendi ellerimle öldüreceğim."

İlk sesli mesaj kardeşindendi. "İyiyim," diyordu Chloe'nin sesi. "Hayattayım ve sabaha kadar paint ball oynacağım -beni bekleme. Ve endişe etmeyi bırak, ben koca bir kızım."

"Oh, tabi," diye mırıldandı Tara. "Endişelenmeyi hemen bırakıyorum. Çünkü söylemesi çok kolay."

Sonraki mesaj Tara'yı şaşkınlıktan öfkeye taşımıştı.

"Tara," dedi Ford'un sesi, her zamanki rahatlığından eser yoktu. "Evet, benim kötü bir fikir olduğumu düşünmediğimi bilmeni istedim. Yani, ben kötü biri olabilirim, ama iyi de olabilirim. İyi şeyler yapabilirim... birçok kötü şey de..." Sesi kısık ve cızırtılıydı, kelimelerin taşıdığı sıcaklık Tara'nın midesine akıyordu. "Ama," diye devam etti planlamış bir yavaşlıkta. "Senin süper kahramanın olabileceğimi sanmıyorum."

Bunu duyunca, Tara telefonu kulağından çekti ve ona baktı. Süper kahraman? Bu da nereden çıktı? Arkadan müzik sesi ve kahkahalar geliyordu. Galiba Aşk Kulübesi'ndeydi.

"Belki, biraz sarhoşumdur," dedi ve şaşkınlık Tara'yı tekrar vurdu. Ford içmezdi. Biyolojik babası ve üvey babalarından biri onu alkolden soğutmuştu. Üstelik rahat biri olduğu kadar, kontrollüydü de.

Hem de çok.

"Bu süper kahraman meselesi," diye devam etti. "Tüm yeteneklerimi gördün. Vücut işinde sanırım iyiyim, çünkü benden oldukça memnun görünüyordun. Hepsinden sonra, daha birkaç gece önce beni yalıyordun-"

Tam bu anda, telefon çekiştiriliyordu ve Tara, Sawyer'ın sesini duyabildi: "Kapat şunu, yoksa ben kapatacağım ve seni karakola alacağım."

"Git başımdan," dedi Ford'un sesi ve sonra bir boğuşma daha duyuldu. "Bazı insanların değerleri yok," dedi ağzında

yuvarlayarak. "Bilmeni istiyorum ki, eğer senin süper kahramanın olabilseydim, kesinlikle olurdum. Ama asla kıçıma tayt giymeceğim, senin için bile olsa." Düşünceli bir şekilde durakladı. "Seks köleliği yapabilirim. Bu da oldukça adil, öyle değil mi?"

Tara güldü ve ağzını şaşkınlıkla kapadı. Adam belli ki sarhoştu ve kendisinden tamamen uzaklaşmış, kontrolünü yitirmişti. Ve bir gerçek varsa eğer, bu Ford'un yatak odasında Tara'yı tamemen buyruğunun altına aldığıydı. Tara, onun kölesiydi. Ellerinin, dudaklarının...

"Söylediğim şu, her zaman senin için burada olacağım Tara. Sana yardım edecek birine ihtiyacın var, senin adamın benim. Birkaç orgazma mı ihtiyacın var? Senin kişisel oyuncağın benim. Birini yarı yolda mı bırakmak, bağırmak mı istiyorsun, ben senin kapı paspasınım. Bekle. Bunu unut. Ben kapı paspası değilim. Hey," dedi başka birine. "Git başımdan-"

Dııt.

Tara telefonuna dalmış bakarken son mesaj geldi. "Allah kahretsin. Logan hâlâ burada ve telefonumu çaldı. Sikici. Son mermisini kullandı ve vuramadı." Sesi tekrar kısıldı. "O seni benim gördüğüm gibi görmüyor Tara. İstediği kadar karizmatik, zengin ve seksi olsun. Seni çıplak ayaklı ve hamile bir kadın olarak görmek istiyor. Bunda bir kötülük yok ama sen daha fazlasısın. Çok daha fazlası..."

Tara mesaj bittiğinde gırtlağının gerildiğini hissetti. Ford, onu görüyordu. Gerçek Tara'yı görüyordu. Düşüncelerini toplamak için bir dakika durdu, sonra onu araması gerektiğini düşündü.

Arama telesekreter mesajına bağlanmadan tam önce Ford telefonu açtı. "Hey," dedi sesi mesajlarındakine göre daha sertti. "Saat çok geç, sen iyi misin?"

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım, yelkenci."

"Ben iyiyim," dedi. "Ama daha iyi olabilirdim."

"Gezintiye mi ihtiyacın var?"

Şaşırmış olmalıydı. "Benimle gelir misin?"

"Evet," dedi tereddüt etmeden.

"Aynısını Logan için de yapar mıydın?"

Tara gözlerini kapadı ve ona dürüst oldu. "Onu öldürmeden önce değil."

"Ama beni öldürmezsin öyle değil mi?"

"Belki sadece sakatlarım."

"Kana susamışsın," dedi Ford, bu düşünceyle neşesi yerine gelmişti.

"Evet." Duraksadı Tara. "Ford, Logan konusunda..."

"Bu bölümde bana bir hatadan başka bir şey olmadığımı mı söyleceksin?"

"Hayır. Bu bölümde Logan'ın, seninle benim aramda bir engel olmadığını söyleceğim."

Bir sürpriz daha. "Peki, konuşmaya devam et."

Tara bir kahkaha attı. "Asla bir engel değildi, bunu biliyorsun."

"Ama onu hâlâ önemsiyorsun."

"Evet ama onunla olduğum zamanki gibi değil. Bu arada süper kahraman olayı da nedir? Çünkü bilmelisin ki, kimse benim süper kahramanım olmadı Ford. Hiç kahraman istemedim."

"Peki, *ama* ile başlayacak bir cümle için harika bir an. Mesela *Süper kahramanım olmasını hiç istemedim Ford, ama artık Şanslı Liman'dayım ve istediğin zaman benim kahramanım olabilirsin.*"

Tara güldü ve yatağına uzandı, tam şu an onun yanında olmasına duyduğu ihtiyaç üzerine düşünüyordu. "Çoğu adamı korkutuyorum, biliyorsun."

"Beni değil." Ford'un sesi yumuşamıştı. "Ne kadar sert olduğunu biliyorum. Dışın sert ama için yumuşak ve kremalı."

Tara tekrar güldü. "Söylediklerin gizli ayıplar içeriyor."

"Gerçekten mi? Çünkü o ayıpların sonuna kadar arkasındayım."

"Gezintiye çıkmaya ihtiyacın var mı yok mu?"

"Hayır. Sawyer beni aldı."

"Oh, Tanrım. Seni tutukladı mı?"

"Hey, o kadar sarhoş değilim."

"Evet, o kadar sarhoş," dedi arkadan gelen Sawyer'ın sesi.

Tara gülümsedi. "Bu sen değilsin."

"Biliyorum. Logan beni sarhoş etti. Sikici."

"Logan da mı seninle?"

"Benimleydi."

Ford'un sesinde bir şey vardı, bir şey saklıyor gibiydi. Muhtemelen Logan barda bir kadınla tanışmıştı ve Ford, Tara'yı incitmemek için bunu saklıyordu, hiç gerekmemesine rağmen.

Logan'ı tanırdı. Onun kendisini sevdiğini sandığını bilmesine rağmen, Logan her şeyden çok kariyerini, hayat tarzını severdi. Çoğu kadın ona bayılırdı. Eğer bu gece dişi hayranlarını etrafına toplamadan barda oturmuş olsaydı, Tara buna ancak şaşırırdı. Logan, evlilikleri boyunca onu aldatmamıştı, ama onu istese aldatabilecek olması, Tara'nın egosunu her zaman zorlamıştı. Bu sebepten ötürü bir süre Logan'la birlikte seyahat etmişti, çünkü yoğun programı, yollarda geçirdiği zaman yüzünden Tara sürekli kendini yalnız hissediyordu. Aynı zamanda, tüm bunlar bu evlilikte Tara'nın, Logan'a bebek bakıcılığı yaptığını söylemiyor muydu?"

"Peki," dedi Ford. "Seks köleliği konusunda-"

Tara gözlerini devirdi. "İyi geceler de bana Ford."

"Geceler, Ford."

Tara telefonu kapadı, gülmeli mi yoksa etkilenmeli mi bilmiyordu.

İkisi de, diye karar verdi ve kafasını salladı, gülümsedi. Ford onu güldürüyordu, her zaman. Onu gerçekten öyle de hissettiriyordu.

Her zaman.

Kalbi, beynindeki *ama*ların direnç gösterdiğini biliyordu. Aklı, eski anıları hatırlamak ve eksileri hesaplamak konusunda çok hevesliydi ve bu birlikteliğin yürüyeceğine inanmaya hazır değildi. Ama bu sefer, en azından uykuya dalabildi ve sabaha kadar uyanmadı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

BÖLÜM 18

"Hayatı fazla ciddiye almayın
yoksa canlı kalamazsınız."
TARA DANIELS

Tara şafak vakti uyandı, Chloe'nin hâlâ gelmemiş olmasına canı sıkılmıştı. Yatağından kalktı ve duşunu aldı, sonra kırmızı, mavi ve sarıya boyanmış küçük kız kardeşini, parmak ucunda otele girerken buldu. "İyi misin?"

"Evet. Hemen hemen."

Tara, Chloe'yi baştan aşağı süzdü, bu dağınıklığa hayretle baktı. "Gökkuşağı ile savaşçı arasında bir şeye benziyorsun. Ne-"

"Sorma." Chloe giysilerini çıkardı ve duşa girdi. "Verandada sana gelen bir posta var."

Tara otelin ön kapısını açtı. İlk basamakta duran bir vazo dolusu çiçek vardı, belli ki toplanmışlardı, satın alınmış gibi değildiler, üzerinde Tara yazan bir kâğıt duruyordu.

Çiçekler çok güzeldi. Soru, bunların kimden geldiğiydi. Ne Logan ne de Ford, çiçek toplamaya çıkacak cinsten adamlar değillerdi. Tara çiçekleri mutfağa taşıdı, onları tezgâhın üzerine koydu ve kek pişirmek için karışım hazırlamaya başladı. Çiçekleri izlemeye geri koyulduğunda Maddie kollarının arasındaki taze çiçeklerle odaya girdi ve Tara'nınkilere baktı.

"Hey," diye şikâyet etti, Tara'nın sürpriz hediyesini göstererek. "Çiçekleri ben alacaktım, sana söylemiştim."

"Bunları ben almadım."

Maddie güzel kır çiçeklerine baktı. "Logan? Ford?"

Tara omuz silkti.

"Hepimiz iki adamla birlikte olmalıyız," dedi Maddie bunun hayalini kuran bir iç çekişle.

"Ben iki adamla birlikte değilim."

"Ben olurdum," dedi Chloe, mutfağa girerken. Kendi rengine geri dönmüştü. Hemen hemen. "Çıplak iki adama sahip olmanın astımımı tetikleyip beni öldüreceğini düşünmezsek tabii."

Ford ve Logan'ı çıplak ve birlikte düşünmek üçünü de bir anlık sessizliğe gömdü.

"Burası çok mu sıcak?" diye sordu Maddie yüzünü yelleyerek. "Çok sıcakmış gibi geldi bana."

Chloe, Maddie'nin elindeki yelpazeyi aldı ve kendini serinletti. "Kimden bunlar? Logan'dan mı?"

Tara çiçeklere dokundu. "Logan iyi bir çiçekçiden kırmızı güller göndermeyi seçerdi."

"Belki Ford'dan gelmişlerdir," dedi Mia. Askıya çantasını ve anahtarlarını astı. Üzerinde kapri pantolon ve ince askılı bir tişört vardı, sakin ve derli toplu görünüyordu. Tara onu incelerken ona imrendiğini hissetti. Tara da sakin ve derli topluydu.

Buraya gelene kadar. "Bu çiçekler Ford'un tarzı değil gerçekten."

"Evet ama birlikte olmadığınızı söylemiştin," dedi Mia.

"Evet bu doğru."

"O zaman onun tarzının ne olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Mia.

Chloe gülümsedi. "Seni seviyorum yeğenim. Seni çok se-

viyorum."

Mia ona sırıttı ve Tara iç çekti. "Onu gaza getirme," dedi Tara, Chloe'ya. Bir yandan da sepete kekleri yerleştiriyordu. Sonra termosu aldı ve içine süt doldurdu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Maddie.

"Çiçekleri gönderen kişiyi bulmaya." Tara çiçekleri ve sepeti aldı. "İşe devam edin, kahvaltıyı hazırlamak için bir dakika sonra burdayım."

"Eğer bir dakika sonra geleceksen, yanlış yoldasın demektir," diye bağırdı Chloe onun arkasından.

Ford sabahın üçüne kadar yatağına girmemişti. Sawyer onu tepedeki evine kadar götürmek yerine marinaya bırakmış, teknesinin ve arabasının anahtarlarını da yanına almıştı.

"Aptalca bir şey yapma," demişti Sawyer; sonra durup, Ford'un cep telefonunun da aptalca bir şeylere yol açabileceğini düşünmüştü.

Fakat Ford bunu önceden sezmişti ve şanslıydı ki telefonunu cebinin derinliklerine kadar itmişti.

Sawyer tiksinti ifade eden bir ses çıkarıp uzaklaştı.

Aptalca bir şey yapma. Ford bunu kendine defalarca tekrar etti. Bu uyarının içinde otele gitmek, Tara'nın odasına girmek, onun ismini inlemek ve kendini onun derinliklerine gömmek gibi fikirlerinden vazgeçmesini söyleyen bir şey de vardı.

Oysa Ford, bunları gerçekten yapmak istiyordu.

Kendini tekneden dışarı çıkarabileceğinden biraz emin olabilseydi eğer yapardı da. Oysa yapamadı. Dalması beş saniye süren uykudan başına çekiç gibi vuran zonklamayla uyandı. Gökyüzünü şafak dolduruyordu, yatağına yayıldı.

Yatağının ucunda oturan biri vardı.

Ford hareketsiz, uzanmaya devam ediyordu, gözleri kapalıydı. "Bu şansı değerlendir," dedi orada oturan kişiye.

"Bunu yapabilirim."

Boynunu şaşkınlıkla kaldırdı, yerlerinden çıkma riskini göze alarak gözlerini açtı.

Onun için getirdiği kahve kupasını elinde tutan kızı ayak ucunda oturuyordu.

"Harikasın," diye fısıldadı Ford minnetle. Homurdanarak doğruldu ve sonra kahveye uzanmak için kendini sabitledi.

Mia, Ford kahveden bir yudum alana kadar bekledi. "Alkol senin için zararlı, bunu biliyorsun," dedi. "Beyin hücrelerini öldürüyor, sperm hücrelerini de."

Kaynar sıcaklıktaki kahveyi içine çekti. Yanan diline, buruşan suratı eşlik ediyordu.

"Üzgünüm." Mia ona baktı, parlak ve içten gözleriyle. "Bir gün kardeşim olabileceği ihtimalini göz ardı etmek istemiyorum. Bilirsin, Tara'yla bir araya geldiğinizde bunu düşünebilirsiniz."

Ona bakmak bile Ford'un kalbini sızlatıyordu, bu kıymetli çocuğun -kaderin şanslı oyunuyla- babasıydı. "Tatlım," dedi dikkatle. "Gerçek hayatta işlerin her zaman temiz, güzel ve düzenli işlemediğini biliyorsun, öyle değil mi? Çünkü Tara ve ben-"

"Bu olabilir." Mia ayağa kalktı, gözleri ve dudakları inatçıydı. Ford bu ifadeyi hatırladı ve tüm suçu Tara'ya atamayacağını biliyordu.

"Ah, bu arada çiçekler," dedi Mia kapıya doğru ilerlerken. "Tara bıraktığın çiçekleri çok beğendi."

Ford gözlerini kırpıştırdı. "Bıraktığım… neyi beğendi?"

Ama Mia gitmişti.

Ford kendini yatağa bıraktı ve gözlerini kapadı. Onları tekrar açtığında, güneş gökyüzünde biraz daha yükselmişti ve yatak ucunda başka bir kadın oturuyordu.

Tara, Ford'un teknesine girmiş ve kamaraya inmişti. Tekne temiz ve oldukça düzenliydi, tezgâhtaki boş pizza kutusu ve yatağın yanında zemine fırlatılmış giysileri saymazsak.

Belli ki Ford yatmadan önce soyunmuştu, geniş ve güçlü bedenini izlerken bunu düşünmek Tara'yı ürpertmişti. Çarşafın üzerinde yüz üstü yatmıştı, üzerinde sadece pamuklu iç çamaşırı vardı. Tara'nın dizlerini titretmekte şimdiye kadar asla başarısız olmamıştı. Kolları tüm yatağı sarmıştı, bacakları da öyle. Ve sonra düzgün ve güçlü sırtı, ısırma isteği uyandıran poposu...

Tara kendine hâkim olarak oturdu, Ford kımıldamaya başlarken onu izledi. Ford homurdanarak arkasını döndü. Elleri, üzerinde bir şey varmış da onu çıkarmak istiyormuş gibi yukarı kalkarak kafasını sardı.

"Oh, Tanrım," dedi yeni uyanmış boğuk sesiyle. Tek gözünü açtı, ateşli bir paçavraya benziyordu. "Sana yalvarıyorum, beni beynimden vur."

"Daha iyi bir şey var elimde." Elindeki muz, bal ve fındıklı kek sepetini gösterdi Tara.

Ford gözlerini kapadı ve nefes aldı. "Cennet gibi kokuyorsun."

"Kokan ben değilim, yiyecekler."

Tek bir kasını bile kıpırdatmadı Ford. "Senin çalışman gerekmiyor mu?"

"Mia ve Maddie birkaç dakikalığına otele bakıyorlar. Belki bana ihtiyacın vardır diye düşündüm."

Ford, uzun bir an boyunca sessiz kaldı. "Birine ihtiyaç duyacak durumda hiç olmadım."

Tara kafasını salladı. Anlıyordu.

"Ama senin için," dedi. "Deneyebilirim."

Tara'nın kalbi sızladı.

"Ama belki sonra," dedi kafasını ovuşturarak. "Çünkü şu

an ölmekle meşgulum. Demir atmayı becerebileceğini düşünüyor musun? Dünyanın en zor zincir çevirme işi."

Tara yavaşça güldü ve yaklaştı, parmaklarını Ford'un alnında gezdirdi, saçlarını okşadı, huzurla iç çekmesini sağladı. "Neden bu kadar fazla içtin?" diye söylendi. "Bu sen değildin."

Eğer canı isterse Superman olduğunu kanıtlayabileceği hakkında bir şeyler zırvaladı ve sarhoş birinin bar tezgâhında dans etmemesi yoksa tepe taklak düşeceğini söyledi.

Tara tekrar güldü ve geri çekilirken Ford onun elini yakalayıp kalbinin üzerine yerleştirdi. "Sen, çok güzel hissettiriyorsun." İç çekti, gözleri hâlâ kapalıydı. "İkinizi de bu sabah burada görecek kadar şanslı olduğum aklımın ucundan geçmezdi; ama çok mutluyum." Dikkatlice doğruldu ve sepete uzandı ama Tara sepeti geri çekti.

"İkinizi de?" diye sordu.

"Kızımız elinde bir fincan kahveyle geldi." Kolları Tara'nınkilerden daha uzundu, böylece sepetten bir kek alabildi. "Ve sana çiçek gönderdiğim haberiyle."

Bunu beklemiyordu. Tara'nın bir yanı çiçeklerin Ford'dan geldiğini ümit ediyordu; bu yüzden yüzündeki hayal kırıklığına uğramış ifadeyi kontrol edemedi.

Ford'un gülümsemesi kayboldu. "Ve," dedi yavaşça, "sen de onların benden geldiğini sandın."

"Hayır." Tara kafasını iki yana salladı, sonra öne eğdi. "Peki, sanmış olabilirim."

"Kahretsin." Ford yüzünü buruşturdu ve Tara'nın elini tuttu. "Üzgünüm Tara; ama dürüst olmak gerekirse böyle bir jest için çok güçsüz biriyim ben."

Tara omuz silkti. "Sorun değil. Zaten çiçekler senin tarzın değildi. Bunu anlamıştım. Güvertede pizza ve bira ısmarlasan anlarım..."

Ford tek taşını havaya kaldırdı. "Benim romantik olmadığımı mı söylüyorsun?"

"Bu senin elbisen değil, hayır."

Ford keki ısırdı. "Benim elbisem neymiş?"

Tara, onun kendini tek bir dokunuşla nasıl erittiğini, kafasına koyduysa üç dakika boyunca onu kıvrandırarak nasıl yerle bir ettiğini düşündü, kızardı.

Ford güldü. "Gel buraya."

"Sanmıyorum."

"Bana güvenmiyor musun?"

"Bana güvenme."

Ford kıkırdadı ve kekten son lokmasını aldı. "Bunlar ne böyle? Harikalar."

"Ballı muzlu, mideyi rahatlatır. Bal aynı zamanda şeker seviyeni yükseltir ve muz birçok önemli madde içerir; elektrolitler, magnezyum ve potasyum, alkol alırken kaybettiğin şeyler." Termosu açtı ve Ford'a uzattı. "Ve süt. Kaybettiğin suyu yerine koyar."

"Her eserine bir isim verirsin. Bu keklerin adı ne?"

Tara eğilip büküldü. Ford onu tanıyordu, çok iyi tanıyordu. Keklere bir isim vermişti belli ki, ama ona söylemek istemiyordu. Çok utandırıcı olmalıydı.

"Hadi ama," dedi Ford onu ikna ederek.

Tara bir nefes aldı ve hızla cevap verdi. "*Benim Tatlı Kekimsin.*"

Kaşlarını çattı. "Bir daha söyle."

"Benim Tatlı Kekimsin." Ford'u gösterdi. "Ve eğer gülersen, bu arkadaşlığımızın sonu olur. Ya da aramızda olan şey her neyse."

Ford sırıttı. "Ah. Ben senin tatlınım."

"Kes şunu." Tara ona bir peçete uzattı. "Yatağa kırıntılar döküyorsun."

"Yani şöyle mi demek istedin, *yatağa kırıntılar döküyorsun benim tatlı kekim*?"

"Peki, buraya kadar. Kekleri geri ver." Tara onları almak için uzandı fakat Ford gülerek sepeti havaya kaldırdı, Tara sepet için savaşırken Ford'a yaslanmak zorunda kalmıştı.

Pürüzsüz, diye düşündü onun sert, ılık ve kusursuz bedenine değerken. Üç kek daha yer ve sütü bitirirken kahrolası pürüzsüzlüğünü izlemeye devam etti. Ve… erkekliğini. Logan her zaman bir spor salonu faresi olmuştu, bedeni sürekli yaptığı ağırlık ve kardiyo egzersizleriyle şekillenmişti. Ford'un ise spor salonuyla işi olmazdı. Hayır, onun ağız sulandıran gergin bedeni, koşu ve yelkenle gelişmişti.

"Telefon mesajlarıyla ilgili konuşacak mıyız?" diye sordu sonunda yemeyi bırakınca.

Ford çekindi. "Geçen gecenin bir kısmının gerçekten rüya olduğunu umuyordum."

Tara güldü ve kafasını salladı. "Hayır."

"Öyleymiş gibi yapamaz mıyız?"

"Demek seks kölem olmak istemiyorsun?"

Ford'un gözleri Tara'nınkileri izlerken, ifadesi umutla doluyor gibiydi, sonra Tara'nın *benle dalga mı geçiyorsun* bakışını görünce, hayal kırıklığı okundu suratından. "Bu, yenilmiş bir adamla alay etmek demektir."

"Sen yenilmiş değilsin," dedi Tara. "Hiç olmadın."

"Ve buradayken çok itaatkâr olduğunu düşünüyorum," dedi yatağından kalkerken.

"Nereye gidiyorsun?"

İç çamaşırını çıkarıp yere bıraktı.

"Çıplaksın!"

"Evet, genelde duşa böyle girerim," dedi Ford. Tara'nın o güne kadar gördüğü tüm popoların en güzeli ondaydı.

BÖLÜM 19

"İkiye tek kalınacaksa,
tek kalanın sen olmadığından emin ol."
TARA DANIELS

Tara otele dönüp büyük bir kahvaltı hazırladı. Ve sonra ekmek hamurunu fırına verip, sonraki saatler için hazırladığı çorbayı ağır ateşin üzerine bıraktı. Sonra mutfağı temizledi, arka kapıyı açıp kırıntıları dışarı attı.

Arkasını döndüğünde Logan orada duruyordu, onu izliyordu, gözleri kan çanağıydı ve bitkin görünüyordu.

"Vay," dedi Tara. "Bok gibi görünüyorsun."

Logan'ın gülümsemesi korkunçtu. "Ford'u rahatlatıcı keklerinle yatağına kadar ziyaret ediyorsun ve bana bok gibi göründüğümü söylüyorsun. Adalet bunun neresinde? Ve sen sormadan söyleyeyim, Facebook'tan öğrendim. Lucille, seni kek sepetiyle Ford'un güvertesinde gördüğünü yazmış. Bunu tweet olarak da göndermiş ve bir de resim eklemiş."

Tara ona bakakaldı. "Hayır, bunu yapmamıştır."

"Yaptı."

Tara duyduklarını hafızasından silmek için kafasını salladı ama işe yaramadı. Üzerine doğru gelen sinsi ve şüpheci bakışlar da öyle. "Ne yani, sen de Lucille'in kamerasına yaka-

lanmak istediğin için mi geldin buraya?"

Logan'ın düzgün hatlı suratına suçluluk ifadesi yayıldı; ama bu ifadeye eşlik eden etkileyici gülümsemesi hemen ortaya çıktı. "Bunun canını acıtacağını düşünmemiştim."

Tara, ona dik dik baktı, sonra suratındaki *benimle yat* ifadesinin ne kadar çaresiz göründüğünü fark etti, kalbinin acıdığını hissetti. "Oh, Logan," dedi yavaşça üzerine doğru gelen Logan'ı nazikçe itip sandalyeye oturturken.

"Ah, kahretsin," dedi Tara'nın onu oturttuğu yerde. "Çok iyisin Tara. Beni terk ediyorsun, öyle değil mi?"

"Seni çoktan terk ettim." Tara ona yeşil çay hazırladı, en sevdiği çaydı bu. "Bu benim iyiliğimden değil," dedi fincanı ona uzatırken. "Bu merhamet. Başının ağrısına iyi gelecek, ama daha da iyi geleceği şey, diğer insanlarla bar masalarının altında içmeye çalışmamak."

"Ben çalışmadım. Başardım. Ve diğer insanlar kadar yabancı biri değildi, senin erkek arkadaşındı."

"Ford benim erkek arkadaşım değil."

"A-ha."

"Peki," dedi Tara. "Yeni bir şey denemeni istiyorum -beni bir kez olsun dinlemeni." Logan'ın önüne oturdu ve ellerini tuttu. "Ben bir koca aramıyorum. Bu iş bitti."

"Ama senin için savaşmayı bırakmış değilim."

"Ben bir ödül değilim Logan."

Logan'ın gülüşü yumuşadı. "Evet, öylesin."

Ah. Kahretsin. "Seni incitmek istemiyorum," dedi Tara, "ama sana daha önce söylediklerimin hepsinin geçerli olduğunu bilmen gerekiyor. Sana geri dönmeyeceğim Logan. Bunu başaramayız, yani ikimiz."

Logan uzun bir an boyunca ona baktı. "Bunu kabul etmeye hazır değilim, Tara."

"Logan-"

"Bak, ben bu kasabada eğleniyorum. Beni yermeyen ya da benden yararlanma derdinde olmayan insanlarla arkadaş olmaya başladım."

"Senin burada eğlendiğin şey," dedi Tara, "her gün birilerinin senin hakkında konuşuyor olması "

"Peki," diyerek kabul etti. "O da var."

Tara kafasını iki yana sallayarak ayağa kalktı. "Evine dön, Logan. Hayatına geri dön."

"Ben hiçbir şeyi bırakmadım, bunu biliyorsun." Logan da ayağa kalktı ve Tara'nın eline tutundu, onu kendine doğru çekip yüzüne baktı. "Ben bu işi bırakmayacağım. Senin için bile olsa."

Logan, tam da Tara'nın onu görmeyi hayal ettiği şekilde bakıyordu, sıcak, yumuşak ve açık, Tara'nın tek düşünebildiği, *çok geç* olduğuydu. "Logan-"

"Hayır." Parmağını, Tara'nın dudaklarının üzerine yerleştirdi. "Tanrım, bu kadar zavallı değilim. Bana vur, bana hakaret et ama bana acıyan gözlerle bakma." Duraksadı. "Ama ben birinin zaafından yararlandım -offf," dedi Logan, Tara onu boynundan yakaladığında. "Kahretsin, bir kadının zaafından."

"Git," dedi Tara. Aniden üzerindeki suçluluk duygusundan kurtuldu ve onu mutfaktan kovdu.

Otelin ilk müşterileri tam da planladıkları saatte vardılar. San Diego'dan Vancouver'e yolculuk yapan Batı Sahili'nden gelen orta yaşlı bir çift, her gece farklı bir oda+kahvaltı veren otelde kalıyorlardı.

Maddie ve Tara onları birlikte karşıladılar ve Chloe onlara doğal kozmetik ürün sepetlerinden hediye etti. Kadın ürünleri inceledi; banyo tuzlarına, bitkisel çaylara baktı.

"Masaj yağı mı var?" diye soru kadın şişeyi havaya kaldırarak. Gözlüklerini indirerek kırmızı etiketin üzerinde yazanları okudu. "Yenilebilir çilekli masaj yağı," dedi yüksek sesle. "Özel bir gece için harika. Bunu sürün -Oh Tanrım."

Mia'nın ağzı açık kalmıştı.

Maddie, Mia'nın gözlerini kapadı.

Tara korkuyla Chloe'ya baktı.

Chloe güldü ve yağa uzandı. "Uups, ben de nereye gitti bu diyordum. Onun yerine bunu deneyin lütfen," dedi ve şişeyi hızlıca vücut losyonuyla değiştirdi.

"Oh," dedi kadın, büyük bir hayal kırıklığıyla. "İkisini de alabilir miyim?"

"Ah, tabii ki." Chloe masaj yağını geri verdi. "Eğlenin."

Kadın, kocasına baktı ve sırıttı. "Eğleneceğiz."

Çift güvenli bir şekilde üst kattaki odasına yerleştikten sonra, Maddie ve Tara, Chloe'yi kenara çektiler, Chloe ellerini kaldırıp teslim olmuştu. "Tamam, benim hatam," diye kabul etti.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu Tara.

Mia kıkırdadı. Maddie suratını buruşturdu. Elleriyle Mia'nın ağzını kapadı ama çok geçti; bu, Mia'yı daha yüksek bir kahkaha atmaya yöneltti. Chloe savaşı kaybetmişti.

"Hiç komik değil," dedi Tara. "Üst katta, kötü... şeyler yapacaklar." Ama kızı hâlâ orada kıkırdıyordu ve Tara onun sesini duymaya devam ederken daha fazla ciddi kalamadı ve dudaklarının kenarları kıvrıldı; sonra olan tek şey, hepsinin yere yatıp dalgıç kuşları gibi sessizce gülmeleriydi.

Birlikte.

O gece, herkes güvenle yatağına girmişti. Tara, marinada oturmak için uyanık kalmıştı. Karanlık gökyüzünü izlerken

beline doğru bir ürperme hissetti. "Ford," dedi sessizce.

Uzun bacaklarıyla Tara'nın görüş hizasına girdi. Sonra ayaklarının üzerine eğilerek Tara'yla göz göze geldi. "Misafirler?"

"Yerleştiler." Kendini gülümserken buldu. "Bizi sevdiler galiba."

"Sevmemeleri için sebep yok." Bir elinin parmaklarının arasından sallanan iki şişe bira ve diğer elinde bir pizza kutusu vardı. "Çiçek değiller," dedi biranın birinin Tara'ya uzatırken.

Tara'nın boğazı gerilmişti, birayı aldı, parmakları birbirlerininkini okşuyordu. "Çiçeklere ihtiyacım yok."

"Pizzaya ihtiyacın var mı?"

Hayır. Kalorileri yakmak için sabah kalkıp deliler gibi koşması gerekecekti ve Tara koşmaktan nefret ederdi. Ama kendisinden önce koşuya çıkan bu harika adam, Tara'nın istediği her şeyin toplamı gibi görünüyordu. "Aslında," dedi. "Pizzaya, alacağım nefesten daha çok ihtiyacım var."

Ford onun yanına oturdu ve huzurlu bir sessizlikte pizzalarını yediler. İşleri bitince, Ford boş şişeleri ve pizza kutusunu alıp marina binasındaki çöp kutusuna attı. Geri geldi; kolları ve kalçaları birbirine değecek kadar yakınına oturdu Tara'nın. Etraflarında böcekler ötüyordu ve dalgalar marinaya vuruyordu.

Huzur sesleri. "Çok güzel bir gece," dedi Tara yavaşça.

"Evet," dedi, Ford'un onu izlediğini hissedebiliyordu. Yazlık, ince elbisesinin askılarının üzerinde gezdirdiği parmağını boynuna doğru götürdü.

Tara'nın göğüs uçları sertleşmişti. "Sen geceyi izlemiyorsun," dedi.

"Hayır." Ford parmaklarını gezdirmeye devam etti. Tara'nın kalçaları kasılana kadar sırtını okşadı. Topuklu sandaletlerinin içindeki ayak parmakları kıvrılmıştı. Ford'un ba-

kışları Tara'nın bedenini geçip ayaklarında durdu ve dudakları gülümseyerek kıvrıldı. Tara'ya tam olarak ne yaptığını biliyordu. "Masaj yağı kazasını duydum," dedi Ford.

"Oh, Tanrım. Facebook'tan mı?"

"Evet. Bir de şu açıdan bak. İnsanlar oda kiralamak için sıraya girecekler."

Tara homurdandı, Ford ise kahkaha attı. "O kadar da kötü değil," dedi. "Ayrıca, herkesin senin kabız olduğunu düşünmesinden iyidir."

"Ben kabız değildim! Ve bu konuyu bir daha asla açmasan olur mu lütfen? Asla!"

Ford sırıttı ve Tara'nın tüm boşluklarına ılık bir şeyler aktı sanki. Tara parmağıyla Ford'u işaret etti. "Bana öyle bakma, şey istermiş gibi..." Onu yemek istermiş gibi. Her yerini.

Ford'un yavaş kahkahası, Tara'nın erojen bölgelerini etkisi altına aldı. "Cevap vermemi ister misin?"

"Hayır!"

Uzaklarda bir yerden, Belki Lucille'in cadde üzerindeki mekânından ya da rıhtımdan gelen bir müzik sesi vardı. Yavaş, melodik bir müzik, çok güzel çalıyordu ve biraz da gizemli...

Ford, belirsiz bir gururla ancak güçlü dizlerin bu bedene eşlik edebileceği bir çeviklikle ayağa kalktı ve Tara'yı da kaldırdı.

"Ne?" diye sordu onu kendisine doğru bastırırken nefesi kesilerek. Usulca müziğe ayak uydurmaya başladılar.

"Slow dans mı yapıyoruz yani?" diye söylendi birlikte hareket ederlerken.

"Evet. Slow dans yapıyoruz."

Tara onun romantik olmadığını sanırdı. Ilık ve güçlüydü. Geniş ellerinden biri Tara'nın sırtının aşağılarında hatta neredeyse kalçasının üzerindeydi, parmakları daha da aşağı iner-

ken Tara'yı arzuyla kıvrandırıyordu.

"Kıvranmaya devam et," diye fısıldadı kulağına, hâlâ müziğin ritmiyle dans ediyorlardı, "ve sana ne istediğimi söyleyeyim."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Tara kendini durduramayarak.

Dudaklarını Tara'nın kulağına bastırıp, görsel olarak tarif etti Ford.

Ve Tara isteyerek, bilerek biraz daha kıvrandı.

Ford kahkaha attı ve sonra kulağının hemen altındaki yerden, Tara'nın boynunu öptü. Ve sonra aynı yere diliyle dokundu. Tara ürperince, aynı şeyi tekrar yaptı, bir yandan eliyle sırtını okşuyordu. Bu büyüleyiciydi ve tahrik edici, elini aşağı indirip onu avuçladı. Tara inledi ve Ford hissettirdiklerinden aldığı zevkle homurdandı. "Sana dokunmadan duramıyorum. Tüm günü bunu düşünerek geçiriyorum ve tüm geceyi, sana dokunmayı, senin bana dokunmanı."

Tara onun kollarında kendisini tamamen erimiş gibi hissediyordu. Müzik sona ermişti ve dans etmeyi bıraktılar. Başını kaldırıp onunla öpüşmek için buluşmak dünyanın en normal şeyi gibi görünüyordu ona artık.

"Kahretsin," dedi Tara.

"Bu öpüşmeye verilen yeni bir tepki olmalı," dedi Ford.

"Yani bunun… romantik olduğunu söylemek istiyorum." Tara huzursuz bir şekilde bakıyordu. "Ve ciddi adımlar atıyorsun. Güzel adımlar."

"Evet?" Ford'un gözleri koyulaşmıştı. Gergindi. "Peki o zaman, al sana biraz daha." Ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

Tara'nın düşünme fonksiyonu sona ermişti. Sanki biri beyninin kapatma tuşuna basmış, arzuları için tüm kapıları ardına kadar açmasını sağlamış gibiydi. Boğazından bir ses dışarı kaçtı. Tara bu sesi duymazdan gelerek kendini ona daha çok bastırdı, çaresizce, aç bir şekilde daha fazlasını arayarak.

Daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını...

Ford onu tuttu ve çevirdi, sırtını akşap sütuna dayadı ve ellerini başka şeyler yapmak üzere serbest bıraktı. Tara kollarını onun geniş bedeninde gezdirdi, tişörtünün altındaki çıplak teninde, sırtında ve sonra kalçalarında.

Parmaklarının arasında eziyordu onu.

Kendini durduramıyordu. Sıkıştırılmak için yaratılmış bir popoydu onunkisi.

Ford baş parmağını memesinin ucunda gezdirirken, dudakları boynuna fena şeyler yapıyordu. Tara, Ford'un sert ve hazır olduğunu hissediyor ve hiç çekinmeden okşuyordu onu. Ford'u hissediyor, kokusunu içine çekiyordu. Konuşmak için ağzını açtı ama Ford alt dudağını emmeye başladı, sonra onu tekrar öperek inletti.

"Bana bunun senin ya da benim yatağımdan birinde biteceğini söyle," dedi nefes almak için dudakları ayrıldığında. "Hangimizin yatağında olduğu önemli değil."

Tara'nın içindeki her şey *ah evet, lütfen* diye haykırmak istiyordu. "Peki sonra?" diye sordu nefesini tutarak.

"Ve sonra seni soyacak, seni çok, çok mutlu bir kadın yapacağım. Sabaha kadar."

Kulağa güzel geliyordu, ama sabah kalktığında duygularıyla savaşmak zorunda kalacağını bilecek kadar iyi tanıyordu kendini. Geri dönüşü olmayan noktaya daha da yaklaşmış olacaktı, yani kalbi için. Ford harika bir adamdı, iyi bir adamdı. Belki de tam da onun adamıydı -ama tek gece için değil. Yoksa tek gecelik bir ilişkiyi çoktan aşmışlar mıydı? Tara nerede durduklarını fark edemiyordu, emin değildi ve bundan da fazlası, korkuyordu. Kontrolünün dışına çıktığı için hâlâ çok korkuyordu. "Ve sonra...?"

"Sonra tüm gün," diye fısıldadı Ford, elleri Tara'nın bedenini okşarken. "Ve sonra tekrar tüm gece."

Evet, evet, Tara onun dediklerini yapabileceğini biliyordu.

Ve aynı zamanda Tara'nın duymak istediklerini atladığını da biliyordu. Belki de bunu bilerek yapıyordu. "Ford, bekle."

Beklemedi. Boynunu boğduğu ıslak öpücüklerle meşguldu ve Tara'dan gelebilecek her karşı koyuşu durduruyordu bu.

Tara bir an onu durdurmadı. Kendine karşı koyamıyordu. Dünya üzerindeki cennette gibiydi. Kendini onu öperken buldu. Nefessiz kalmışlardı, Ford onun yüzünü avcunun içine aldı, dudakları alnını okşuyor ve boynuna iniyordu. Sonra diliyle boynunu yaladı, Tara'nın bütün bedeni zevkle titriyordu. Parmakları saçlarının arasındaydı, Tara karşı koyamıyordu. "Ford? Peki daha sonra?"

Ford kafasını kaldırdı. Kafasını iki yana sallarken, Tara'nın yüzündeki açlık, arzu ve karmaşa açıkça okunuyordu. "Ne oldu?" diye sordu. "Ne duymak istiyorsun? Söyle bana."

Hayır. Bunu yapmak istemiyordu. "Yok bir şey. Sadece beni hızla öp ve sustur."

Soru sormadan dediğini yaptı ve bu sefer dizlerini kilitlemek zorunda kaldı Tara. Çünkü kendini korumak için artık çok geçti, ona kapılmakta olduğundan endişelenmeye geç kalmıştı çünkü korktuğu şey çoktan başına gelmişti.

Tekrar.

Oh, Tanrım. Bunun düşüncesi bile onu sersemletmişti. Bu, çokça takıntı ve bir sürü cips gerektirecekti. Kesinlikle bir şişe şarap ve kız kardeşlerini de tabii ki. Akıl danışmak için değil ama bunun için sızlanırken kafasına vurmaları için…

Ford için.

Elinde tutukları için.

"Üzgünüm. Gitmek zorundayım," diye fısıldadı, hâlâ Ford'un ikinci derisiymiş gibi ona sarılmışken.

"Ne?"

Tara kendi korkaklığına yüzünü buruşturdu. "Sabah erken kalkacağım."

Tara'nın sesindeki bir şey, Ford'u hızla eriten zevkten uyandırmış olmalıydı çünkü geri çekilmesine, elbisesini düzeltmesine izin verdi ve hatta yürüyüp gitmesine de.

Tek bir kelime söylemeden gitmesine izin vermişti; hiçbir şey sormadan.

Peki tüm problem bu muydu? *Gitmesine izin vermesi.*

Ford onun gitmesine her zaman izin vermişti.

BÖLÜM 20

"Unutma, sen eşsizsin. Diğer herkes de öyle."
TARA DANIELS

Sonraki sabah misafirler gün doğmadan otelden ayrılmışlardı. Kadın, her şeyin mükemmel olduğu konusunda Tara'yı ikna etmiş ve masaj yağından bir şişe daha istemişti.

Tara, Mia'yı ahşap zeminleri silmekle görevlendirmişti; bu, tozları bir köpeğin pire toplamasından daha hızlı toplamak anlamına geliyordu. "Tozları havaya dağıtmamaya dikkat et," dedi Tara. "Chloe'nin nefesine kötü geliyor, bu yüzden sprey kullanması gerekebilir."

"Onun için endişelenmen ne tatlı," dedi Mia.

Tara güldü. O, Chloe ve Maddie her şey olabilirlerdi ama tatlı değil. Hayır, Maddie tatlıydı. Tara ve Chloe? Pek sayılmaz.

Mia koridoru geçip gözden kayboldu ve Tara, marina binasında evrak işleri için Maddie ile buluştu. Chloe'nin evrak işlerine tozdan daha fazla alerjisi vardı ve güneşin altında yoga matının üzerine oturmuş yüz üstü köpek pozisyonundaydı. Tara otele geri döndüğünde Mia ortalıkta yoktu ama süpürgesi merdivenlerin kenarında duvara dayalı duruyordu.

"Şşş!" Bu ses banyo kapısından geliyordu. "Bizi duyacak."

Mia'nın sesini, Carlos'un hafif kahkahası takip etti ve sonra Mia'dan bir *şşş* daha geldi.

Kahretsin. *Lanet olsun,* diye düşündü Tara. Orada kırıştırıyorlardı. Şimdi, hayvanların yavrularını neden yediklerini anlayabiliyordu. Saldırmaya hazırdı, kapıyı açtı ve gözlerine inanamadı.

Kızı ve Carlos tezgâhta yan yana oturmuşlardı. Mia'nın kucağında dizüstü bilgisayar vardı ve Carlos da ekrana bakıyordu. Tara'yı görünce korktu ve ayağa kalktı. "Bayan Daniels."

Seks yapmadıklarını öğrenmenin rahatlığıyla Tara kendini kapıya yasladı, ikisinin de kendisini izlediğini fark etti. "Çalışmıyorsunuz," dedi.

"Aslında çalışıyoruz," dedi Mia. "Bu, otelle ilgili." Bilgisayarı Tara'ya çevirdi.

"Mia-" Carlos görüntüyü engellemeye çalıştı. "Bu iyi bir fikir değil-"

"Eninde sonunda öğrenecek, bari bizden duysun," Mia ekranı gösterdi. Facebook sayfasıydı, tabii ki, Tara'nın var oluş yeri. Logan onu önceden burada yazılanlarla ilgili uyarmıştı ama kendi gözleriyle görmesi başkaydı.

Resim puslu ve bulanıktı, muhtemelen bir cep telefonuyla çekişmişti. Tara elinde kek sepetiyle Ford'un teknesine giriyordu, yanında şunlar yazılmıştı:

Seksi yelken şampiyonu ve güzel otel sahibesinin gizli buluşması. Belli ki bu oylama çoktan sonuçlanmış.

Ford ve Tara'nın güvertede oturdukları başka bir resim daha vardı. Bu fotoğraf karesi çok özel bir anı yansıtıyordu; Ford, Tara'yı bir sütuna dayamış ve dudaklarını ona yapıştırmıştı. Tara'nın elleri Ford'un tişörtüne saplanmıştı, Ford'un bir eli Tara'nın saçlarındaydı, diğeri ise sıkıca beline sarılmıştı.

Bu görüntü, süper star NASCAR sürücüsüne soğuk duş et-

kisi yapabilir. Endişelenme Logan, bugün yeni bir oy havuzu açıyoruz. Katıl ve bize kadınlarda beğendiğin özelliklerden bahset. Yalnız kadınlar, seksi Logan ile çıkmak için oylamaya katılın!

Tara korkuyla ekrana bakakaldı. "Siz mi yaptınız-"

"Hayır," dedi Mia hızlıca. "Ben fotoğraf çekmedim. O da çekmedi. Peşinde bir ajan var. Tam da insanların kendi işlerine bakması ve sizi yalnız bırakmaları konusunda bir mesaj yazacaktım."

Tara acımasızca gülümsedi. "Buradaki insanları tam olarak tanımıyorsun. Kendi işlerine bakmaları onlar için imkânsız."

Carlos kapıya doğru ilerledi. "Gitmeliyim. Yapmam gereken bir şey var."

Carlos ortadan kaybolunca Tara, Mia'ya bakarak kaşlarını havaya kaldırdı, Mia omuz silkti. "O okulda korkusuz bir çocuk. Ama sen onu korkutuyorsun."

"Onu asla korkutmadım."

"Evet korkutuyorsun. Herkes senin onu öldüreceğinden şüpheleniyor."

Tara durdu. "Onu öldürmem için bir sebep mi var yoksa?"

"Carlos senin insanın aklından geçenleri okuyabildiğini söylüyor ve kendi aklındakiler yüzünden onu öldüreceğini düşünüyor. Erkekler ne düşündüklerini belli ederler, biliyorsun değil mi?"

Evet, Tara biliyordu. Mia'nın da bilmesinden hoşlanmamıştı.

"Onu öldürmeyeceksin, öyle değil mi?" diye sordu Mia.

Tara iç çekti. "Onu bu kadar çok mu seviyorsun?"

"Evet, onu seviyorum," dedi kızı duraksamadan.

"Sevmek mi? Mia, daha sadece bir kaç hafta-"

"Ne hissettiğimi biliyorum," dedi on yedi yaşındakilerin kendinden emin haliyle. Bilgisayarı kapadı ve tezgâha yaslandı. "Sana soracağım her soruya cevap vereceğini söyle-

miştin, hatırlıyor musun? Bu hâlâ geçerli mi?"

Ah. "Sor," dedi Tara cesurca.

"Ben geldikten sonra neden Ford'dan uzaklaştığını bilmek istiyorum. Siz ikiniz birbirinizi seviyordunuz ve sen arkanı dönüp gittin."

Tara derin bir nefes aldı. "Ben evime geri döndüm. Teksas'a. Şanslı Liman'dan oldukça uzaktı."

"Evet ama telefon diye bir şey var. Bilgisayarlar. Amerikan Posta Servisi. Ve üstelik annen de burada yaşıyordu."

"Phoebe burada yaşamıyordu, yani o zamanlar. Sadece yaz aylarında geliyordu ve... ve sonra Ford ve ben o yaz tanışmıştık, ayrıca ikimizin de farklı hayatları vardı." *Kusurlu bahaneler.* Mia daha iyi bahaneleri hak ediyordu. "Ve aynı zamanda ben o yaştayken senin kadar olgun değildim."

"Onunla görüşmek istemedin mi?" diye sordu Mia. "Onu sevmiyor muydun artık?"

"Mia, bu kadar basit değil, biz çocuktuk."

"Teksas'a dönmek yerine burada kalabilirdin."

"Hayır, çünkü Phoebe de burada yaşamıyordu. Üstelik yaşasa bile, ben küçük bir kasabada yaşamaya alışık değildim. Burada yaşamak çok farklıydı."

"İyi anlamda mı?"

Hayır. Tara klostorofobik ve baskı altında hissetmişti kendini bu kasabada, ama bunları itiraf etmek istemiyordu. "Ben daha fazlasına alışıktım. Ve Teksas'taki okula gitmek istiyordum. Teksas A&M."

"Büyük bir lise," diye söylendi Mia.

"Evet, ve..." Tara pes etti, gerçeğin kendisi mantıklı değilken, bunu dile getirmek daha ne kadar mantıklı duyulabilirdi ki. Tepkilerini, saf duygularının yönlendirmesine bıraktı. "Dürüst olmak gerekirse, ben birlikte olmak istiyordum ama beceremedim," Tara, Mia'nın elini tuttu. "Ama o zamandan

beri, yani büyürken çok düşündüm. Şimdiki aklım olsaydı-"

Ne?

Neyi farklı yapardı ki? Emin değildi.

"Bıraktığın noktaya geri dönemezsin," dedi Mia sessizce. "Bunu ben bile biliyorum. Asla geri dönemezsin."

Gerçek buydu.

Mia, iç çekerek kapıya doğru ilerledi. Tara onu takip ederken yerdeki boş çöp kutusuna gözü takıldı.

Tam ortasında boş bir prezervatif duruyordu.

Ona bakakaldı, sonra yavaşça kafasını kaldırıp Mia'ya baktı. O da boş prezervatif kılıfına bakıyordu, alt dudağını ısırdı ve cehennemden çıkmış gibi suçlu görünüyordu.

"Maddie'nindir," dedi Tara umutla.

Mia dudaklarını çiğnemeye devam etti ve kafasını iki yana salladı. "Hayır. O Maddie'nin değil."

"Ama seks yapmadığınızı söylemiştin," dedi Tara kendine inanamadığı bir sakinlikle.

"Hayır, korunmasız seks yapmadığımızı söylemiştim."

"Tanrım." Tara parmaklarını gözlerine bastırdı. "Mia..."

"Gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır! Şey istiyorum..." Ellerini yüzünden kaldırdı ve Mia'nın öfkeli bakışlarıyla karşılaştı. "Bana gerçekleri söyleyebilmeni istiyorum."

"Gerçekten mi? Carlos'la seks yaptığımı sana söylememi mi istiyordun?" diye sordu Mia inanamayarak, savunmacı bir tutum takınarak.

"Evet!"

Mia kafasını iki yana salladı. "Ford'la seks yaparken bundan ebeveynlerine bahsetmiş miydin?"

Tara sendeledi ve tezgâha yaslandı. Hayır, hayır, Ford'la yaşadıklarından kimseye bahsetmemişti. Bu ikisinin arasın-

daydı. "Seni yanıltıyorum," diye fısıldadı. "Bu tamamen benim hatam."

Mia iç çekti. "Hayır, hayır öyle değil. Bunun seninle ilgisi yok. Ben çok küçükmüşüm gibi davranıyorsun."

"Çünkü çok gençsin."

"Yani sen benimle aynı yaştayken tam da aynı şeyi yapmıyor muydun?"

Tara ağzını açtı ve sonra kapadı. "Mia, seks yapmam koca bir duygusal bağlanma gerektirir ve ben on yedi yaşında buna hazır olunabileceğini düşünmüyorum."

"Evet, peki, kendi hatalarımı yapmaya ihtiyacım var," dedi Mia. "Seninkileri değil. Benimkileri. Ve bunun işe yaraması için, beni rahat bırakmalısın."

"Mia-"

Ama Mia gitmişti.

* * *

Tara'nın kız kardeşlerine ihtiyacı vardı. Chloe'nin nerede olduğunu ve ne yaptığını ancak Tanrı bilirdi; ama Tara, Maddie'yi, Jax'in uçurum kenarındaki evinde bulabilmişti. Verandada oturuyorlardı, Jax barbekü yaparken Tara, Mia'yla aralarında geçenleri Maddie'ye anlattı. "Büyük hata," dedi Maddie kadehleri şarapla doldururken. "Ve en kötüsü kızımı kendi ellerimle Carlos'un kucağına attım. Kendi kızımın bekâretini ona verdim!"

"İlk kez Carlos'la birlikte olduğundan emin değiliz."

Tara duraksadı ve bunu sindirmeye çalıştı, sonra homurdandı ve gözlerini kapadı. "Peki, bu hiç yardımcı olmadı."

"Bak," dedi Maddie. "On yedi yaş, zevk yaşıdır, tepeden tırnağa kadar. Bunu biliyorsun. Ve Mia ile Carlos birbirlerini önemsiyorlar. Mia en azından onun için güneşi doğdurup batıracak biriyle birlikte. Onu mutlu edecek, Tara."

Tara tekrar homurdandı.

"Onu önemsemeyecek biriyle birlikte olmasını mı tercih ederdin?"

"Kimseyle birlikte olmamasını tercih ederdim!" dedi Tara. "En azından otuz beş yaşına kadar, ya da ben ölene kadar. Hangisi en son yaşanacaksa o zamana kadar. Seks konusunda konuşmayalım artık olur mu?" Çekindi. "Onun beni sevmesini sağlamaya odaklanalım."

"Seni seviyor." Maddie kadehinden bir yudum aldı, yirmi adım ötede ızgaranın başında durdan Jax'a baktı, tavukları çeviriyordu. "Senin ve Chloe'nin burada benimle, Şanslı Liman'da kalmasını istediğimde nasıl hissettiğini hatırla, öfkeden delirmiştin."

"Evet." Hepsi için zor zamanlardı, Şanslı Liman'a ayak basmış olmak bile ikisi için bir sürü anının üzerlerine hücum etmesine sebep olmuştu. Fakat Maddie, ait olacak bir yer arıyordu ve bunu otelde bulmuştu. Jax'ta bulmuştu. Tara, kız kardeşi için endişelenmişti o zamanlar.

Yatırımlarını -oteli- korumak ve kız kardeşlerinin hayatının düzene girdiğinden emin olmak için planladığından daha uzun süre burada yaşamak zorunda kalmıştı. Tara, tüm bunlar zorunluluk olmaktan çıkana kadar sorun yaşamıştı. Fakat sonra burada yaşamak her nasılsa ona normal ve doğal gelmişti.

"Chloe ve ben seni sevimliliğimizle yendik ve bu sevimlilik genetik." Maddie gülümsedi. "Sen de Mia'yı etkileyeceksin, görürsün."

"Onu doğurduğumda kaybettim ben," dedi Tara. "Başka birinin onu büyütmesine izin verdim. Sevimli olmanın ikimiz arasında işe yaracağını sanmıyorum."

"Senin hayati sebeplerin vardı," diye hatırlattı Maddie nazikçe. "Ve Mia bunları biliyor. Tatlım, o seni bulmaya geldi. Ona parçaları birleştirmesi ve anlaması için biraz zaman ver.

Neyi kazanıp kaybettiğini düşünmeyi bırak ve şu anı yaşamaya bak."

Jax, Maddie'nin arkasından yaklaştı ve ağız sulandıran ızgara sebze tabağını önüne bıraktı. Maddie'nin omzunu okşadı, sonra küçük bir öpücük için eğildi. "İyi misin?" diye sordu.

İkisini izlemek bile Tara'nın kalbini sızlatıyordu. Birbirleri için o kadar çok şey ifade ediyorlardı ki. Birliktelerdi çünkü Maddie, Tara'ya biraz önce söylediklerini kendi uygulamıştı -anı yaşamak.

"İyiyiz," dedi Maddie, Jax ona gülümsedi, kadehinden büyük bir yudum çaldı, bir öpücük daha verdi ve barbekünün başına geri döndü. Maddie, onun gidişini dudaklarındaki rüyaya dalmış bir iç çekişle izledi. "Onun kıçını çok seviyorum."

Tara yüksek sesle güldü, Jax arkasını dönüp şüpheyle onları izledi. Maddie ona el salladı ve Tara mırıldandı. "Onu bir şeylere sarsan iyi olur çünkü güzel kıçlar benim için önemlidir."

Maddie genişçe gülümsedi ve Jax'e bir öpücük daha gönderdi. "Onunla evlenmek için başka sebeplerim de var, biliyorsun."

Tara kaşını havaya kaldırdı. "Seni dinliyorum, E ile başlayan kelimeyi çok daha rahat söylüyorsun artık."

"O tek," dedi Maddie basitçe. "Ondan başka yok."

Tara kafa salladı ve şarabından içti, Maddie'nin yüzündeki kararlılığı görebiliyordu.

Sonraki sabah Ford, Mia'yı uzun bir deniz gezisine çıkarttı. Kızının sabahın erken saatlerini sevdiğini keşfetmişti ve bu yüzden güneş doğmadan yola çıkmışlardı. Ona, tekneyle marinadan nasıl çıkılacağını, rüzgâra karşı nasıl gidilmesi gerektiğini, halatların nasıl bağlanacağını öğretti. Yelkeni sarmayı ve çözmeyi gösterdi, şimdi ise kaptan köşkünde elleri dümenin üzerinde duruyordu, yelken tam önünde yürüyor, rüzgâr saçlarını yüzüne yapıştırıyordu, mutlu ve kaygısız görünüyordu.

Onu sadece izlemek bile Ford'a, Tara'yı ve içinde asla soğumadığını fark ettiği sıcak yeri hatırlatıyordu.

Mia, onun bakışını yakaladı. "Ne oldu?"

Ford gülerek kafasını salladı. "Sadece burada oturuyor ve cevaplar aramak üzere buraya kadar gelmiş olmanla gurur duyuyorum."

"Cevaplarımı henüz alamadım," dedi Mia.

Ford onun açık sözlülüğünü seviyordu ve büyümenin onu değiştirmemesini umdu. "Tek yapman gereken sormak."

Mia bir profesyonel gibi rüzgârın içine girdi, düşünceli bir hali vardı. Sonra aniden bir dalgaya çarptıklarında korkuyla başını eğdi. Ford'un üstü su içinde kalmıştı, Mia kahkaha attı, o kadar güzel duyuluyorduki kahkahası.

"Çabuk öğreniyorsun," dedi Ford, yüzünü tişörtüne silerken. "Jax bunu beceremedi."

Mia gururla sırıttı. "Tara senin bu konuda en iyinin daha iyisi olduğunu söylemişti."

"Öyle mi?"

"Evet." Omzuyla Ford'a vurdu. "Seni seviyor."

Ford güldü ama Mia gülmüyordu. Sadece ciddiyetle Ford'a bakıyordu. "Şimdi birkaç sorum var," dedi.

"Peki, başla."

"İlki biraz beklenmeyen bir soru olabilir."

"Sor."

"Dikkatli olmam gereken genetik arızalarım var mı?"

"Hayır. Yani, eğer huysuzluğu genetik bir arıza olarak saymazsan," dedi Ford. "Büyük annem 90 yaşında ve hâlâ cehennem

zebanisi gibi huysuz." Babannesinden bahsetmek Ford'un yüzünü güldürmüştü. Yaz bitmeden onun yanına gitmeli ve Mia'yla tanıştırmalıydı. "Seni çok sevecek. Başka soru?"

"Korktuğun bir şey var mı?"

"Hayır."

Mia gözlerini devirdi. "Tam bir erkek cevabı. Herkesin korktuğu bir şey vardır. Örümcekler? Yılanlar? Yükseklik?"

"Aslında," dedi Ford. "Kurbağalardan korkarım."

Mia ona ters ters baktı. "Kes şunu."

"Hayır, ciddiyim, Sawyer'ın yüzünden. On yaşındaydık. Sawyer'ın babasına bizim evde kalacağımızı söylemiştik, benim babaanneme de Sawyer'ın evinde kalacağımızı. Sonra da kamp yapmaya gitmiştik."

"Tek başınıza mı?"

"Evet. O gece sırt çantamı kurbağa ile doldurmuştu. Çantamı açınca hepsi üzerime atladı. Yapışkan pislikler." Ford yüzünü buruşturdu. "Bugün bile onlara tahammül edemiyorum."

Mia gülümsüyordu ama sonra yüzü donuklaştı, Tara'dan aldığı dikkatli bakışlarla Ford'u inceliyordu. "Başka hiçbir şeyden gerçekten korkmuyor musun?"

Ford kendi neşesinin de söndüğünü hissetti. Mia bu konuşmaya ciddiyetle yaklaşıyordu ve Ford'un da aynı şekilde yaklaşmasını hak ediyordu. "Aslında, bir şey var."

Mia'nın bakışlarını onunkilerin üzerinde geziyordu. "Nedir?"

"Seninle asla tanışamamaktan çok korkuyordum."

Mia'nın gözleri, o güzel, kalp yakıcı gözleri pırıl pırıl parladılar. "Seni bulduğum için şanslısın o zaman," diye fısıldadı.

"Şanslıyım," diye tekrarladı Ford yavaşça.

Mia, akşam üzeri çalışacak şekilde programlandığı için,

marinaya döndüler. Ford gelirken yaptıklarını ters sırayla tekrarladı, ana yelken, vinç kolu, sonra marinaya geri yanaşma ve halat bağlama. Mia halatı bağlarken Ford başında durdu, ama hiçbir hata yapmamıştı ve Ford'un göğsü gururla kabardı. Mia çok doğaldı.

Tara, marina binasından çıktı, elinde birkaç dosya vardı. İkisini teknenin güvertesinde görünce aniden durdu.

Tara yorgun ve gergin görünüyordu ve Ford bunun için geçerli sebepleri olduğunu biliyordu. Otelde ve kafede çalışıyordu; iki işte birden çalışmak herkes için stresli olurdu. Ve Ford ise orada Mia ile ayakta dikilmiş, denizden yeni gelmiş, dünya üzerinde hiçbir sorumluluğu yokmuş gibi duruyordu.

Ford, yıllar boyunca bu imajı yaymıştı etrafına. Büyüdükten sonra, kolay ve rahat biri olarak yaşamak hoşuna girmişti. Stres ve endişe olmadan. Hiçbir şey için endişelenmeden yaşamak onu mutlu ediyordu. İstediğin her şeyi önemseyebilirdin: ailen, bir sonraki öğünde ne yiyeceğin ve eğer önemsediklerini elde edebileceğin güce sahipsen kafaya takacak bir şey yoktu.

Kızının hayatına dahil olmasının kendi yaşam tarzını tehdit etmesi korkusuyla kendini huzursuz hissetmesi gerektiğini fark etti; ama bunların hiçbiri olmuyordu. Tara'nın, Mia'nın hayatına girmesinden dolayı yaşadığı dehşeti de yaşamıyordu. Aslında, bunun tadını çıkarıyordu, çünkü onlara ihtiyaç duyan bir çocuk vardı. Ve karşılığında Ford'un da ona ihtiyacı vardı.

Onlar birbirine kanlarıyla bağlıydılar. Ve bunu kimse ellerinden alamazdı.

"Denize çıkmak için güzel bir gün," dedi Tara.

Mia tekneden atlarken sırıtıyordu. "Evet. Siz ikiniz de bir tur atmalısınız."

"Oh," dedi Tara attığı adıma dikkat ederken. "Ben yapamam, gerçekten çok işim var ve-"

"Chloe ve Maddie oteldeler mi?" diye sordu Mia muzip bir bakış atarken.

Ah, kahretsin, diye düşündü Ford. Mia'nın gidişini izledi.

"Bahse girerim akşam yemeğini şimdiden hazırlamışsındır," dedi Mia, Tara'ya. "Doğru mu?"

"Şekerli böğürtlenli Hindi ve Vişneli Kiş," dedi Tara.

"Gördün mü?" dedi Mia, Tara'nın omzunun üzerinden Ford'a bakarak.

Kızı akıllı, güzel ve usta bir entrikacıydı.

"Demek ki herşey hazır," dedi Mia, "o zaman git ve seni en az bir saat buralarda görmek istemiyorum genç bayan. Beni duyuyor musun?"

Ford gülmemek için kendini tutuyordu. Ah, evet. Yarı yaşlarındaki bir kız onları korkutarak yönetiyordu. "Hadi gel," dedi Ford elini uzatarak. "Bunu yapalım. Kısa bir deniz turu."

"Ama daha yeni geldin."

"Tüm gün denizde kalabilirim. Üstelik Mia'nın dediği gibi deniz muhteşem. Bir saat Tara."

"Yapmam gerekenler var." Ford yavaş ama öfkeli bir şekilde üsteledi. "Tavuk mu?" diye sordu dudaklarını onun kulağına yaklaştırırken.

"Tabii ki hayır."

"Bir saat," diye tekrarladı, sonra beline sardığı koluyla onu içeri iteledi.

Mia sevinçle ışık saçıyordu. "Gitmem gerekiyor," dedi ve otele doğru koştu.

Tara kafasını çevirip onun otele girişini izledi. "Bu kız harika bir avukat olacak."

"Şüphesiz."

Tara yüzünü döndü ve Ford'un bakışlarını gördü; kendi bakışları tereddütlüydü. "Onu umutlandırdığımız şeyden endişeliyim, hayal kırıklığına uğramasına neden olacağız."

"Kontrol edemediğin şeyler için endişelenmeyi bırakmalısın. Ve hatta, düşünmeyi bırakmalısın. Önümüzdeki bir saat için sadece anı yaşamakla görevlisin. Harika bir gün ve..." gülümsedi. "Partnerin de hiç fena sayılmaz."

Tara çekiniyordu, Ford nazikçe bir tutam saçını parmaklarının arasına aldı. "Neyin var? Hâlâ kendinle ilgili konularda bana güvenmiyor musun?"

Tara ürperdi, bu tam olarak güvenmediğini anlatıyordu, Ford güldü. "Bir saat Tara. Hepsi bu. İnsan bir saatte ne kadar kötü şey yaşayabilir ki?"

Tara ona inanmayan gözlerle baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Ford repertuvarındaki en masum gülüşünü gösterdi. Tara yemedi ama yine de kafa salladı. "Peki," dedi Ford'un göğsünü dürterken. "Ama pis işler yok."

"Pis işleri tarif et."

"Çıplaklık yok."

"Peki, kahretsin," dedi. "Striptiz planım suya düşecek öyleyse." Tara'ya yol verip önden girmesini sağladı, ama Tara duraksadı ve Ford'a şüpheyle baktı. "

"Bu işte iyi misin?" diye sordu Tara.

"Yelkecilikte mi?"

"Hayır." Tara güldü. Harika bir sesti. "Striptizde."

Ford, gevrek gülümseyişinin tüm suratına yayıldığını hissetti. "Aslında, bu işte ustayım."

Tara hızla kaşlarını kaldırdı ve Ford güldü. "Tara Daniels, benimle flört mü ediyorsun?"

"Hayır!" Arkasını döndü ve yelken ipiyle uğraşarak kendini meşgul kılmaya çalıştı. "Beni yok say."

"İşte bu henüz ustalaşamadığım bir konu."

BÖLÜM 21

"Eğer gülmeyi öğrenebilmişsen –kendine gülmeyi- büyümüşsün demektir."

TARA DANIELS

On dakika sonra Ford ve Tara, dalgaların üzerinde uçuyorlardı; rüzgâr yüzlerine vuruyordu. Tara, denese de kendini sırıtmaktan alıkoyamıyordu.

"Mmm," dedi Ford. "Yüzündeki bu bakışı seviyorum." Onu dümenle kendi bedeni arasına sıkıştırıp sabitledi.

Tara ona sarıldı. "Peki, ama unutma, pis işler yok," dedi. "Sadece gezinti yapacağız."

"Sadece gezinti." Kendi ellerini, Tara'nın ellerini dümene yerleştirdikten sonra özgür bıraktı ve sonra da onları Tara'nın kalçalarına yerleştirdi. Dudakları Tara'nın boynuna uzandı. "Güldüğünü görmek çok güzel. Ve her geçen gün biraz daha gülüyorsun. Şanslı Liman'ın seni sevdiğini düşünüyorum."

Tara bunun doğru olmasından korkuyordu.

"Kabul et," dedi, ellerini bedeninde gezdirir ve göğüslerinin yanlarını okşarken.

Tara daha fazlasını istiyordu. "Neyi kabul edeyim?" diye sordu hafif bir öfkeyle.

"Olmak istediğin yerdesin." Ellerini yavaşlattı ve Tara'yı

kendine doğru çevirdi. "Burada, Şanslı Liman'da."

"Burada kaldım çünkü kız kardeşlerimin bana ihtiyacı vardı," dedi Tara. "Otelin bana ihtiyacı vardı."

"Belki, ama ikimizde biliyoruz ki geçmişte olsaydık bunların hiçbiri seni burada tutmaya yetmezdi."

Tabii ki eskiden sadece kendi istediklerini önemsiyordu. Tara bu gerçeği sindirdi ve tuttuğu nefesini bıraktı. Ya bundan kaçaçak ya da dürüst olacaktı. "Kalmak istedim," diye kabul etti.

Ford, Tara'nın güneş gözlüklerini çıkardı. Ford'un gözleri içtendi ve Tara kendininkilerin de onunkiler gibi baktığını hayal etti. "Neden?" diye sordu.

Tara yine ya kaçacak ya dürüst olacaktı. "Çünkü hayatım parçalanmıştı ve geri dönecek bir yerim yoktu."

"Ve?"

"Ve..." Kahretsin. "Çünkü bir yerin parçası olmak hoşuma gitti, kavga etsek bile kız kardeşlerimle olmayı sevmiştim."

Çok ufak bir gülümseme Ford'un dudaklarını kıvırdı.

"Ve?"

Tara ona baktı, biraz...korunmasız hissetmişti kendini. "Bu senin için biraz derinlere inmek demek olmuyor mu?"

"Derin?"

"Evet. Beni kıstırıp, kavurucu sorular sorman. İkimiz yalnızken böyle sorular sormak pek huyun değildi."

Ford onun yüzüne uzun zamandır hissettiği duygularla baktı, hiçbir şey söylemeden. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum," dedi Ford sonunda.

Tara kafasını iki yana salladı. "Ah, hayır. Sana söyledim, pis işler yok."

Ford'un gülümsemesini bekledi ama tam tersi, gözlerinde nadiren görebildiği öfkenin ışığı vardı. "Her erkeği eski kocan ya da babanı koyduğun kefeye koyma," dedi.

"İkisi de iyi adamlar," dedi Tara.

"Evet ama aynı zamanda kendi hayatlarına odaklanan, bencil ve pişmanlıktan nasibini almamış adamlar."

"Bunlar, onların meslekleriydi," dedi Tara onları savunarak. "İkisi de meslekleri yüzünden sürekli seyahatta olmak zorundalardı."

"Seçimlerle ilgili bu. Ben farklıyım Tara. Ve bunu hatırlaman gerekiyor. Bunun için bir şans vermelisin. Gerçek bir şans."

Tara aniden kalbinin boğazında attığını hissetti. "Bunu daha önce denedik."

"Tekrar denemeliyiz."

Oh, Tanrım. Tara bunu istiyordu. "Başına gelecekleri bilemezsin," diye fısıldadı Tara.

Ford'un dudakları usulca kıvrıldı. "Konu sen olduğunda evet, neler olacağını asla bilemem."

"Geri dönmeliyim."

"Daha on beş dakika oldu. Bana kırk beş dakika daha borçlusun. Bu kadar yoğun çalıştıktan sonra, biraz rahatlamaya ihtiyacın olduğunu düşünmüştüm."

Tara, Ford'un teknenin yönünü yavaşça değiştirdiğini ve dalgaların yumuşadığını fark etti. "Ben yoğun çalışmaya alışığım."

"Ama eğlenmeye alışık değilsin," dedi Ford.

"Hayır," Tara ufuk çizgisine bakıyordu. Net, harika görünüyordu. "Ama haklısın, bu beni eğlendiriyor. Fakat tüm haftalık kotamı doldurdum."

Ford kolunu onun omzuna attı ve onu kendine doğru çekti, dudakları alnını okşuyordu. "Senin için çok daha güzel bir şey yapabileceğimize iddiaya girerim."

"Eski zamanlardaki gibi mi?"

"Eğer istersen."

Başını kaldırdı ve onun bakışlarıyla karşılaştı, sıcaklık ve baştan çıkarıcılığın midesini büzdüğünü hissetti. "Ben o eski kız değilim," diyerek uyardı Ford'u. "Günlerini sadece seninle birlikte olmak üzere geçiren ve her gece eğlenmek isteyen kız değilim."

"Biliyorum. Büyüdün. Akıllı ve harika bir kadın oldun. Ama hâlâ aynısın, kendine eğlenme izni vermiyorsun."

"Pis işler yok demiştik," diye hatırlattı Tara ama sesi kendini bile ikna edemeyecek kadar zayıftı. Kahretsin.

Ford sadece gülümsedi. "Peki, pis işleri başlatmak isteyen kişi sen olursan ne olacak?"

"Olmayacağım," dedi hissettiğinden daha fazla kararlılıkla.

Ford hâlâ eğleniyor görünüyordu ve Tara onu bunun için suçlayamazdı. Ford'un kararlılığına karşın kendisinin ne kadar zayıf olduğunu bildiği bir geçmişi vardı. Çok zayıf. Sonra onu, tekneyi yönetirken izledi, oldukça etkileyici ve güçlü görünüyordu. Bacaklarını açmış dengede duruyordu, kendine çarpan rüzgâra meydan okuyordu. Güneş, bronzlaşmış teninde geziniyor ve güneş gözlüklerinden yansıyordu. Üzerinde ABD tişörtü ve her kasılmasını rahatça izleten, dizlerini biraz geçen lacivert şort vardı, onu izlerken bu kadar yapılı olduğuna inanmak çok zor geliyordu.

"Onu sarabilir misin?" diye sordu Ford.

Tara uzanarak yelkeni sıkıca tuttu, bu yaptığı işten gurur duyuyordu. İşin tam ortasına gelmişti ki, bir dalga tekneye hızla çarptı ve Tara'yı baştan aşağı sırılsıklam etti.

Ford sırıttı. "Ördeğe benzedin."

Tara gözlerini kıstı. "Bu sabah saçlarımı yapmanın ne kadar sürdüğünü biliyor musun sen?" Saçlarındaki ıslaklığı yokladı, artık çok geçti. "Yani sen duşa girip sabunlayıp hemen çıkabilir ve harika görünebilirsin ama bir de bana bak."

Bluzu inceydi ve ıslanmıştı, şu an ikinci teniymiş gibi gö-

rünüyordu. Ford, Tara'nın nutuğunu dinlerken gülümsüyordu. Dudakları neşeyle kıvrılmıştı ama sonra yüzü daha koyu, daha aç bir ifadeye bürünerek Tara'ya doğru yaklaşmaya başladı.

"Oh, hayır yapma." Tara bir adım geri çekildi ve elini kaldırdı. "Orada kal, yoksa-"

Ford yaklaşmaya devam etti. "Yoksa ne?"

"Başına gelecekler var," dedi elini onun göğsüne dayayarak. "Çıplak şeyler, gerçekten çok çıplak şeyler, ama hayır." Tara kafasını iki yana salladı. *Güçlü ol.* "Ben bunları sistemimden çıkardım Ford, ciddiyim."

Ford ona uzandı. Tara bir adım daha geri atmak istedi ama gidebileceği bir yer yoktu. "Peki, belki tamamen çıkaramamış olabilirim," diye itiraf etti. "Ama aramızda küçük bir kimya problemi var -bu hiçbirimizin hatası değil. Sadece güçlü olmalıyız. *Ford!"* diye bağırdı Tara, Ford onu kollarının arasına alıp sert bedenine bastırırken.

Ford'un harika kahkahası Tara'yı yumuşattı ve bu kahkaha, bir dokunuş bir öpücük gibiydi sanki. "Dur," dedi Tara zayıfça. "Beni öfkelendiriyorsun."

Ford başını eğip çenesini okşadı. "Seni öfkelendirmeyi seviyorum. Gözlerinin parlamasını ve aklından geçenleri direkt söylemeni."

"Şu an sırılsıklamsın. Bunu fark ediyor musun?"

"Mmm, sırılsıklam olan bence sensin." Bedenini ona bastırdı. "Bana ne kadar ıslak olduğunu söyle. Yavaşça. Detaylarıyla."

"Sana inanamıyorum."

"Ve uslanmaz," dedi. "Ve söylediğin gibi ıslak. Belki de soyunmalıyım."

Oh, evet. "Hayır!" Ama Ford kollarını onun boynuna dolamıştı bile. "Senin striptizle sorunun nedir?" Tara ona sokuldu, kahretsin ne kadar da zayıftı ona karşı. "Ne kadar vaktimiz kaldı?"

Ford kafasını arkaya attı ve kahkahayı patlattı. "Otuz dakika."

Tara derin bir nefes aldı. "Sanırım sadece on ya da on beş dakikaya ihtiyacım var."

Ford hâlâ sırıtıyordu. "Bu başlıyoruz demek mi oluyor?"

Tara onun gözlerinin içine baktı. Tanrım, onu özlüyordu. Zevki. Baştan çıkmayı. Gülmeyi. Konuşmayı...

Onu. "Eğer evet dersem, bunu bana karşı kullanacak mısın?"

"Evet." Ford emindi. "Kalan tüm dakikalarımız için bunu sana karşı kullanacağım." Demir attı ve onu kamaraya götürdü, yatağına doğru iteledi.

Sanki Tara'nın itelenmeye ihtiyacı varmış gibi. Tara neredeyse koşuyordu.

Tara, kendini yatağa attı ve arkasını döndü. Ford'un ıslak tişörtünü yavaşça boynundan çıkarışını izledi. Şortunun bağcıklarını gevşetti ve kalçalarından inip yere düşmesine izin verdi.

Tara onu izlediği sırada kendini inlerken buldu, gördüğü her görkemli santim onu inletiyordu ve o görkemli santimlerden çok fazla vardı Ford'da.

"Senin düzgün ve hanım hanımcık giysilerine bayılıyorum." Bunu söyledi ve şeftali rengi dantelli küloduyla kalacak şekilde tek hamlede soydu onu. Dizlerinin üzerine çöktü ve Tara'ya yaramaz çocuk bakışı attı. İki eliyle birden ayak bileklerini tuttu ve gideceği yere varmadan önce yavaşça baldırlarını öptü.

Ford kasıklarına doğru ilerlerken Tara hızla nefes alıp veriyordu.

Ford parmaklarını Tara'nın kalçalarındaki külodun kenarlarına geçirdi ve onu bacaklarına kadar sıyırdı, bulduğu ha-

zineyi parmağıyla okşuyordu. "Güzel," dedi ipeksi bir sesle, sonra başını eğdi ve her zamanki sihirini yaptı. Ve görünen oydu ki, Tara'nın on beş dakikaya ihtiyacı yoktu. Sadece beş dakika yetecekti.

"İçime gir," diye emretti Tara tekrar nefes alabildiğinde. Doğruldu ve Ford'u üzerine doğru çekti.

Ama Ford acele etmiyordu.

Telaşlı değildi.

"Şşş," dedi Tara'nın üzerine atlamayarak. Kahretsin. Bunun yerine, bir elini Tara'nın göğsüne koyarak onu yatağa tekrar yatırdı. Tara öfkesini daha yenememişti ki, Ford'un dili ıslak yerini tekrar dövmeye başladı. "Oh Tanrım," diye fısıldadı. Tara'nın elleri Ford'un saçlarını çekiyordu ama Ford bunu önemsemedi. Onu kendine doğru çekip yüz yüze sevişmek istiyordu fakat bu yetenekli dilinin yaptığı inanılmaz şeyler Tara'yı öldürüyordu. "İstiyorum. Tanrım, Ford, istiyorum..."

"Ne istersen," dedi Ford ama bunu gerçekten söylemek istemiyordu, şeytan, şeytan herifin tekiydi Ford, çünkü onu orgazmın tam ucunda tutuyordu, onu oraya götürüyor ve geri çekiyordu, yalvarana, kıvrandırana kadar ona işkence etti.

"Ford, kahretsin!"

Bu da işe yaramamıştı.

"Ben bunun öcünü alırım," diye uyardı onu Tara. Bu tehdit işe yaramıştı, Ford durdu. Yatağının yanındaki çekmeceden bir prezervatif çıkarınca Tara zar zor dünyaya dönebildi. Bir saniyede prezervatifi yerleştirdi ve Tara'yı sonuna kadar doldurdu.

"Tanrım," dedi Ford, sesi kısık ve çatallıydı, kafasını Tara'nınkine dayamıştı. "Her seferinde. Beni her kahrolası seferde katlediyorsun." Kendini Tara'nın içine tekrar tekrar itti, sonra tekrar, Tara'yı inletip kendine daha da bastırarak.

Durgunlaştı. "Çok mu oldu?"

"Tam kıvamında." Tara parmaklarını Ford'un kalçalarına batırdı. "Hareket etmeye devam etmezsen, canını yakacağım. Yemin ederim."

Hızlanmış nefesiyle usulca gülümseyerek, onu öptü. Tara'nın açısını iyi ayarlamak için bir kolunu onun sırtına yerleştirdi; ama Tara ipleri yeterince ona vermişti şimdiye kadar. Çiğ, güçlü ve korkutucu duyguları ortaya çıkarmasına izin vermişti. Artık şovun devamını Tara yönetecekti ve sessizce bedenini güçlendiren yoga dersleri için Chloe'ye teşekkür ederek Ford'un üzerine çıktı.

Ford, onu içine alan Tara'nın kalçalarını sıkarken inliyordu. Sonra başladığı temponun saf zevkiyle gözlerini sımsıkı kapayarak inlemeye devam etti.

"Tara, Tanrım. Tanrım, bu çok güzel."

Hem de çok.

Tara parmaklarını indirip Ford'un kollarını başına doğru kaldırdı. İlaç vakti gelmişti. Üzerine eğildi, Ford'un alt dudağını yalıyordu.

"Mmm," dedi Ford ve öpüşmenin kontrolünü ele geçirdi, dilleri ahenkle dans ediyor, Ford'un dilinin her hareketi Tara'ya işkence ediyordu.

Tara kalçalarını oynatarak onu daha da derininine aldı ve Ford'un çaresizce Tara'nın ismini haykırışıyla ödüllendirildi. Ford'un tüm girişimlerini kendine olan güveniyle karşılayarak kontrolü elinde tuttu. Tara, kendi gırtladığındaki dalgalanmayı hissedebiliyordu, ayak uçlarında ısınan ateş, yönünü kuzeye çevirmişti.

Kaybediyordu...

Ford, Tara'nın bedenini ondan daha iyi tanıyormuş gibi kalçalarını sıktı ve ikisini de zevkle titreten hızlı bir tempo başlattı. Tara, acemi bakışlarla Ford'a bakıyordu.

Ford onun bakışlarını gördü. Aslında birbirlerini sona doğru taşırlarken Ford asla Tara'dan uzakta görünmezdi. Önce

Tara yükseklere çıktı ve Ford'un göğsüne yığıldı; kendisini takip eden Ford, gelirken nefes almaya çalışıyordu.

"Ah Tanrım," diye mırıldandı birkaç saniye sonra. Ford'un gözleri kapalıydı, nefes nefeseydi, Tara'nın kalçasına yapışmış eli hariç tüm bedeni rahatlamış görünüyordu. "Birbirimizi öldüreceğiz."

"Uzak bir ihtimal."

Tara yüzünü Ford'un boynuna bastırdı. "Peki, artık gerçekten gitmeliyiz," dedi ama hareket etmedi. Edemedi.

Ford dudaklarını Tara'nın alnına bastırdı. "Kalan birkaç dakikamız daha var..." dedi parmakları Tara'nın tenini okşarken.

Tara'nın tüm bedeni titredi, kafasını iki yana salladı.

Ford derin bir iç çekerek doğruldu, yatağından kalkıp banyoya gitmeden önce yavaşça Tara'nın kıçını tokatladı.

Tara kendini öylece oturup Ford'u izlerken buldu. Sonunda kendine gelmek için silkindi ve etrafındaki çarşafa sarılarak ayağa kalktı. Giysileri her yana saçılmıştı.

"Utangançlık nereden çıktı şimdi?"

Tara onu izlemek için tam zamanında arkasını döndü. "Ben... üşüdüm," dedi Tara. Buna karşılık Ford yavaşça kahkaha attı.

"Tara, senin her zerreni gördüm. Her zerreni öptüm. Saklanmana gerek yok."

"Evet, ama burası çok aydınlık gerçekten."

Ford sırıttı ve üzerindeki çarşafı çekti. "Ben aydınlık seviyorum."

Tara üzeri örtülü kalmak için savaştı. "Tabii ki seversin, çünkü kusursuzsun."

Ford'un gözleri savaşı kazanırken yumuşadı ve çarşafı yatağın üzerine fırlattı. "Sen de öylesin."

BÖLÜM 22

"Ölüm mecburidir. O seni yakalamadan önce, her gününün güzel geçtiğinden emin ol."
TARA DANIELS

Chloe, Vespa'sını park ederken Tara marinadan dönüyordu. "Kendine bir bak," dedi Chloe kaskını çıkarırken. "Yine parıldıyorsun."

Tara otelin kapısını açarken onu görmezden geldi, sonra bir an donup kaldı.

Maddie oturma odasındaki küçük kanepede oturuyordu ve gözlerinden yaşlar boşalıyordu.

Jax ise yanı başında dizleri üzerine çökmüş onun ellerini tutuyordu.

"Aman Tanrım," dedi Tara elini kalbine koyarak. "Ne oldu, sorun ne?"

Chloe, Tara'nın arkasından geldi, malum sahneye gördü, sonra hemen Tara'nın elini tuttu. Tara güven vererek Chloe'nin elini sıktı, kalbi midesinde atıyor olmasına rağmen. Hiçbiri yeni bir kriz için hazır değildi.

Jax alnını Maddie'nin dizine dayamıştı. Omuzları titriyordu. O an Tara nefesini tuttu.

"Bize söyle," diye fısıldadı Chloe, Tara'nın parmaklarını

çıtlatacak kadar sıkı tutuyordu. "Belki yardımcı olabiliriz-"

Jax bir ses çıkardı. *Yardım edemeyiz* diye düşündü Tara ve gözlerini kıstı.

Omuzları titreyen Jax kahkaha atıyordu.

Kafasını kaldırıp Maddie'yle göz göze gelince duruldu Jax, onun çenesini okşadı, gözyaşlarını sildi. "Bunu komitenin onayıyla yapmalıydık belki de. Ya da internet oylaması?"

Maddie ağlarken gülmeye başladı. "Ah, hayır. Artık çok geç -çoktan evet dedim." Elini kaldırdı.

Parmağı, pırıltılı koca bir pırlanta taşıyordu.

"Oh!" Chloe haykırdı ve zıplamaya başladı. "Ben de evet oyu verirdim, çoğunluk evet derdi zaten ve çoğunluk haklı çıkar!"

"Sanki ben hayır diyecektim," dedi Tara, Chloe ile birlikte Maddie'ye sarılmak üzere ilerlerken. "Sizi böldüğümüz için üzgünüm."

"Aslında," dedi Maddie, "teklif aşamasını geçmiştik. Tam şey yapacaktık..." Yüzü kızardı. "Pazarlık yapacaktık."

"Ne için?"

Maddie ve Jax birbirlerine gülümsediler, öyle ateşli görünüyorlardı ki, Tara'nın kaşları yukarı kalktı.

"A-ha." Chloe sırıttı. "Siz ikiniz demek o işi yapacaktınız, hem de bu kanepede." Tara'nın kolunu tuttu ve onu ön kapıya doğru sürükledi. "Hiç gelmemişiz gibi davranın. Devam edin."

"Artık yapamayız," dedi Maddie gülerek. "Ne yaptığımızı biliyor olacaksınız."

"Evet," dedi Chloe. "Ve aynı zamanda, o kanepede bir daha asla oturmayacağız; ama bu sizi durdurmasın Bayan sevgilisine çatı arasında saldıran kadın."

"Hey," dedi Maddie suratı hâlâ kırmızıyken. "Tara'nın iki adamla kilerde yaşadıklarına ne demeli?"

Tara iç çekti. "Gerçek dışı bir hikâye," dedi dikkatle dinleyen Jax'e. "Logan ve ben iki seneden uzun zamandır birlikte olmuyoruz."

Chloe, Maddie'ye sırıttı. "Ford'la olduğunu inkâr etmediğini fark ettiniz. Onu beceriyor. Yani şuna bir baksana. Hâlâ parıldıyor. Seks cilde çok iyi geliyor. Aynı parıltıyı veren bir cilt bakımı formülü bulmayı ne çok isterdim. Para basardım."

Maddie, Tara'nın yüzünü inceledi ve o da sırıttı. "Ah, evet, kesinlikle Ford'u beceriyor."

Jax acı çekiyor gibi görünüyordu. "Peki, şunu söylemeyi kesmelisiniz. Kötü görünüyor."

Maddie güldü ve ona sarıldı. "Peki bebeğim, o zaman şuna ne dersin," eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı ve sonra kız kardeşlerini nazikçe ama hızla otelden kovup kapıyı arkalarından kilitledi.

O akşamüzeri, Ford barın arkasında aylık depo listesi hazırlıyordu. Normalde Jax bu işe yardım ederdi ama Ford işi bitirene kadar Jax ortaya çıkmamıştı. "Yardımın için teşekkürler," dedi Ford, Jax'ın suratındaki geniş ve şapşallaşmış ifadeyi görmeden hemen önce. "Ne oldu?"

"Görürsün," dedi Jax gizemli bir şekilde ve evrak işlerine bakmak için ortalıktan tekrar kayboldu.

Mekân dolmaya başlarken, Jax'inkiyle uyumlu bir şapşallık ifadesi taşıyan Maddie içeri girdi.

"Sadece tek bir adam suratındaki ifadeyi yaratabilir," dedi Ford.

Maddie kahkaha attı, eskiden nadiren yapabildiği bir şeydi bu. "Ya da patates cipsi."

Bar taburesine oturdu ve o anda, parmağındaki pırlanta Ford'un gözünü aldı.

"Tanrım, bu şeye bakmak için güneş gözlüğü takmalısın." Yüzüğü çoktan görmüş olmasına rağmen -Jax ona dün göstermişti- parmağını tuttu, yakından baktı ve gülümsedi. "Bunun gibi bir yüzüğe hayır demek zor olmalı."

"Belki sadece hayır demek benim için çok zor." Jax içeriden temiz bardakla dolu bir tepsi taşıyarak içeri girdi. Yüzüğüne bakan Maddie'yi gördü ve gülümsedi. Bardakları bıraktı ve onu kollarının arasına almak için ilerlerken bağırdı. "Hey, karıcığım."

"Henüz değil, karın değilim," dedi ona sarılmak için ayağa kalkarken gülerek. "Önce beni çatının altına almalısın."

"O da olacak." Jax dudaklarını Maddie'nin kulağına yaklaştırdı, yüzünü kızartacak bir şeyler fısıldadı ve sonra onu öptü.

Ve tekrar öptü.

"Bir oda tutun," dedi Ford ikisinin de dudakları hâlâ birleşikken dikkatlerini dağıtarak.

Birkaç dakika sonra ortalıktan kayboldular ve Ford, Jax'in yarından erken işe uğramayacağını düşündü. Sorun değildi; Jax'in de, Ford'un da bu akşam barda programlanmış bir işleri yoktu. Ama Sawyer'ın da bu akşam için ayarlanmış bir randevusu olduğuna göre Ford tek başına kalacaktı. Eski günlerdeyken böyle zamanlarda başına açacak bir bela bulurdu.

Ya da bir kadın.

O an, ikisi de ilgisini çekmedi. Bu yüzden arabasına bindi, sürdü ve kendini otelde buldu. Carlos girişteydi, kararmış koca bir saksıyla uğraşıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Ford.

"Tara güveci yaktı."

Bu o kadar garipti ki anlamak için bir an durdu. "Tara mı yaktı?"

"Daha önce. Dikkatinin dağıldığını söylemişti. Şimdiyse

biraz sarhoş." Carlos yalnız olduklarından emin olmak için etrafa baktı. "Eğer içeri girmek zorunda değilsen, girmesen daha iyi olabilir. Yanlış anlama ama işleri daha kötü hale getirebilirsin."

Ford, işleri zaten kötüleştirmiş olduğunu hissetti, belki de denize açıldıkları zaman önceden koyduğu yemeği fırında unuttuğu için güveç yanmıştı. "Misafirler için akşam yemeği hazırlaması gerekiyor mu? Gidip bir şeyler alabilirim."

"Hayır, şu an hamburger hazırlıyor. Etle birlikte peynir ve biraz sebze hazırlayıp buna gurme ürünü diyor. Eğer burnumu bir kez daha kaşırsam burnumu baştan yaratacağını söyledi." Carlos nadir gülümsemelerinden birini gösterdi çünkü ikisi de biliyorlardı ki, Tara, Carlos'un burnuna yetişemezdi. "Mia ona yardım ediyor."

Çocuk, Mia'nın ismini söyleyince, sesine eklenen tonu fark edebilmişti Ford. Carlos, tamamen ve çaresizce, kendi kızının etkisi altındaydı.

Birlikte mutfağa girdiler, yanık kokuyordu, havalandırma açılmıştı, iki mum yanıyordu, ama henüz işe yaramamışlardı belli ki. İçerisi, bomba patlamış gibi görünüyordu. Tezgâhlar pişirme aletleri ve yemeğe katılacak yiyeceklerle doluydu. Tara elinde bir spatula, öfkeyle orada öylece dikilmişti. Ford'u görünce gözleri kısıldı ve elindeki spatulayı daha sıkı tuttu. Kendini onunla Ford'u dövmekten zar zor alıkoyuyormuş gibiydi sanki. "Sen," dedi.

"Ben," dedi Ford usulca. Birkaç saat önce çırıl çıplaktı ve Ford'un ismini haykırıyordu. Şimdi Demir Manolya'ya dönüşmüştü tekrar.

"Tatlım," dedi Tara'nın güneyli ve öfkeli sesi. "Uzaklaşsan iyi olur, uzaklaş buradan."

Birkaç hafta önce, Tara'nın onun suratını altı yüz milden kısa bir mesafe içinde görmek istemediğini düşünüyordu. Şimdi ise gerçeği biliyordu. Ford, Tara'nın dikkatini dağıtı-

yordu. Ford bununla yaşayabilirdi. "Sana yardım edip edemeyeceğimi öğrenmek için geldim."

"Hamburger pişirmeyi biliyorum," dedi Tara yavaşça. "Yine de teşekkür ederim."

Diğer kelimelerle, *siktir git ve öl,* diyordu.

Carlos, Ford'a "sana söylemiştim" diyen gözlerle baktı. Mia'ya döndü ve bir aralar coşkulu ergenlerden olan herkesin anlayabileceği bir bakış paylaştılar.

"Benim...kasabaya inip postalara bakmam ve propan tankını doldurmam gerekiyor," dedi Carlos.

"Ah! Yardım edeyim," dedi Mia hızla.

Amatörler. "Hayır," dediler Ford ve Tara aynı anda.

Carlos nefesini bıraktı ve arka kapıdan çıktı. Mia, Tara'ya ergen öfkesiyle baktı ve biraz önce hazırladığı çiçek vazolarını aldı eline, ön odalara yerleştirmek için iki kanatlı kapıdan çıkıp kayboldu.

O gidince, Tara kafasını iki yana salladı. "Bir ergen yetiştirmenin, ağaç kabuğuna jöle mıhlamaya çalışmak gibi bir şey olduğunu neden kimse söylemedi?"

Ford usulca güldü. "Muhtemelen bütün ırk yok olacağı için."

"Carlos ona bakıyor," diye çıkıştı. "Hem de çok. Ona... şeymiş gibi bakıyor."

Ford, boynunun vurulmasını riske atarak ona yaklaştı ve kollarını ona doladı. "Benim sana baktığım gibi mi?" diye sordu kulağına eğilerek, Tara'nın uzaklaşmadan önce ürpermesi hoşuna gitmişti.

"Kes şunu," dedi Tara.

"Daha önce böyle demiyordun. *Ah, Ford, Daha hızlı Ford* diyordun-" Ford'un cümlesi gırtlağına yapışan bir elle sona erdi.

"Küçük kaçamaklarımızı tekrar yaşamaktan çok daha önemli işlerim var..." Belli ki yaptıkları seks için tatmin edici bir kelime kullanabilecek olmaktan çok uzakta bir yerdeydi,

ağzını kapadı ve burnundan derin bir nefes aldı. "Çok daha büyük bir sorunumuz var."

"Bugün yaşayacağımız hiçbir şeyi bir sorun olarak sınıflandıramam," dedi Ford ve Tara'nın çenesini öptü.

Tara onu tekrar itti, ergenlerden bahsetmek onun modunu tamamen değiştiriyordu. "Bir görevimiz var Ford. Bunun adı, *kızını giyinik tutmak.*"

Ford yüzünü buruşturdu.

"Ben ciddiyim. O çocuk buradaki işini son derece önemsiyor ve ben de buna saygı duyuyorum; ama çok ciddiye aldığım başka bir şey daha var ve o şey, bizim kızımız. Beni duyuyor musun?"

"Tatlım, şu an buradaki herkes seni duyabiliyor."

Tara kafasını salladı. "Bu olmayacak, Ford. Bana göre çok erken." Tara parmağını kaldırdı. "Senin için de öyle olmalı."

Ford tek kaşını havaya kaldırdı. "Sen tüm bu olanların içindeki tezatlığı göremiyor musun?"

"Tabii ki tezatlığı görüyorum! Tezatlık umrumda bile değil!"

Ford büyük bir dikkatle Tara'nın silahını aldı -spatula- ve tekrar onu kollarının arasına çekti, böylece daha fazla vahşileşmeyecekti. Onu sıkıca tutarak yüzünü saçlarının arasına gömdü. Ford kendini alıkoyamıyordu. "Herhangi biri bizim ayrı olmamızı isteseydi bile bu işe yaramayacaktı. Biz bir yol bulduk."

"Belki de bulmadık."

"Biz bir yol bulduk," diye tekrarladı Ford. "Oldukça eminim."

Tara iç çekti. "Ukala kıç."

"Kıçımı beğeniyorsun."

"Evet," diyerek kabul etti Tara. "Bu doğru, en güzel yerin oran olmasa da… Ah boş ver!" Tara burnunu çekti, sonra

tekrar çekti ve havalandırmaya doğru yaklaştı. "Tanrım, aynı şeyi tekrar yaptım. Bu yemeği de yaktım!" Yaktıklarını lavaboya koyarak siyahlaşmış hamburger köftelerine korkuyla bakakaldı.

Koşan ayak seslerini duyabiliyorlardı, sonra kapı açıldı. "Yangın! Yangın! Yangın!" diye çırpınıyordu Chloe bir elinde nefes açıcı spreyi, diğerinde yangın söndürücü tüpüyle. Yanmış hamburger köftelerini görünce durdu ve rahatladı. "Tanrım! Ah Tanrım, oteli tekrar yakıyoruz sandım."

Tara inanamayarak bir sandalye çekti kendine. "Ben asla yemekleri yakmazdım. Ve şimdi yapmaya çalıştığım son üç yemeği de yaktım." İkisine de şoke olmuş gözlerle baktı. "Benim neyim var?"

Ford da, Chloe de bu soruya cevap verecek kadar aptal değillerdi. Ford, Tara'ya koca bir kadeh şarap doldurdu ve buzdolabının kapağını açtı. Üç dakikadan kısa bir sürede, ocak tekrar yanmaya başladı, Tara'nın hazırladığı taze ekmeklerin üzerine tereyağı sürüyor ve ızgara peynirli sandviçler için çedar peyniri dilimliyordu.

"Sadece ızgara peynir servis edemem müşterilere," diye karşı çıktı Tara, şarabını kafaya dikerken.

"Bunlar sadece ızgara peynir değiller," dedi Ford. "Bu Jax'in acılı ızgara peyniri. Yirmi dört yaşındayken tek yapabildiği şey buydu. Ama çok iyi bir tarif."

"Beni sakinleştirmek için yapıyorsun," dedi Tara.

"Deniyorum."

"Bunu huy edinmişsin, bana yardım etmeyi." Tara'nın gözlerinde bir şey vardı, Ford'un tam olarak bilemediği… Yine de bu bakışların, nihayet onu görmeye başladığı anlamına geldiğini umdu.

Tamamını gördüğü…

BÖLÜM 23

"Aşk, birinin seni bir sütunun üzerine yerleştirip düştüğün zaman tutabilmesidir."

TARA DANIELS

Yaz hızını artırmıştı, turistler akın etmişti; uzun, sıcak ve tembel günleri, uzun, sıcak ve tembel geceler izliyordu.

Her çarşamba gecesi, kasaba iskelesinde müzik yayını yapılıyordu ve Ford, Aşk Kulübesi'ne giriş biletleri satıyordu. Bu iş için Carlos'u tutmuştu. Ayrıca Ford, kontrol için uğradığında Carlos'u yoğun bir şekilde çalışırken bulmayı umuyordu.

Oysa Carlos'u diliyle, Mia'nın ağzının içinde yoğun bir şekilde çalışırken buldu.

İkisi de Ford'un yaklaştığını fark etmemişti -oldukça meşgullerdi- Ford boğazını temizledi.

Tepki yoktu. Tekrar boğazını temizledi, çıkardığı sese oldukça rahatsız olduğunu anlatan bir ton da eklemişti ve sonunda iki ergen birbirlerinden, yerlerinden zıplayarak ayrıldılar.

"Hey," dedi Mia, nefessiz bir şekilde eliyle ıslak dudaklarını silerken. "Sadece şey yapıyorduk..."

Ford tek kaşını kaldırdı, cümleyi nasıl bitireceğini ger-

çekten merak ediyordu. Ama Mia, sessiz kalmayı tercih etti. "Birbirlerinizin bademciklerini mi kontrol ediyordunuz?" diye sordu Ford.

Mia utandı ve Carlos onun elini tuttu. Rahatlık ve dayanışmanın göstergesiydi bu, Carlos'un omuzları biraz titriyor olsa bile, Mia'nın yanında güçlü durmak istiyordu. Ford ona baktı ve Carlos korkudan sallanıyor olsa bile, gözlerini ondan kaçırmadı.

"Benim hatam," dedi Mia hızlıca. "Onun değil."

"Hayır," dedi Carlos. "Benim hatam efendim."

Ford elini kaldırarak Carlos'un yüzüne dokundu. *Efendim.* Tanrım, bu kelime Ford'u çok yaşlı hissettirmişti.

Mia, Carlos'un önüne geçti. Daha doğrusu denedi; ama çocuk buna izin vermedi. "İstediğim kişiyi öpebilirim," dedi Tara'nın demir manolya halini hatırlatarak.

Ford, onun genç, taze yüzüne baktı. On yedi yaş ona hiç bu kadar küçük görünmemişti. "Mia-"

"Babam olduğunu biliyorum ama benim bir babam var zaten."

Havadaki tehdit kokusunu almıştı Ford. "Evet, biliyorum."

Mia, *eğer* ile başlayan cümleleri aklına getiren koca gözlerle ona bakmaya devam etti. "Carlos iyi biri," dedi Mia, elini hâlâ tutan çocuğa gülümseyerek.

Carlos bu ifadeye cevap vermedi ama gözlerini Mia'nın gözlerinden de çekmedi.

Ford tuttuğu nefesini bıraktı. "Bunu ben de biliyorum."

"Ve ben de öyleyim," dedi Mia. "Ben de iyi biriyim."

"Kesinlikle katılıyorum," dedi Ford bunu gerçekten hissederek.

Mia duraksadı, Ford'un ona katılmasını beklemediği için bu tepkiye hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyordu. "Hayatımı istediğim gibi yaşamam konusunda bana güvenebilirsin.

Bunu da biliyorsun, öyle değil mi? Aynı zamanda kendi hatalarımı yapabilmem için izin de verebilirsin?"

"Evet ama bunların hiçbiri işleri benim için kolaylaştırmaz. Mia..." Ford doğru kelimeleri arıyordu. "Seninle tanışmayı kaç kez umduğum hakkında hiçbir fikrin var mı?"

"Hayır."

"Her gün. Her bir gün."

Mia'nın bakışları yumuşadı. "Öyle mi?"

"Evet."

Gözleri doldu ve sonunda Carlos'un elini bıraktı. Ford'a doğru bir adım attı, kollarını onun beline sardı ve onu sıktı. "Yani İspanya'dan döndükten sonra arada bir buraya gelmem senin için sorun olmaz, öyle mi?"

Ford onun güzel saçlarından bir tutam aldı. "Sen gelmezsen, ben gelirim."

Mia'nın gülümsemesi, Ford'un kalbini ısıttı.

"Çalışanını hâlâ öpmek istiyorum," dedi Mia.

Carlos çekindi. Mia, delikanlıya ışıldayarak gülümsedi ve Carlos'un dudakları, onu sevmekten başka bir şey bilmiyormuş gibi kıvrıldı.

Ford bu duyguyu biliyordu.

"Gitmem gerek," dedi Mia. "Tara'ya saat beşte onunla buluşmak üzere söz verdim." Ayaklarının ucunda yükselip Ford'un yanağını öptü, kararlı gözlerle bakıyordu ona. "Baba tarzı saçmalıklar yapmacağına söz verir misin?" diye fısıldadı. "Erkek arkadaşımı korkutmayacaksın?"

Carlos tekrar utandı, muhtemelen sert erkek duruşunu Mia'nın nasıl paramparça ettiğini düşünüyordu şimdi. Yine de, çocuk Mia'nın gidişini izlerken sessiz kalmaya devam etti. Ancak Mia gözden kaybolduktan sonra kafasını çevirdi ve Ford'a endişeyle baktı.

"Söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu Ford.

"İşe yarar mı?"

"Hayır. Hazırlan. Bu akşam büyük bir kalabalık bekliyoruz."

Carlos duraksadı, hâlâ bir babanın olduğu yerde nefes almaya çalışıyordu. "Bu kadar mı?"

Ford bunun için hazırlıklı değildi, olması gerektiği halde. Şimdiye kadar hormonlu bir ergen yetiştirmemişti, kendini biraz dengesiz hissediyordu sanki. "Şu an çalışmana ihtiyacım var; ama ileride kıçına bir tekme yeme olasılığına karşı hazırlıklı ol."

Carlos, Ford'un fikri değişmeden hızla çalışmaya başladı.

İskeledeki işletmeler bugün büyük paralar kazanacaklardı. Tara da buralarda kız kardeşleriyle birlikte otelin tanıtımını yapıyor olmalıydı.

Ford onu topuklu ayakkabıları, şık ve ciddi giysileri içinde hayal etti, altında yatarkenki halinin tam tersi. Bunu birkaç dakika düşündükten sonra Carlos'tan bir farkı olmadığını anladı.

Akşamüzeri güneşi titremeye başlamıştı. Okyanus açık ve parlak maviydi, ufuk çizgisinde batmakta olan güneş ışınları, mavinin üzerinde beyaz noktalar oluşturuyordu. Arkasında duran Carlos hazırlıklara devam ediyor ve Ford'a endişeli bakışlar atıp duruyordu. "Ne?" diye sordu Ford sonunda.

"Beni kovacak mısınız? Çünkü bunu hak ediyorum efendim."

"Bana tekrar efendim dersen seni kovarım."

"Yani sorun yok mu?"

"Kahretsin, hayır. Ellerini kızımın üstünde gördüm. Ve ona tekrar dokunmayı düşünürsen, senin cesedini asla bulamayacaklarından emin olabilirsin."

Carlos'un yüzü biraz beyazlaşmıştı. Ford tekrar nefesini bıraktı. "Ama bunu da yapamam."

Çocuk kafa salladı. Ford'un bunu yapamayacak olmasına sevindi. "Neden?"

"Çünkü Mia benden nefret eder ve onu daha yeni kazandım. Ve bir zamanlar ben de on yedi yaşındaydım, oldukça aptal ve bencildim. Senden daha fazla." Ford durdu. "Bak, burada Mia ile bir yaz eğlencesi yaşadığını fark ediyorum-"

"Hayır."

Ford ciddiyetle kaşlarını kaldırdı. "Hayır mı?"

"Hayır, bir yaz eğlencesi değil sadece."

"Yani bu işin nereye gideceğini düşünüyorsun? Çünkü yaz sonunda okumak için İspanya'ya gidecek. Koca bir sene boyunca orada olacak. Senin yaşındaki biri için bir sene koca bir ömür demek. Onun incinmesini istemiyorum."

"Onu incitmeyeceğim. Onu seviyorum."

Ford, Carlos'un koyu gözlerinin içine baktı. On yedi yaşındaki biri sevmekten ne anlardı ki Carlos sevmekten bahsediyordu. "Peki yeni oyun planı. Eğer ona dokunursan-"

"Cesedimi kimse bulamaz mı?"

"Sadece. Ona dokunma. Asla." Ford iç çekti. "Bir gün kızın olacak ve o zaman beni anlayacaksın."

"Aslında, şimdi de anlıyorum. Peki ya Bayan Daniels?"

"Ne olmuş ona?"

"Belki ben kırk dört yaşında değilim," dedi Carlos. "Ama gerçekten çok hoş bir bayan. Onun kırılmasına ne diyeceksiniz?"

Ford o kadar şaşırmıştı ki, duyduğu kelimeler onu neredeyse kendinden geçirecekti. "Otuz dört. Ve ben asla Tara'yı incitmek istemem. Asla."

"Peki..."

"Ben onunlayım," dedi Ford. "Sonuna kadar."

Carlos şaşırmış görünüyordu.

Ama Ford'un kendine şaştığı kadar değil. Birden kendi çenesini tuttu. "Hah. Bunun ağzımdan çıkacağını fark edemedim."

Carlos kafasını iki yana salladı. "Başka kimse biliyor mu?"

Tara kek sepetini gezdiriyordu. Aslında kekleri dağıtma işine Mia başlamış ama sonra etrafı dolaşmak istediği için iş Tara'nın başına kalmıştı. "Yabanmersinli Kek zevkini ikiye katlayın," diyerek kekleri dağıtıyordu, diyaloğa girmemek için hızlı hareket ediyordu, ta ki arkasından biri gelip iki güçlü kolla onu tutana kadar, eline bir kek aldı.

Logan.

Kekten bir ısırık aldı. "Mmm, bunlar harika. Hey, People dergisinden fotoğrafçılar gelecek yarın. En seksi 100 listesine girmişim. Senin barmenin böyle meziyetleri var mı?"

Tara ona bir bakış attı ve Logan güldü. "Biliyor musun, *bana kıçını tekmeletme bakışını* bile çok özledim. Her neyse, People dergisi yanlarında birkaç model getirecek, bikinilerini giyip üzerime atlayacaklar. Belki onların yerine seninle poz vermemi istersin."

"Oh, tabii," dedi Tara donuk bir şekilde. "Cehennem buz tutana kadar hayır."

Logan sırıttı. "Peki, o zaman bunu model kızlarla yapmak zorunda kalacağım."

"Evet, bu daha gerçekçi olur."

Logan onun saçlarına dokundu. "Tara, kendim için bir ümidim var hâlâ, ikimiz için."

Ama "kendim" kelimesi "ikimiz" den önce gelmişti, her zaman olduğu gibi. Logan iyi bir adamdı ama kendisi için doğru adam değildi. Tara bunu biliyordu. "Logan-"

"Lafını unutma tatlım. Hayranlarım beni çağırıyor."

Sandy ve Cindy'nin de dahil olduğu bir grup kadının etra-

fını çevrelemesi için uzaklaşmasını izledi.

Kendini tutamayarak attığı kahkahayla kafasını çevirdi ve Chloe yanı başında dikiliyordu.

"Dinlenmek ister misin?" diye sordu Chloe kek sepetine uzanırken.

"Evet," dedi Tara. "Ama bu resimde garip olan ne? Sen yardım mı etmek istedin biraz önce?"

Chloe onu duymazdan geldi ve Tara hayatını kurtarmak için takınmak zorunda kalsa bile beceremeyeceği kadar iyi bir gülümseme takınarak kekleri dağıtmaya başladı.

Kalabalığın içinden Sawyer yaklaştı. Üniforması üzerindeydi, Chloe kasıtlı olarak yolunu kestiğinde cep telefonuyla konuşuyordu. "Kek ister misiniz memur bey?"

Sawyer durdu ve ona baktı, Tara nefesini tuttu. Bu ikisi şimdiye dek asla böyle görünmemişlerdi... Sawyer uzun boyluydu, korkutucu bir hali vardı. Tatlı Chloe ise şirince gülümsedi, kasabaya geldiği günden beri onun başına bela olan kendisi değilmiş gibi. "Bunlar İki Kat Yabanmersini Zevki kekleri. İki tane al ve zevki dörde katla. Memur."

Sawyer, gözlerini Chloe'nin suratından indirdi. "Bunları sen mi pişirdin?"

Chloe kahkaha attı. "Neden? Korktun mu?"

"Duruma göre değişir. Soruma cevap ver."

"Ah," dedi Chloe. "Onlara zehir kattığımı düşünüyorsun."

"Belki benim için ayırdığın birine katmış olabilirsin."

Chloe onu yavaşça baştan ayağı süzdü, sonra gözleri, ayağından başına kadar aynı yolu geri teptiler. "Bu saygısızlık olurdu."

Tara neredeyse gülecekti.

Sawyer tepki vermedi, onun yerine yavaşça güneş gözlüklerini indirdi. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Uzandı ve üstünde duran ipliği aldı. "Eğer sana söylemek

zorunda kalırsam," diye mırıldandı, "yaşlanmışım demektir."

Sawyer'ın bakışları ona kilitlendi. Tara, beş fit öteden bile aralarındaki elektriği hissedebiliyordu. Chloe'nin bu adamle neden oynadığını anlamıyordu ve Sawyer'ın ona neden katlandığını da. Ama daha önce fark etmediği şaşırtıcı bir elektrik olduğundan emindi.

Seksüel gerginlik.

Sawyer'ın telsizi konuştu. Gözleri hâlâ Chloe'nin üzerindeydi ve hareket etmiyordu.

"Gitmen gerekiyor," dedi Chloe yavaşça, sanki hiçbir şey olmamış gibi. Ona birkaç kek daha uzattı. "Dikkatli ol, duydun mu?"

Sawyer ona uzun bir kalp atışı süresi boyunca kafası karışmış, şüpheci bir şekilde bakmıştı, zavallı adam. "Sen," dedi sonunda, güneş gözlüklerini geri takarak, "bir belasın."

Chloe güldü ve başını salladı. "Evet. Evet öyleyim. Bunu sakın unutma. Bay bay." Geri dönen Chloe, kolunu Tara'nınkine geçirdi ve ilerledi.

"Bu neydi böyle?" diye fısıldadı Tara.

"Birkaç kek verdim."

"Zavallı adamın kafasını karıştırmandan bahsediyorum."

Chloe omuzlarını kaldırdı. "Bu vermek ve almakla ilgili."

Tara bakakaldı. "Ne demek bu?"

"Yani belki de kafası karışık olan tek kişi o değildir." Esrarlı cümlesini açıklamadan, kekleri dağıtmaya devam etti.

"Chloe-"

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"O zaman bana neden yardım ettiğini konuşalım mı?" diye sordu Tara.

"Ne yani? Bir kız kardeş diğerine yardım edemez mi?"

"Evet, eğer karşılığında istediği bir şey varsa."

"Yoo, bir şey istediğim yok," dedi Chloe, sesi kırgınlaşmıştı.

"Peki, bu çok kaba oldu," diye kabul etti Tara. "Özür dilerim."

Chloe sırıttı. "Vay, Maddie haklıymış. Ford'u götürmeye başladığından beri daha olgunsun. Bunu gerçekten yeni fark ediyorum. Bir şey istiyorum aslında. Bu gece kaya tırmanışına gideceğim, sabah beni uyandırır mısın? Yarın Seattle Four Seasons'ta büyük bir spa günüm var." Kendine doğru yaklaşam adama gülümsedi ve ona bir kek verdi. Gelen Tucker'dı. Lance'in ikizi.

"Yarım saat sonra çıkıyoruz," dedi.

"Tekrar gözaltına alınacak mıyız?" diye sordu Chloe umutla.

Tucker güldü. "Hayır. Bu sefer Butte'ye tırmanmak için izin aldık. Ben aracı hazır edeyim. Lance çadır getiriyor. Jamie ve Todd da geleceklerini söylediler."

Tara negatif yorumlarını kendine sakladı. Lance Ve Tucker'ı severdi, ama Jamie'nin kuzeni Todd'u değil. Eğer etrafta dolanıyorsa insanın başına birazdan kötü şeyler gelecek demekti.

"Peki o zaman," dedi Chloe, kararsız bir şekilde. "Benim yardım etmem gerek." Başını sallayarak sepeti geri alan Tara'ya baktı.

"Dikkatli ol," dedi Tara ve biliyordu ki, Chloe dikkatli olmayacaktı. Sepete bakarak kendini yalnız hissetti. İki kız kardeşinin ve tüm diğer insanların kendilerine ait hayatları vardı. Tara kendisi için bunu edinmeye karşı çıkmıştı. Oteli başarıya kavuşturmaya çalışmakla o kadar meşguldu ki, burada kimseyle arkadaşlık bile kuramamıştı.

Peki, bu tam olarak doğru değildi. Özel biri için oldukça fazla zaman ayırıyordu -çok fazla zaman.

Ford, tabii ki. Her yolun sonu Ford'a çıkıyordu.

Tara onu düşünürken ayaklarının Aşk Kulübesi'ne doğru ilerlediğini fark etti. Buna şaşırmamalıydı, çünkü onunlayken, sadece onunlayken kim olduğunu hissedebiliyordu.

Ve kim olmadığını da.

Fakat barın arkasında Ford değil Jax duruyordu ve Tara hayal kırıklığı yaşadığı için kendine aptal olduğunu tekrarlıyordu.

"Kimi aramıştın?" diye sordu Jax dostça bir gülümsemeyle.

"Ah, ben..." Bir içki almaya gelmemişti. Düşünmekten vazgeçemediği bir adamı görmek için buradaydı. Öylece etrafa bakındı.

Jax kaşlarını kaldırdı. "İpucu ister misin?"

Tara ensesinde bir ürperti hissetti ve gözlerini kapadı. "Tam arkamda duruyor, öyle değil mi?"

"Evet."

İç çekerek arkasını dönüp Ford'u gördü. Mariner beyzbol şapkası, kargo pantolonu ve üzerinde HIZLI YÜZ, YAVAŞ YAŞA yazan bir tişörtle oldukça rahat ve sakin görünüyordu.

Ford, Tara'nın ısınmaması gereken yerlerini ısıtan bir bakış attı. "Hey," dedi Tara. Uzaklaştı. "Umarım bu gece burası yeterince kalabalık olur."

Ford oyuna gelmemişti, önüne geçti. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Çalışıyorum."

"Gerçekten mi? Çünkü beni arıyormuşsun gibi görünüyordun."

Kahretsin. "Seni neden arayayım ki?"

Onu her zaman ürperten gülümsemesini takındı Ford. "Çünkü beni deli gibi istiyorsun."

Tanrım. Tara, Jax'in onları duymadığından emin olmak için etrafına baktı, Jax arkasını dönmüş bir şeylerle uğraşıyordu. "Seninle birlikte oldum zaten," diye fısıldadı Tara.

"Evet," dedi Ford. "Orası kötü kısmı. Benimle yürü." Tara'nın karşı çıkmasını beklemeden elindeki sepeti alıp bar tezgâhına bıraktı. Bir elini Tara'nın beline sardı, etrafları kahkaha ve müzikle çevrilmiş insanlara doğru ilerlediler. Dönme dolabın da olduğu kasaba meydanı gittikçe kalabalıklaşıyordu. Tara'nın hayatı gibi.

"Carlos'un Mia'yı sevdiğini düşündüğünü biliyorsun."

"Evet. Ama onlar aşk için çok gençler."

Ford'un dudakları usulca kıvrıldı. "Bu on yedi yaşındayken senin de başına gelmişti."

Doğru. Tara şakaklarını ovdu. "Peki, onların bizden daha zeki olduğunu biliyorum. Ona sahip çıkan aile belli ki Mia'yı iyi yetiştirmiş."

"Evet."

İkisi de dönme dolabı geçerken sessiz kaldılar ve Tara ikisinin de ne düşündüğünü biliyordu, Mia'nın koruyucu ailesine iyi iş çıkardıkları için şükrediyorlardı. Tara onlara minnettardı. "Peki Sawyer ile Chloe'nin birbirlerine, kafeslenmiş kaplanlar gibi davrandıklarını biliyor musun?"

"Kafeslenmiş kaplan olan tek kişi Sawyer. Chloe ringin ortasında onunla oynuyor."

"Üzgünüm."

Ford kafasını iki yana salladı. "Sawyer koca adam."

Dondurma tezgâhının önünde yavaşladılar, burada bir tadım partisi vardı. Lance ellerindeki tüm çeşitlerin numunelerini dağıtıyordu. "Hangisinden istiyorsun?" diye sordu Ford.

Tara ağızda eriyen çift çikolatalıyı gösterdi.

"Eğer bunu seviyorsan, şundan da denemelisin." Lance ona küçük bir kaşık daha uzattı. "Belçika bitter çikolatalı."

"Oh, süper." Tara cennetten gelmiş lezzeti tadarken inledi. "Peki oradaki nasıl, şu?" diye sordu başka bir çikolatalı karışımı gösterirken.

"Çikolata E. Ecstasy için. Dikkatli ol," diye uyardı Lance, Ford'a göz kırparken. "Bunu saf günahkâr diye adlandırıyorlar."

Tara tadına baktı ve tekrar inledi. Şimdiye kadar hayatında bundan daha lezzetli bir şey tatmamıştı.

"Bir külah ister misin?" diye sordu Lance.

Kararsızdı. Hepsi o kadar iyiydi ki hangisinden isteyeceğini bilemedi. "Bekle. Çikolata ve şekerlemeli olandan denemedim," diye söyleniyordu Tara, Lance hızla ona bir küçük kaşık daha uzatırken.

Tara cennetteymiş gibi iç çekmenin yarısındaydı ki, Ford ona iyice yaklaştı ve dudaklarını kulağına eğdi. "Bir kez daha inlersen," dedi hırıltılı bir fısıldamayla, "seni iskelenin en karanlık yerine götürürüm. Ve Tara-" Nefesi Tara'nın cildini ısıtıp bedenini ürpertiyordu, "seninle işim bittiğinde, kendi ismini bile hatırlayamaz halde olursun."

Tara o anda da kendi ismini hatırlayamz haldeydi. "Bu oldukça acımasız bir tehdit," diyebildi.

"Evet ve eğer şanslıysan yalnız kalana kadar beklerim."

Tara onunla göz göze gelmek için kafasını çevirdiğinde Ford, Lance'in uzattığı kaşığı almıştı. Yavaşça yalıyordu.

Tara'nın kasıkları titriyordu.

"Dondurmanı seç," dedi Tara'ya ve bir kez daha yaladı Lance'in uzattığı tadımlık dondurmayı.

Tara hangisinden ısmarladığını bilmiyordu. Tek hatırladığı Ford'un onun elini tutarak kalabalığın içinde yürüdüğü ve damarlarında kan yerine istek, açlık ve arzunun aktığıydı.

Konuşmadan anlaşarak, Ford'un arabasına doğru ilerlediler. Ford, Marinadaki teknesine geldi. Hâlâ sessizlerdi, güverteye çıktılar.

Ay, suyun üzerinde ince bir kılıç gibi yükselmiş, tekneyi aydınlatıyordu, sessizce durup birbirlerine baktılar.

BÖLÜM 24

"Her hareketimiz için pozitif ve negatif yorumlar alabiliriz. Onları duymazdan gelmeli."

TARA DANIELS

Suyun üzerinde sadece hilal şeklindeki ayın belli belirsiz yansıması vardı. Gece ona sessizce uyum sağlıyordu. Sessizliği bozan tek şey Tara'nın nefes alışları ve kısık sesli inlemeleriydi.

Ford'a göre bunlar tüm zamanların en güzel sesleriydi.

Ford'un yatağında uzanmışlardı. Tara onun kollarının arasında olduğuna göre Ford onu günahkârlığın dibine kadar götürmüştü, kendine bağlamış, mahvetmişti.

Ama Tara bu konuda yalnız değildi.

Onunla olduğu zaman, Ford da mahvoluyordu, ruhu çırılçıplak kalıyordu. Tara'nın Şanslı Liman'a ayak bastığı ilk günden itibaren bunu sürekli hatırlamış, tüm bu seneler boyunca hiç unutmamıştı.

Bakışlarını, Tara'nın harika bedenine çevirdi, uzun ve kıvrımlı bedenine, onu zevkle, istekle izleyebilmek için geri çekildi.

Tara gözlerini açtı. "Bana şey gibi bakıyorsun..."

"Senin dondurmaya baktığın gibi mi?" diye sordu Ford

gülümseyerek. "Evet, bakıyorum. Sana açım Tara."

Tara gerinerek kollarını Ford'un boynuna doladı ve ona neresini isterse tatması için izin verdi. Ford'un günlerdir yapmak istediği şeydi buydu –Tara'yı tepeden tırnağa yemek ve sonra tekrar, tekrar, Tara zevkin doruklarına çıkana kadar devam etmek. Boynundan başladı, her zerresini tadıyordu, belirli noktaları ısırıyordu, Tara'nın iç çekip kıkırdadığı her yerde onu kendinden geçirmek için duruyordu. "Çok tatlısın," diye mırıldanıyordu Tara'nın teninde gezen dudakları. "Kahrolası çok tatlısın." Tam o esnada kasıklarına gelmişti ve Tara ellerinin altındaki çarşafı sıkıca tutmuş, istekle, cennete hızla varmak ister gibi ismini inlemeye başlamıştı.

Bu Ford'u güldürdü. "Sadece uzan ve bekle, Tara. Kontrolü bana bırak. Seni istediğin yere götüreceğim, söz veriyorum."

"Ben -Ah Tanrım," diyebildi Ford onu ağzıyla yakalayıp emerken. Ford, ellerini Tara'nın güzel kalçalarına batırmış onu hareketsiz tutuyordu. "Durma," diye emretti Tara.

Hâlâ sürücü koltuğunda oturmaya yani kontrolü elinde tutmaya çalışıyordu. "Lütfen," diye düzeltti Ford onu. "Lütfen, durma."

Tara parmaklarını Ford'un saçlarının arasına soktu ve acı verecek şekilde onları çekti, Ford tekrar güldü. "Söyle."

"Lütfen, durma," dedi Tara yapabileceğinin en iyi şekliyle.

"Gördün mü?" diye söylendi Ford. "Çok güzel." Ve Ford durmadı, Tara durması için ona yalvarana kadar.

Nazikçe.

* * *

Bir süre sonra Tara, Ford'un yanında kıvrılarak uykuya daldı, Ford'un bir eli Tara'ya sarılmıştı; diğeri ise kendi kalbinin üzerinde duruyordu.

Orada uzanıyordu, rahat ve huzurlu, Tara'nın nefes alışlarını dinliyor, hareket etmesini istemiyordu. Kendine gelip ondan uzak durmaya çalıştığını hatırlamamasını istiyordu. Çünkü bu durumda kalkacak, giyinecek ve arkasını dönüp gidecekti.

Tara bu işte iyiydi.

Ve Ford da onun gitmesine izin verme konusunda iyiydi.

Ford bunun için kendini suçluyordu. Kötü genler, kötü bir çocukluk –bir yandan hepsinin bahane olduğunu da biliyordu. Ve bu bahanelerin hiçbiri işe yaramazdı artık.

Tara'nın Şanslı Liman'a gelişi bir mucizeydi. Burada kalmaya devam edişi de öyle. Hiç kimse aralarındaki bağın sona erdiğini söyleyemezdi, hatta eskisinden daha güçlüydü bağları, ama Tara kendini geri çekiyordu ve Ford bunun için onu suçlayamazdı.

Tara yaralanmıştı.

Ford bunu biliyordu. Anlıyordu. Kahretsin ki, onu yaralayanlardan biri de bir zamanlar kendisi olmuştu. Şimdiye dek, ihtiyacı olduğu her an onun yanında olmayı istemişti, çünkü gerçek şuydu ki, Ford'un da ona ihtiyacı vardı. Geçmiş hatalarıyla yüzleşmenin vakti gelmişti. Uzun zamandır hissettiklerinin ne olduğunu anlamanın vakti gelmişti.

Onu bu yola Tara yöneltiyordu. Onu güldürüyordu. Ona hissettiriyordu. Onu düşündürüyordu. Onu mutlu ediyordu.

Tara ona... her şeyi yapıyordu.

Ve her şeyle birlikte, Tara onu savunmasız bırakıyordu. Kemiklerine kadar savunmasız.

Tanrım, Ford böyle olmaktan nefret ediyordu.

Tara, uykulu bir iç çekişle uyandı ve kendine geldi.

"Hayır," dedi Ford.

Tara şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. "Ne hayır?"

Ford derin bir nefes aldı. "Gitme. Bu gece burada kal."

Tara usulca gülümsedi ve Ford, onun gözlerindeki ışığı görünce, söylediklerinin onun için bir anlamı olduğunu anladı; Tara, onun söylediklerini önemsemişti. Doğru yolda bir adım attığını söyledi bir ses içinde. Ford ona gülümsedi.

Ama Tara yine de yataktan kalktı. "Bu gece kalamam. Oteli kontrol etmem gerekiyor." Elbisesini giydi ve Ford'u öpmek için eğildi. "İyi geceler, Ford." Sonra gitti, topuklu ayakkabılarının güvertede çınlamasıyla uzaklaşırken başka bir sesle baş başa kaldı Ford, kendi kalbinin gürültüsü.

Pekâlâ, Tara aceleyle uzaklaşmıştı ama önce onu öpmüştü. Doğru yolda bir adım, dedi kendine tekrar ve orada, karanlığın ortasında kendi kendine gülümsedi.

Sonraki sabah Tara uyandı ve duş aldı, misafirlerine şimdiye kadar gördükleri en harika kahvaltıyı hazırlamakta kararlıydı. Hiçbir şeyi yakmayacaktı. Önce, Chloe'nin istediği gibi onu uyandırmaya gitti; ama yatağı bomboştu. Gerçi Tara, onun kaya tırmanışından döndüğünü duymamıştı ama muhtemelen otelin mutfağında etrafı dağıtıyor olmalıydı.

Tara teslim olmuş şekilde otelde yürümeye başladı, mutfağa girdi, öfkelenmeye hazırlamıştı kendini.

Ama mutfak boştu. Hah. Tara, Chloe'nin telefonunu aradı ama telesekretere bağlandı. Sonra Maddie'ye ulaşmayı denedi.

"Alo?" dedi Maddie'nin uykulu sesi. "Kim öldü?"

"Chloe seninle birlikte mi?" diye sordu Tara.

"Eğer burada olsaydı yatak oldukça kalabalık olurdu. Neden sordun?"

"Dün gece eve gelmediğini düşünüyorum."

"Kaya tırmanışından mı? Olamaz." Sesi şimdi daha uyanık geliyordu. Maddie, Tara'nın aklındaki soruyu sordu. "Yine

karakola düşmüş olabilir mi?"

"Kim bilir."

"On beş dakikaya oradayım."

"Hayır," dedi Tara. "Dün, gece vardiyasına sen baktın. Bununla ben başa çıkabilirim."

"Tatlım, zaten kahvaltı servisi için yardıma gelecektim. Bana on beş dakika ver."

"Peki," dedi Tara kendisiyle birlikte bu konuda endişelenecek biri daha olmasına sevinerek. "Teşekkür ederim. Sawyer'ı aramak ister misin yoksa ben mi arayayım?"

"Sawyer'ı aramak mı?" diye sordu arka kapıdan giren Sawyer. Geniş bedeniyle mutfak kapısını dolduruyordu. Üniformasının içinde oldukça hoş görünüyordu ve direkt olarak kahve makinesine doğru ilerledi.

Tara ona fincanı uzattı.

"Teşekkürler." Tezgâha yaslanırken dudaklarının kenarları kıvrıldı ve yüzüne kötü çocuk gülümsemesi yayıldı. "Bana ne söyleyecektin?" diye sordu.

Tara bunu onunla paylaşmasının doğru olup olmayacağından emin değildi. Çünkü Chloe başına ne tür bir dert açarsa açsın, onunla eninde sonunda zavallı Sawyer uğraşmak zorunda kalıyordu.

Ama eğer ona söylemezse ve kız kardeşinin başına bir şey geldiyse... İç çekti. "Chloe dün gece eve gelmedi."

Sawyer buna şaşmadı ve duyduklarıyla ilgili tepkisiz görünürken aynı zamanda mutsuzdu da. "Gelmesi mi gerekiyordu?"

"Evet."

"Butte de bir takım kaya tırmanıcıları ile mi birlikteydi?"

"Muhtemelen," dedi Tara endişeyle. "Neden?"

"Çünkü bu sabah onlardan birini tutukladım."

Oh, Tanrım. "Kimi tutukladın, ne sebeple?"

"Todd Fitzgerald. Kamu alanında sarhoş olmak."

Todd. Tabii ki. Tara iç çekti ve Sawyer tezgâhtan uzaklaştı. "Birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

Tara, onun karakolu arayacağını anlamıştı ve hastaneyi... morgu. Ama Sawyer kapıdan çıkmadan önce Chloe içeri girdi -dağınık saçlar, kızarmış bir surat, dün giydiği elbiseler ve elinde tuttuğu ayakkabılarıyla.

Sawyer kayıtsız bir şekilde ona bakıyordu.

"Başlama," dedi Chloe ve hızla yanından geçti, topallayarak.

Sawyer dikkatle bacağına baktı. "İyi misin?"

Chloe arkasını dönüp onun suratına baktı. "Her zaman iyiyim."

Aralarında uzun ve garip bir an geçti. Bu hep oluyordu. Tara ne yapması ya da nasıl yardım etmesi gerektiğini bilmiyordu.

"Senin polis olarak yapman gereken işlerin yok mu?" diye sordu Chloe ona.

Sawyer kafasını salladı, bu siktir git anlamına geliyordu, kapıya doğru ilerledi. Tara, Chloe'ya çok kabasın bakışı attı ve Chloe gözlerini devirdi. "Sawyer," dedi gönülsüz bir özürle.

Sawyer kapıyı tuttu. "Eve sağ salim döndüğün için mutluyum."

"Butte'a gitmiştik," dedi Chloe, Sawyer'ın geniş sırtına doğru konuşarak. "Benzinimiz bitti ve araba bulmak için sabah olmasını bekledik."

Sawyer ona baktı. "Orada parti yapmak yasal değil."

"Benzimiz bitti," diye tekrarladı.

"Cep telefonunu da mı kaybettin?"

Chloe dramatik bir şekilde iç çekti. "Cep telefonumu evde unuttum tamam mı? Ve Lance cep telefonu kullanmıyor."

Sawyer gözlerini onunkilere kilitlemişti. "Todd ile birlikte miydin?"

"Bir süre."

"Onun cep telefonu vardı."

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü şu an savunmasını yazıyor."

"Onu tutukladın mı? Ciddi misin?"

Sawyer bundan pişmanlık duyuyor gibi görünmüyordu, hareketsizdi. "Bu sabah saat beşte bir markete girmiş, üç rafı dağıtmış ve dergi standını devirmiş." Sawyer kafasını iki yana salladı. "Ve sen ile Lance'in ciddi bir ölüm arzusu var, bunu biliyor musun? Orada sağlık sorunu yaşasaydınız ne olacaktı?"

"Bunu yapmaya ihtiyacı vardı, Sawyer. Ve ben onun bebek bakıcısı değilim, neyi yapıp neyi yapamayacağını söyleyemem."

"Tanrım, Chloe, onunki akciğer enfeksiyonu, lanet olası bir yaz nezlesi kadar basit bir şey değil!"

"Ve bunu onun bilmediğini mi düşünüyorsun?"

"Peki sen?" diye sordu Sawyer. "Nefes spreyin her zaman işe yarıyor mu? Sanmıyorum. Tırmanma esnasında oluşabilecek bir astım atağı geçirirken acil servise gidebileceğini söylemeyeceksin herhalde."

"Hiçbir şey olmadı," dedi Chloe. "Bu yüzden anlamıyorum. Neden bu kadar öfkeleniyorsun?"

"Öfkelenmiyorum." Sawyer'ın yüzü sakindi. Polis yüzü. "Bu, ikimizin arasında bir şeyler olduğu anlamına gelir."

Chloe ona bir süre baktı. "Ben yanılmışım demek ki," dedi sonunda.

Sawyer da ona bakıyordu, sonra nefesinin arasında küfretti ve bir kelime daha etmeden uzaklaştı. Sawyer'ın arkasından kapanan kapının sessiz bir öfkesi vardı. Chloe tuttuğu nefe-

sini bıraktı.

"Vay be," dedi Tara sessizliğe. "Bu ne gerginlik?"

"Sen de başlama." Chloe direkt olarak buzdolabına ilerledi ve kalmış elmalı paydan aldı.

"Orada sadece sen, Tucker, Lance ve Todd mu vardı?" diye sordu Tara.

"Hayır. Lance'in bazı arkadaşları vardı ve işler bir şekilde gelişti."

Demek ki Sawyer haklıydı. Bir parti yapmışlardı. "Yanı başında bir hastane olmadan sevişemeyeceğini sanıyordum."

"Kimse seks yapmadı. Ya da en azından ben yapmadım." Chloe iç çekti. "Bu kasabanın aptal erkekleri."

"Sawyer aptal değil."

"O bir erkek bile değil."

Tara, Chloe'nin sanki bir haftadır açmış gibi payı yemesini izledi. "Ne o zaman?"

"Kahretsin, Tara, sana bunları anlatmak zorunda mıyım? Neden sen de diğer insanlar gibi haberleri internetten almıyorsun?"

Tara gülünce, Chloe biraz rahatladı. "Gerçekten konuşmak istemiyorum."

"Bizim aramızdaki ortak konu," dedi Tara.

"Neymiş?" diye sordu Chloe. "Pişmanlık mı?" Cevap beklemeden tabağını lavaboya bıraktı ve kapıya doğru ilerledi. "Ben çıkıyorum."

Tara yalnız kalınca nefes aldı. "Evet. Kesinlikle pişmanlık." Silkindi ve Hoş geldin Güneş güveci için malzemeleri hazırlamaya başladı. Bu yemeği Mia'dan aldığı bir tarifin üzerine geliştirmişti. Arka ve ön kapı aynı anda açıldığında Tara peynirleri rendeliyordu.

Birinden Ford, diğerinden Logan girmişti içeri.

İki adam Tara'nın kafasının üzerinden birbirlerine bakarken, odada testosteron seviyesi uçuşa geçti ve saniyenin beşte biri sürede maksimuma ulaştı.

"Eğer birlikte alkol almadıysanız," dedi Tara kuru bir sesle, "yemeğimi pişirmeye devam edebilir miyim, çocuklar?"

"Ben yardım etmeye geldim," dedi Logan. "Bu aralar yemekleri yaktığın için."

"Nasıl yardım edeceksin?" diye sordu Ford. "Sen yemek pişirebiliyor musun ki?"

"Hayır ama yine de iyi bir yardımcı olabilirim," dedi Logan, Tara'ya doğru etkileyici bir gülümseme göndererek.

"Ben pişiriyorum," dedi Ford.

Logan'ın gözleri kısıldı ve Tara yeni bir yarışmanın başladığını hissedebiliyordu. Aşk Kulübesi'ndeki demir kol kası yarışmasını duymuştu. Bir tarafı hâlâ inanamasa da, diğer yanı bu yarışı izleyemediği için üzülüyordu.

"Pekâlâ, bakın şimdi," dedi Tara boş bir torbayı Logan'ın kucağına bıraktı ve arka kapıyı açıp ona dışarıyı gösterdi. "Elmaya ihtiyacım var. Git ve bana biraz elma topla, olur mu?"

Büyük, kötü ve yaramaz görünen Ford tezgâha yaslandı ve sırıtmaya başladı.

"Oh, hayır." Logan'ın arkasından Ford'u da gönderdi. "Sen de git. Kavga etmek yok." Kapıyı kapadı ve güveci fırına attı, sonra arkasını döndü ve Mia'nın eğlenen suratıyla karşılaştı.

"Sorun yaşarsan diye sana yardım etmek için gelmiştim," dedi genç kız.

"Peki, sorun kısmının çaresine baktım. Onun dışında, her şey yolunda. Hayatım oldukça sıkıcı."

"Evet." Mia güldü. "Peki, hadi çalışalım ve bu sabahın kahvaltısını yakmayalım."

"Yemin ederim ben iyi bir aşçıyım," dedi Tara. Kızının gözünde iyi bir yerde olmaya ihtiyaç duyuyordu. Mia taze ek-

mek pişirmek için hamur hazırlamaya girişti. "Bunu pişirmek uzun sürmeyecek ve sonra şey yapabiliriz-" Tara pencereden dışarı bakınca aniden durdu. "Oh, Tanrı aşkına."

Logan ve Ford ağacı talan ediyorlardı. Logan bir merdiven yardımıyla duruyor ve elma dallarını aşağı indiriyordu.

Tara'nın bir sonraki ay dâhil, ihtiyacı olandan çok daha fazla elma…

Bunu Tara için yapmıyorlardı elbette. Hayır, yine yarışıyorlardı.

Mia da pencerenin önüne geldi ve kaşlarını kaldırdı -babasından aldığı bir huy daha. İkisi birlikte, koca adamların elma toplayışlarını izlediler.

"Bir de sıkıcı bir hayatın olduğunu düşünüyorsun," dedi Mia.

* * *

"Onunla yatıyorsun," diye tekrarladı Logan, Ford'la birlikte ağaca tırmanmışken. Kolunun sakatlığından ötürü Ford'a göre yavaş tırmanıyordu.

Ford, iki elini de rahatça kullanabildiği için merdivene ihtiyaç duymamıştı. "Bana bilmediğim bir şey söyle," dedi Logan'a. "Haberleri Facebook'tan alıyorsun."

"Tanrım. Seni öldürmeliydim. Ya da kendimi. Ölü olmak daha az canımı acıtırdı."

"Senin canın gerçekten acımıyor," dedi Ford iğrenerek. "Senin sikik egon sadece. Kaybetmekten nefret ediyorsun."

"Dedi tencere kapağa," diye söylendi Logan.

Peki, bu doğru olabilirdi ama Ford için bu, yarışmaktan çok daha fazlasıydı. Konu Tara'ydı, onsuz yaşayamayacağı kadın. Bir dal daha yakaladı ve üç mükemmel elma daha attı poşete. Aşağı baktı. Evet, kendi poşeti Logan'ınkinden daha

doluydu. Bunu büyük bir zevkle düşünürken, kulağının yanından uçan bir elma saçını bozdu. "Hey-"

Logan pis bir gülümseme fırlattı ve bir elma daha attı. Ford bu sefer geleni gördü ve eğildi ama kaçamadı. "Kahretsin-"

Öfkesini kontrol edebileceği son an buydu. Ve dengesini de.

Ford ağaçtan düştü.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

BÖLÜM 25

"Aileler, çörek gibidir -çoğu fındıklı ve şekerli."
TARA DANIELS

Ford gözlerini açtığında sırtı yerdeydi ve gökyüzünü görüyordu.

"Ah Tanrım," dedi korkmuş bir ses yukarıdaki ağaçtan. "Bir dala bile tutunamadın mı?"

"Beni alnımdan vurdun," dedi Ford. "Bir elmayla."

"Ve kendini bir atlet zannediyorsun." Logan küfrederek elinden geldiğince hızla ağaçtan inmeye çalışıyordu.

Ford onun da düşmesi için dua etti ama istediği olmadı. Siktiğimin karması.

"Çok da sert atmamıştım," diye söyleniyordu Logan. "Karı gibi düşmene gerek yoktu."

"Ne hoş," dedi Ford yerinden kıpırdamazken. "Yerdeyim ve bana sövüyorsun."

"Hey, atlet olduğun konusunda sürekli hava atan sensin."

Bu doğruydu. Bahanesi yoktu.

Kıskançlık. "Tek söylediğim, bir yarış sürücüsünün bir yelkenci kadar iyi vücutlu olamayacağıydı-"

"Ah Tanrım, pes ettin demek? Öyleyse neden yerde yatıyorsun? Bana canının acımadığını söyle. Sen tam bir süt çocuğusun işte. Çok mu canın yanıyor?"

Ford tuttuğu nefesini bıraktı. "Tüm enerjimi canımın acısını fark etmemek için harcıyorum."

Logan tekrar küfretti ve sonunda yere indi.

"Bu kadar hızlı olmana şaşırdım," dedi Logan, "kıçını yayarak para kazanan birine göre."

"Kıçımı yaymıyorum. Lanet olsun, kes sesini." Logan, ona bakmak için Ford'un yanına diz çöktü, gözleri Ford'un bacaklarına bakarken büyüdü. "Lanet olsun."

"Hayır. Sakın bunu söyleme." Zaten biliyordu. Ayak uçlarından gelen ateşi hissediyordu. Ve bu küçük bir bebek poposu ateşi değildi, onu kemiklerine kadar sızlatan, bağırmak istediği bir acıydı. Ama o Logan'ın sandığı gibi karı kılıklı değildi ve bağırmayacaktı. Ama terlemek serbestti. Terliyordu. Ve muhtemelen kusacaktı da.

Ford, bir süre sonra gücünün sonuna geldiğini anladı. Dünyayı küçülmüş gözlerinin arasından bulanık görüyordu ancak-

"Arılar!" diye bağırdı Logan kollarını çırparak sağa sola koşuyordu.

"Çürük elmalardan çıkıyorlar," dedi Ford. "Onları bırak ve ağaçtan düşürdüğün adama yardım et."

Ama Logan arı dansı yapmaya devam etti, onu izlemek aslında çok eğlenceliydi. "Hey, eğer sakin durursan bir şey olmaz-"

"Benim alerjim var!" diye bağırdı Logan.

"Benimle dalga geçiyorsun, öyle değil mi?"

"Siktir! Oh!" Logan kendi yakasını tutuyordu. "Vuruldum, vuruldum!"

Ford, Logan'a tam o an kimin karı kılıklı olduğunu sormak istiyordu, ama bu tam bir götlük olurdu. Ve sonra Ford aniden

kendini garip hissetti, sersemlemiş gibi...

Koşan ayak sesleri duydu, ayak sesleri yattığı zemini titretiyordu. Ford gözlerini kapadı ve acı beynine doğru koşmaya başladı. Evet, kesinlikle kusacaktı.

"Ford," Tara nefes nefeseydi. "Ah Tanrım. Bacağın."

Tara'nın, dizlerinin üzerine çöktüğünü hissetti ve bu belli belirsiz düşünceyle, aynı pozisyonun farklı sebeplerden olmasını hayal etti.

"Öldü mü?"

Bu Chloe'ydi ve Ford usulca güldü. "Henüz değil," diyebildi yavaşça.

Tara telefonunu çıkardı ve 9-1-1'i tuşladı ve Chloe'ye baktı.

"Ne?" diye sordu Chloe masumca. "Bak, bazı kız kardeşler kıçını kaldırmana yardım eder, bazılarıyla cesetleri." Ford'un omzuna vurdu. "Buna gerek olmadığı için mutluyum büyük adam."

"Ben de," diye mırıldandı Ford.

"Yardım edin," dedi bir fısıltı.

Logan'a baktılar. Yere oturmuş elleriyle boğazını tutuyordu. Yüzü terli ve kıpkırmızıydı.

"Logan, şimdi değil," dedi Tara. "Ford yaralı."

"Beni... arı soktu," diyebildi ve kendini bıraktı.

Tara çığlık attı ve Ford'u bırakıp Logan'a doğru emekledi. "Alerjisi var!"

Harika, diye düşündü Ford. Lanet olsun. Burada bayılırken bile Logan onun önüne geçmeyi başarmıştı.

Sonunda ambulans geldi. Tara kahvaltıyı yine yakmıştı. Ve otuz dakika içinde biri çoktan olanları Facebook sayfasına yazmıştı:

Tara, neredeyse iki adamını da öldürüyordu!

Mia günü kurtardı, ev işleri dersinde öğrendiği gözlemelerden yapmıştı. Tara ambulansta Logan ve Ford'a eşlik ederken, Maddie, Mia'ya yardım etmişti.

Bir buçuk saat sonra, Tara hastanede bekleme odasında oturuyordu, Mia yanına gelmişti, Chloe de oradaydı. Maddie otelde kalmıştı.

Logan ya da Ford'dan haber çıkmamıştı ve Tara kendini kaybedecek gibi hissediyordu. "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu onuncu kez.

Chloe sakince oturmuş Cosmo dergisi okuyordu. Sayfası çevirdi ve yakışıklı, yarı çıplak adama baktı. "Belki Tara'yı sevmek genlerini ameliyatla aldırıyorlardır."

Tara gözlerini kıstı. "Bu ne demek?"

"Bu şu demek, hâlâ anlamıyorum. Bu iki adamı nasıl kendine âşık edebildin? Sen çekilmez, sürekli emreden birisin ve tam bir kıçsın -obsesif kompülsif bozukluğundan bahsetmeye bile gerek yok." Durdu. "Kusura bakma."

Tara sessiz duran Mia'ya baktı. "Gerçek ebeveynlerini bulduğun için hâlâ mutlu musun?"

Bir gülümseme Mia'nın dudaklarını kıvırdı. "Hâlâ kaçabilirim."

Chloe güldü. "Gerçekten, seni gerçekten seviyorum."

Tara onu dürttü, sonra Mia'ya geri döndü. "Bugünkü fiyaskoda mutfağı kurtardığın için teşekkür ederim."

"Sorun değil. Ben bir şeyi merak ediyorum."

Oh Tanrım. Yeni bir soru daha geliyor, diye düşündü Tara.

"Lokantadaki garson Amy, oradayken hiçbir şeyi yakmadığını söyledi. Asla."

"Bu doğru," dedi Tara, Chloe somurturken.

"Neden?" diye sordu Mia.

"Hiçbir fikrim yok."

Sonunda, bilgi vermek için bir doktor gelmişti yanlarına.

Logan arı alerjisi için tedavi edilmişti ve iyi olacaktı. Ford'un bacağı kırılmıştı ve alçıya alınmıştı. Şu an sarhoş gibiydi ama o da iyi olacaktı -altı ila sekiz hafta içinde.

Ford'u görmeye önce Mia gitti. O esnada Tara oteli aradı ve bilgi aldı. Maddie'ye göre misafirler hallerinden memnundular ve gezmeye çıkmışlardı. İki kişi daha rezervasyon yaptırmıştı.

Derin bir nefes alarak iki tane balon almak için koridoru geçti Tara. Hayatındaki iki erkek de bugün çocuk gibi davranmışlardı.

Önce Logan'ın odasına girdi. Yatağında doğrulmuştu, güzel bir hemşire nabzını ölçüyordu. "Hep gerçek bir NASCAR yarışçısıyla tanışmak istemiştim," diyordu kadın.

Tara gözlerini devirdi ve kapıyı tıklattı. "Bölüyor muyum?"

Hemşirenin yüzündeki ifade "evet" diyordu, kesinlikle bölüyordu, ama kafasını hayır anlamında sallayabilecek kadar profesyoneldi. "Doktora formları imzalatacağım, sonra taburcu olabilir." Logan'a doğru attığı son bir bakıştan sonra kadın dışarı çıktı.

Logan balonlara bakıp gülümsedi. "Benim için mi?"

"Bir tanesi." Tara balonu ona uzattı ve yanağını öptü. "Sen bir geri zekâlısın."

"Teşekkür ederim."

"Ama yine de seni seviyorum."

"Evet." Gülümsemesi kayboldu. "Ama bana âşık değilsin."

Tara yanına oturdu ve gözlerinin içine baktı. "Peki ya sen Logan? Sen bana âşık mısın? Dürüst ol," dedi Logan ağzını açarken. "Sen bana âşık mısın? Şu an karşında olan bana?"

"Peki, şu an değil," dedi Logan kara kara düşünerek. "Şu an biraz adisin."

"Seninkinden ayrı yaşayan ben için ne düşünüyorsun? Kız kardeşleriyle hayatını birleştiren ben, artık hiçbir şeye tahammül edemeyen, dünyayı senin en büyük alkışçın olarak gezmekten yorulup kendi hayatını kuran ben? Bu ben, Logan. Bana âşık mısın?"

Logan uzun bir an ona baktı, sonra nefesini bıraktı. "Bu seni tanımıyorum."

"Hayır, tanımıyorsun." Tara uzandı ve elini tuttu. "Bu yüzden beni sevemezsin."

Bir dakika sessiz kaldı. "Bu hale geleceğimizi ummuyordum," dedi sonunda. Kenetlenmiş ellerini dudağına götürdü ve parmaklarını dudaklarıyla okşadı. "Şanslı Liman'ı neden sevdiğini anlıyorum. Burası güzel bir yer."

Burası bir yer değildi sadece. Tara bunu biliyordu. İçindeki insanlardı burayı sevdiren, burada kurduğu ilişkilerdi. Burası... evdi.

"Eğer benimle geri gelmeyeceksen," dedi bir süre sonra, "ne yapacaksın, ne planlıyorsun?"

"İlerleyeceğim."

"Şanslı Liman'da kalırken mi ilerleyeceksin?"

"Evet," dedi Tara, kendisinin de yeni fark ettiği kararını kabul ederek. "Kalıyorum."

"Ford'la mı?"

"Bilmiyorum," dedi Tara dürüstçe.

Logan güldü ve bu gülüşte Tara'nın beklemediği bir efkâr ve savunmasızlık vardı. "Ben biliyorum," dedi Logan usulca.

BÖLÜM 26

"911 görevlilerine anlatmak zorunda kalmak istemediğin bir şeyi yapmaktan uzak dur."

TARA DANIELS

Tara, Logan'ın hastane odasından ayrıldı ve daha büyük olan sorununu görmeye gitti. Mia'nın sesini duyunca adımlarını yavaşlattı. Kapıyı araladığında Mia'nın, Ford'un yatak ucundaki sandalyede oturduğunu gördü.

Ford'un uzun bacaklarını görüyordu, biri sargıdaydı. Henüz onların görüş alanına girmemişti ve kendi kendine güldü. Kart oyunu oynuyorlardı. Yirmi bir.

"Vur beni," dedi Ford.

Mia ona bir kart attı.

"Vur beni," dedi.

Mia hareketini tekrarladı.

"Vur beni."

"Imm," dedi Mia duraksayarak. "Otuz altı oldun."

Ford kartlarına bakarak gözlerini kırpıştırdı. "Emin misin?"

"Vay." Mia kıkırdadı. "Sana iyi malzeme vermiş olmalılar, değil mi baba?"

Ford durdu ve ona bakakaldı. "Sen-"

"Evet," dedi Mia usulca. "Garip mi?"

"Evet." Ford sersemlemiş halde gülümsüyordu. "Gariplikllerin kesinlikle en güzeli. Artık bana tüm sırlarımı sorabilirsin. Kendimden geçmiş haldeyim. Bir kanarya gibi her şeyi ötebilirim."

Mia sırıttı. "Ne tür sırların var?"

"Derin, koyu sırlar."

"Ne gibi?"

"Mesela, Hell's Kitchen programını izliyorum. Şşş," dedi parmağını dudaklarına götürüp etrafa göz atarak. "Ve Jax'in kafasını karıştırmak için barın kilitlerini değiştiriyorum. Ve Tara'yı öfkelendiriyorum çünkü onu sinirli görmek çok eğlenceli oluyor."

Mia güldü. "Gerçekten kafan güzel. Peki neden birlikte olmadığınızı anlat bana tekrar."

"Jax ve ben mi? Artık başkasıyla evleniyor ve..."

"Tara'yı kastettiğimi biliyorsun," dedi gülmeye devam ederek.

Ford kartlarına baktı, cevabı onlarda bulabilecekmiş gibi.

"Hadi ama çok zor bir soru değildi."

"Evet. Zor. Ve sana bunu daha önce açıklamamış mıydım?"

"Aslında hayır," dedi Mia. "Açıklamamıştın. Tara açıklamıştı. Yani, biraz. Ama sen değil."

Kapı ağzında durup, perdenin arkasına saklandığı yerde elini ağzına kapayarak onları durdurmamak için nefessiz kaldı Tara.

"Bu biraz karışık," dedi Ford sonunda. "Ama aynı zamanda saçma bir cevabı var ve eğer bir gün seninle tanışma şansım olursa sana asla saçma cevaplar vermemek üzere söz vermiştim kendime."

Ford'un bunlar üzerine düşündüğünü fark etti Tara. Mia'yı tanımak, onunla birlikte olmak. Bunları düşünmüş ve istemişti.

Aynısını kendisinin yapmaması utanç vericiydi, yoksa suçluluk duygusu onu yıllar önce çoktan öldürmüş olurdu.

"Buna memnunum, çünkü gerçekten içimde çok hassas bir saçmalık ölçer var," dedi Mia.

Ford'un dudakları, genç kızın eline doğru uzanırken yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu özelliğini Tara'dan alıyorsun. Ona çok benziyorsun. Güçlü halin, kararlılığın, aklın. En güzel yanlarının hepsi ondan geçmiş sana, benden değil."

Tara acıyan kalbinin üzerini eliyle örttü.

"Peki bana artık söyler misin?" diye sordu Mia usulca. "İkinizden bahseder misin, yani o zamanlar nasıl olduğunuzdan. Kafan güzel olduğu için her şeyi sormak istiyorum."

Ford uzun bir nefes bıraktı. "Ben onun için kötüydüm Mia."

Tara'nın nefesi kesildi. Ford'un söylemesini beklediği şeylerin listesinde bu kesinlikle yoktu.

"Bunu sana Tara mı söyledi?" diye sordu Mia. "Senin onun için kötü olduğunu."

Kötü değildi, diye düşündü Tara boğazındaki yumrukla. O harikaydı. Tam olarak ihtiyacı olan kişiydi. Evet, Tara o zamanlar tecrübesizdi ama Ford bu durumdan yararlanmamıştı.Ve gerçek şuydu ki, Tara, Ford'u, onun kendisini delice istediği gibi istiyordu. Hamile kaldığında, Ford kendini suçlu hissetmiş, cehennem azabı çekmişti.

Ama bu Ford'un hatası değildi. Yani tamamen onun hatası değildi. Ford'un yatağına ikisi birlikte yatmış ve Ford ona bedenlerinin birbirlerini nasıl hissedeceğini öğrettiğinde, Tara'nın onunla yapmak istediği tek şey bu olmuştu.

"Hayır," dedi Ford. "Tara bana böyle bir şey söylemedi."

"Çünkü muhtemelen böyle düşünmüyordu," dedi Mia.

Ford omuz silkti ve elleri hâlâ kalbinde duran Tara kafasını iki yana salladı. Onu asla kendisi için kötü biri gibi görmemişti. Asla. Sert görüntüsünün altındaki hassas sıcak çocuğu hep görmüştü.

"Olmayacaktı," dedi Ford. "Yani biz... Sana bakamayacağım gibi ona da bakamayacaktım. Ne kadar istesem de. Gerçek şu ki, nefret ettiği bu küçük kasabaya benimle tıkılıp kalmaktansa işleri kolaylaştırdı ve gitti."

"Peki ya aşk?" diye sordu Mia. "Eğer birbirinizi sevdiyseniz-"

"On yedi yaşındaydık," dedi Ford nazikçe. "Gerçek aşkı bilmiyorduk."

Mia onunla hemfikir olmadığını anlatan bir ses çıkardı. Şiddetle. Tara onları görmese de anlayarak kafasını salladı. Tara onun yerinde olsa, birbirlerine biraz olsun âşık olduklarını itiraf ederdi, ama Ford'u yargılayamazdı. Onu yargılayacak son kişi kendisiydi.

"Peki," dedi Mia. "Tara seni terk etti ve sen ... ne yaptın? Gitmesine izin mi verdin?"

Sesindeki hayal kırıklığını duyan Ford yavaşça güldü. "Tanrım, sen gerçekten Tara'nın kopyasısın." Durdu. "Evet, gitmesine izin verdim. Benimle mutlu değildi. Şanslı Liman'a geldikten altı ay sonra konuştu benimle."

"Gitmesine izin verdiğin için sana kızmış olabilir mi?"

"Evet. Bunu hak ettim."

"Ama bunu aşkı düşünmeden yaptın!" dedi romantik Mia öfkelenerek. "Onun daha iyisini hak ettiğini düşündün."

"Bu kadar fedakâr değildim," dedi Ford. "Kolay yolu seçtim. Ve Tara kolay kelimesinin anlamını bile bilmez."

Sesinde ...gurur var diye düşündü Tara. Onunla gurur duyuyordu.

"Peki ya şimdi?" diye sordu Mia. "Artık ikiniz de yetişkinsiniz ve aynı yerdesiniz, artık farklı bir son olabilir, öyle değil mi?"

Tara'nın tüm göğsünü kaplayan yeni bir acı belirmişti ki, hemşire yanından geçip odaya girdi. "Pekâlâ, Bay Walker," diye seslendi. "Tedaviniz bitti ve taburcu olacaksınız. Birinin yardımıyla evinize gidebilirsiniz."

Tara da odaya girdi ve elini kaldırdı. "O ben olmalıyım."

Ford'un gözleri onunkilere kilitlendi. "Sawyer yardım edebilir-"

"Düştüğün ağaç bana ait," dedi Tara, başka kimsenin yardımını kabul etmeyeceğini garip bir şekilde ifade ederek. "En azından seni evine götürebilirim."

Ford, Tara'nın arka koltuğunu sargılı bacağıyla doldurmuştu, ön koltuğu ise bu durumu sevinçle karşılayan Logan'a bırakmak zorunda kalmıştı.

Sawyer, Mia ve Chloe'yi kendi arabasına almıştı. Ford'u da almayı teklif etmişti ama Tara onu çoktan arabaya yerleştirdiği bahanesini kullanarak teklifi reddetti. Direksiyon başına oturdu, Logan ve Ford'un onu izlediğini bilmek, üzerinde stres yaratmıştı ve ilk kavşağı biraz sert aldı, Ford neredeyse koltuktan aşağı düşecekti.

Logan, Ford'u dikiz aynasından gözledi. "Dönemeçlerde yere eğil, Marina Adamı. Bedenini kullanmayı öğren."

Ford dişlerini sıktı. "Bedenimi nasıl kullanacağımı gayet iyi biliyorum."

"Ben de öyle. Ona söylesene Tara.

Tara, Logan'a bir bakış attı. "Beni arabayı durdurmak zorunda bırakma. Çünkü bunu yaparım."

Logan ses çıkarmadan omuzlarını silkti. Tara ilk önce

Logan'ı bırakacak şekilde çizdi yolunu. Kiraladığı sahil evine varınca, Logan koltuğa yığıldı. "Neden önce ben iniyorum?"

"Çünkü boğmak istediklerimin başında sen geliyorsun," dedi Tara.

Bunu duyunca, arka koltuktaki Ford surat asmayı bıraktı ve yavaşça doğruldu.

"Peki," dedi Logan. "Ama bana eve kadar eşlik etmen gerekiyor."

"Neden?"

"İlaçlar beni sersemletmiş olabilir."

"Kortizon seni sersemletiyor öyle mi?"

Logan çenesini kaldırdı. "Evet, bilgin olsun diye söylüyorum, sersemletiyor. Kendimi hasta hissediyorum. Neredeyse ölecektim, biliyorsun."

Tara iç çekti, arabayı otoparka soktu sonra dikiz aynasından Ford'a baktı. "Burada bekle."

"Peki," diye mırıldandı Ford. "Zaten arabadan atlayıp hızla koşacaktım ben de."

Logan şeytani bir şekilde gülümsedi.

Ford ona orta parmağını gösterdi.

"Haydi in," dedi Tara eski kocasına. "Uslu dur," dedi Ford'a.

Ford'un yüz ifadesine bakılırsa Tara'nın sözünü dinlemeyecekti. Logan'ı evin girişine kadar götürdü Tara. Orada onları karşılayan Sandy güzel ve hoppa görünüyordu.

"Oh, zavallı bebeğim!" dedi Logan'a yaklaşarak. "Olanları duydum. İyi misin?"

Tabii ki Logan oynamaya başladı. "Aslında, ölüme bu kadar yaklaşmak oldukça sarsıcıydı." Logan irkildi. "Ama atlatacağım."

Sandy onun üzerine atladı. "İçeri girmene yardımcı olayım."

"İyi fikir," dedi Logan başını onun omzuna bırakarak. "Anaflaktik bir şok yüzünden neredeyse ölecek olmak çok yorucu."

Tara kafasından çıkarmak istercesine gözlerini devirdi.

Tara yokmuş gibi davranan Sandy, kolunu Logan'ın beline sardı. "Şimdi gerçekten iyi misin? Senin için ne yapabilirim? Ne istersen söyle."

"Ah, canım, çok tatlısın, ama gerçekten, benim için endişelenme."

"Aptal olma," dedi Sandy. "Ciddi bir bakıma ihtiyacın var."

"Belki de haklısın," diye mırıldandı Logan ağırlığını biraz daha ona bırakarak ve zevkle iç çekerek.

Tara kafasını salladı. "Eminim seni iyi ellere teslim etmişimdir," dedi kuru bir sesle.

"Evet," dedi Sandy. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Tara arabasına geri bindi ve Ford'a baktı. "Tekneye mi yoksa eve mi?"

"Ev," dedi Ford suratsızca, çenesi gerilmişti, gözleri öfkeliydi. "Teknede yaşayabilecek kadar rahat manevra yapamayacağım belli ki."

On beş dakika sonra, Tara iki numaralı hastasını kanepenin üzerine yerleştirdi, sargılı bacağını kahve tepsisinin üzerine doğru uzattı. Koltuk değnekleri, suyu, kumandası ve yiyeceklerini ulaşabileceği şekilde dizdi. Ve ona iki tane ağrı kesici verdi.

Ford çaresiz görünüyordu, bu Tara'yı eritiyordu. "Canım çok acıyor mu?"

Cevap vermedi. Ford'un yanına oturup omuzlarına masaj yapmaya başladı. "Daha iyi misin?"

Ford onayladığını belirten birkaç ses çıkardı, böylece Tara kulunçları dağılana ve rahatlayana kadar masaja devam etti.

"Teşekkürler," dedi Ford sonunda huysuzca.

Tara ellerini onun kusursuz bedeninden çekmek istemiyordu ama limitleri vardı, kemikleri kırıkken ve ilaçlarla yaşıyorken adamın üzerine atlayamazdı.

Muhtemelen.

"Değneklere alışacaksın," dedi söylediğinin gerçek olduğunu umarak. "Ama alışana kadar, ihtiyaçlarını karşıladığından emin olmak için her şeyi birlikte yapacağız."

"İhtiyacım olan her şey yanımda." Tara kalkmaya çalışırken elini tuttu. "Özel hemşirem."

Tara güldü. "Bir kez Halloween partisinde hemşire olmuştum ama inan bana gerçek hayatta pek başarılı olamam."

"Eminim çok seksi bir hemşire olmuşsundur." Ford bunu düşünürken gözleri puslu bakmaya başlamıştı. "Üzerinde kısa, çok kısa beyaz bir hemşire üniforması ve etrafı dantelli bir tanga, ya da hayır tanga yok. Evet, tangasız."

"Düşündüklerin çok hoşuna gitmiş olmalı," dedi Tara, eğleniyordu. Ve Ford'un fantezilerinin merkezinde olduğu için tahrik olmuştu.

"Çok aktif bir hayal gücüm var." Ford ona baktı, sonra ifadesi ciddileşti. "Bugün öleceğimi düşünürken kafamda bir şeyler netleşti."

"Ford, ağaçtan düştün ve bacağını kırdın. Zaten ölmeyecektin."

"Ölebilirdim," diye üsteledi.

"Sana fazla ilaç verdim galiba," dedi Tara şişeyi kontrol ederek. "Belki de ilacı yarın sabah vermeliydim." Kafasını sallayarak Ford'un sodasından bir yudum aldı Tara.

Ford gülümsedi. "Seni seviyorum, biliyorsun. Belki de benimle evlenmelisin."

Tara sodayı burnuna kaçırdı ve nefes almak için ağzını açıp Ford'a baktı.

"İyi misin?"

"İyi olacağım," diyebildi Tara öksürürken. "Sol kolumdan aşağı yayılan acı geçtikten sonra." Tekrar nefes aldı. "Sen biraz önce bana ne dedin?"

"Bu sefer seninle doğru olanı yapmak istiyorum," dedi Ford. "Evlenmek istiyorum. Daha fazla aptal Facebook haberleri olmasın, Logan olmasın, birbirimizle ne yaptığımızı sorgulamayalım, kötü sonlar olmasın. Sadece sen ve ben ve bunu yasallaştırmak için bir kâğıt parçası."

Tara ona bir süre daha baktı, sonra tekrar ilaçları aldı eline. "Pekâlâ, çok ciddiyim. Sana hangi ilacı verdim ben?"

Ford yalancı bir uyuşuklukla Tara'nın elini tuttu ve onu üzerine çekti.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı Tara, "bacağın-"

"Sorun değil. Evliliği tartışacak modda olmadığına göre, başka bir şey yapabilirsin."

"Ne?"

"Öp ve iyileştir."

Ford deliydi. Tara da deliydi. "Ford-"

"Lütfen, Hemşire Daniels?"

Tara nefesini bıraktı ve Ford'un suratını ellerinin arasına aldı. Bitkin görünüyordu ve acının çizgileri vardı üzerinde. Çok güzeldi. Eğildi ve sert yanağını usulca öptü, sonra diğerini; ama Ford kafasını çevirdi ve dudaklarını buluştu, onu sert ve derin bir şekilde öptü.

"Daha iyi misin?" diye sordu Tara bir an sonra nefessiz kalarak.

"Hayır," dedi Ford ciddiyetle. "Daha fazla istiyorum."

"Ford, bu konuda..." Evlilik teklifi. Bunu gerçekten yapmak istemiş miydi Ford? Bunu yaptığını hatırlıyor muydu? Tara onun gözlerine baktı ve konuyu tekrar nasıl açacağından emin olamadı. "Sen bunu sorduğunda-"

Tara'nın çantasındaki cep telefonu ısrarla çalmaya başladı.

"Belki Logan'ı yine arı sokmuştur," dedi Ford umutla, Tara telefonunu çantasından çıkarırken.

"Hey," dedi Chloe, Tara telefonu açınca. "Misafirlerimiz ücret karşılığı onlara akşam yemeği sepeti hazırlayıp hazırlayamayacağını sordular. Pikniğe gidip gün batımını izleyeceklermiş."

Tara, kanepe ile kahve sehpasının arasında bir yerde durmuştu, bacakları, Ford'un kırık olmayan bacağının üzerindeydiler. "Ah..." Koca ve ılık bir el baldırını okşadığında neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Tabii ki. Ama-"

Ford'un sıcak ve kararlı elleri kuzeye doğru ilerledi ve Tara'nın beyni teklemeye başladı.

"Şarap da istiyorlar," dedi Chloe. "İstedikleri şeyden bizde var mı?"

Ford, Tara'nın kıçını okşamaya başladı. Tara, kendinden geçiyordu.

"Um..." dedi, gözlerini kapayarak, Ford onun tahrik olduğunu görüp homurdanmaya başladığında.

"Kötü bir zamanda aradığımı biliyorum," dedi Chloe sempatik bir şekilde. "Eminim ellerin doludur."

Aslında elleri dolu olan Ford'du. Şimdi Tara'nın pantolonunu aşağı doğru çekiştiriyordu; Ford'un elleri ilerledikçe Tara titriyordu.

Asi elleri engellemek istemiyordu.

"Telefonu kapa," dedi Ford.

"Şşş."

"Hey." Chloe alınmıştı sanki. "Burada sadece bilgi vermeye çalışıyorum."

"Hayır. Hayır sen değil." Ford sağlam bacağını Tara'nınkilerin arasına soktu, ona daha geniş bir şeyler sunmak istiyordu. "Oh, Tanrım."

"Siz ne bok yiyorsunuz?" diye sordu Chloe şüpheyle. "Maraton koşuyormuşsun gibi duyuluyor."

"Akşam yemeğini yapacağım," diyebildi Tara. "Başka bir şey var mı?"

"Evet, daha çok şey var," diye fısıldadı Ford. "Önce telefonu kapat."

"Peki," dedi Chloe, "bu akşamın misafirlerimiz için önemli olduğunu anlıyorum, bu yüzden belki de sepete benim ürünlerden de-"

Ford, Tara'nın dikkatini çekmek için kıçını çimdikledi.

Başardı.

Tara onu yavaşlatmak için itti ama o iş üstündeki adamdı. Hızlı bir hareketle Tara'nın külodunu indirdi.

"Bacağın," diye fısıldadı, sonra Ford'un sıfır noktasından yakaladığı yerini okşamasıyla dudaklarını ısırdı.

"Bacağım gayet iyi," dedi Ford.

".... Alooooooo?" dedi Chloe. "Ne zaman geleceksin?" Artık sesi öfkeliydi. Kesinlikle hâlâ şüphe duyuyordu, ama aynı zamanda çok da eğleniyordu. "Ford'la işin bittikten sonra?"

"Evet. Hayır. Gitmem lazım," dedi Tara. Kendini Ford'un ellerine bırakmadan önce telefonu kapatmalıydı. Ford yolun yarısını çoktan tepmişti. "Akşam yemeğini hazırlamak için geleceğim."

"Peki, ama benden bir uyarı –Maddie, Jax ile birlikte şu an oraya geliyor, Ford için alışveriş yapmışlar."

"Tamam, gitmeliyim." Tara telefonu bıraktı ve bunun neden kötü bir fikir olduğunu düşündüğünü hatırlamaya çalıştı.

Tek bir sebep bile bulamadı. "Maddie buraya geliyormuş."

"Hayır, Jax'i aradım, senin burada olduğunu ve keyfimin yerinde olduğunu söyledim." Sesi kalın ve istekliydi. "Ama sen. Sen geleceksin Tara. Gelmek üzeresin."

"Ford, yapamayız... yapamazsın..." Tara kafasını salladı,

Ford'un sebepleri anlamasını umarak.

Ama Ford bu konuda hiç yardımcı olmuyordu. Aniden bir prezervatif çıkardı, nereden çıkardığını bile göremedi Tara ve onu takması için Tara'nın eline bıraktı. Üzerinde Sawyer'ın hastaneye getirdiği basketbol şortu vardı, yani kolayca aşağı indirebilirdi. Ford, kalçalarının tek bir hareketiyle Tara'nın içine girdi, Tara'yı uçuruyordu. Kulağına bir şeyler mırıldandı, ılık ve seksi bir şeyler, ama Tara ne onun söylediğini, kendi kalbinin gürültüsünden duyamıyordu.

"Bacağına dikkat et," diyebildi sadece.

"Endişelenmen gereken bacağım değil."

Oh bu adam. Haklıydı. Tara'nın ruhu yaprak gibi titreyerek patlamaya hazırlanırken, Ford'un ismini haykırdığını fark etti. Ve şimdi aklındaki son şey, Ford'un kırık bacağıydı.

BÖLÜM 27

"Sen tüm cevapları bilirken, birinin çıkıp sana sorması oldukça sinir bozucudur."

TARA DANIELS

Tara'ya dokunmak Ford'un beyin devrelerini yakıyor ve bacağının acısını yok ediyordu. Tam o an beyninde tek bir duyguya yer vardı ve Tara'ya duyduğu açlık öne geçmişti.

Bu Ford için işe yaramıştı. Tara için de. Tara'nın şimdi onunla burada olduğu için ne kadar şanslı bir adam olduğunu sorguluyordu. Ama hayatında sorgulamaya yer olmadığı için, yaşananları olduğu gibi kabul etti sadece. Bir kez daha Tara'nın kalbinin ona doğru yolculuk etmesini kabul etti.

Bu sefer her şey güzel olacaktı. Bunu biliyordu.

İkisi de hâlâ düzensizce nefes alıyorlardı, terlemişlerdi ve titriyorlardı. Ford, elini Tara'nın sırtına yerleştirip okşamaya başladı ve Tara mırıldandı. Şortunun cebinde titreyen telefonunu fark etti Ford, ama elleri, ılık ve harika bir kadınla doluydu, çalan telefonu umursamadı bile.

"İyi misin?" dedi Tara.

"Seninle sevişirken o kadar iyiyim ki kendime inanamıyorum."

"Ben bacağından bahsetmiştim." Ford'un kollarını üzerinden attı. "Ama yine de bunları duymak güzel."

"Neyi duymak?"

"Harika seksin seni uçurmasını," dedi giysileri için etrafa bakınırken. "Ya da ilaçların."

"Hayır, beni uçuranın sen olduğundan eminim," dedi Ford kabaca. "Bu çıplak ve harika kadınla fikir ayrılığına düşmekten nefret ediyor olsam da, beni uçuran seksten daha fazlası."

Biri kapıyı çaldı. Tara elbisesini göğüslerine örttü ve korkuyla pencereye baktı. "Sawyer," dedi, külodunu giymek için eğildi, Ford'a harika bir manzara sundu.

"Peki," dedi Ford tekrar sertleşerek. "O zaman sanırım doğru soru -seksten ne kadar fazlası?"

Tara, elbisesinin düğmelerini iliklerken durdu. "Ne?"

"Eğer bana sorarsan, seksten çok daha fazlası olduğunu söylerdim."

Tara ona uzun uzun baktı. "Değişik bir tanımlama."

"Belki sen de kendi kelimelerinle tanımlamak istersin?"

"Şimdi mi? Sawyer kapıdayken?"

"Evet, güzel olurdu," dedi Ford. Rahatlayarak şortunu yukarı çekti, belli ki ikinci raund için doğru zaman değildi. Pislik Sawyer.

"Bunun için geniş bir zamana ihtiyacım olacak," dedi Tara.

"Gerçekten mi? Sadece yaşadıklarımızın öylesine bir kaçamaktan fazla olduğunu söyleyemez misin yani?"

Tara ayaklarını topuklu ayakkabılarına yerleştirdi. "Düşerken kafanı mı çarptın?"

Ford, Tara'yı koltuk değneğiyle yakaladı ve onu yanına çekti, Sawyer'ın kapıyı çalması umrunda bile değildi. "Arkanı dönüp gitmene izin vermemi beklemekten vazgeç."

Tara şüpheyle onu izledi. "Peki ne yapmalıyım?"

Doğru soru, diye düşündü Ford. "Birbirimize her şeyimizi

vermemize ne dersin; ve yapamadıklarımız için birbirimizi suçlamaktan vazgeçmeye?"

"Bu daha öne işe yaramamıştı."

"Çünkü arkana bakmadan çekip gitmiştin," dedi Ford.

"Bir sorunum vardı çünkü, eğer hatırlarsan. Hamileydim."

"Bir sorunumuz vardı," dedi Ford.

Sawyer tekrar kapıyı çaldı, bu sefer daha kabaydı. "Boşver onu," dedi Ford.

"Artık kaçmıyorum," dedi Tara. "Kalıyorum ve savaşıyorum."

"Peki. Güzel. Çünkü-"

Ön kapı açıldı ve Sawyer orada öfkeyle duruyordu. "Peki. Hayattaysan," dedi Ford'a, "boktan telefonunu ve boktan kapını aç." İkisini burun buruna kanepenin üzerinde bulmuştu, Ford yarı çıplaktı ve Tara dağılmış görünüyordu. "Özel bir an olmalı?"

"Hayır," dedi Tara.

"Evet," dedi Ford. Yerinden kalkmaması için Tara'yı sıkıca tutuyordu çünkü Tara'nın peşinden gitmek zorunda kalırsa bu zor ve utanç verici olacaktı.

Sawyer tek kelime söylemeden mutfağa gitti ve içeriden bulaşık sesleri gelmeye başladı. Ford'a yiyecek hazırladığından şüphe yoktu.

Ford, Tara'ya baktı. "O zaman kal ve savaş," dedi. "İkimiz için."

Tara ona öfke ama bir yandan da umut taşıyan gözlerle baktı. "Yapamadıkların için seni suçlamadan her şeyimi sana verirken mi?" diye sordu usulca.

"Evet." Ford, Tara'nın yüzündeki ifadeden hoşlandı, ifadesi onun teslim olduğunu söylüyordu.

"Ben olanları analiz etmeye alışığım," diye uyardı Ford'u. "Takıntı bu. Fazla düşünmek."

"Hayır," dedi Ford kararlı bir ifadeyle. "Bu sen değilsin."

"Ben ciddiyim."

Gülümsedi Ford. "Evet, biliyorum. Bak, sana analiz edeceğin ve kafana takacağın birçok malzeme vereceğimden emin olabilirsin. Haydi şimdi neticeye gelelim. Analiz edilmeye ve takılmaya ihtiyaç duyduğum bir yerlerim var."

"Sawyer mutfakta!" diye kızdı Tara.

"Bizi duymaz." Ford esnedi, göz kapaklarının ani yorgunluğuna karşı savaşmaya çalışıyordu. "Ya da duymuyormuş gibi yapar, en azından."

"İlaçlar uykunu getiriyor," dedi Tara kendinden emin bir sesle.

"Hayır getirmiyor." Evet, getiriyorlardı. Ama umrunda değildi. Onu tekrar istiyordu. Ve sonra tekrar.

"Ford, Mia'yla hastanede konuşurken sizi dinledim."

"Biliyorum. Perdenin altından topuklu ayakkabıların görünüyordu. Bu yüzden Jax'e yaptığım numarayı öğrendiğini de biliyorum."

"Benim için kötü olduğunu düşündüğünü de. Ya da seninle bu kasabada yaşamak zorunda kalmaktansa daha iyilerini hak ettiğimi düşündüğünü de." Tara'nın sesi titriyordu. "Ben asla böyle hissetmedim Ford. Asla." Kafasını salladı. "Sen benim için çok önemliydin. Sen benim en yakın arkadaşımdın. Ama ben senin dostun olmayı beceremedim. Kendimi sana nasıl vereceğimi bilemedim. Bunu uzun süre öğrenemedim. Logan ile evlendiğimde bile hâlâ bilmiyordum ama sonra üzerine gittim ve gereğinden fazla verdim. Doğru olanı daha yeni öğreniyorum."

Ford etkilenmişti. "Biliyorum," dedi nazikçe. "Ve artık daha mutlu görünüyorsun."

"Evet, bu senin sayende."

"Benim mi?"

Tara gülümsedi. "Senin." Onu öptü sonra ayağa kalktı, saçlarını topladı. "Gitmem gerekiyor. Oteldeki misafirlerimiz akşam yemeği pikniği için benden bir sepet bekliyorlar." Ford'a döndü, Tara gündelik haline geri dönmüştü -sakin, etkileyici ve güzel.

"Ford?"

"Hmm?" dedi, ya da dediğini sandı. Tara'nın ona yaklaştığını ve gülümsediğini hissetti. "Güzel kokuyorsun."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Ford duygu sağanağına tutulmuştu sanki ve bunu özümsemek için gözlerini kapadı. Tara'nın kendi evindeymiş gibi etrafta gezindiğini duyuyordu. Bunu seviyordu. Çok. Onu izlemeyi seviyordu. Sonra onu izlemediğini fark etti. Göz kapaklarının içini görüyordu.

Hah. Gözlerini açmak için kendini zorladığındaysa, yalnızdı. "Tara?"

"Pek benzemiyorum. Ama istersen güneyli aksanı yapabilir, öfkeli bir patron gibi davranabilirim."

Sawyer.

Ford etrafa baktı. Hâlâ kanepede yatıyordu. Sawyer koltuğa yaslanmış cips yiyor, televizyon izliyordu, uzattığı ayaklarındaki botları Ford'un suratına bakıyordu.

Ford onları itti. "Ne oldu?"

"Kendinden geçtin," dedi Sawyer.

"Tara nerede?"

"Gitti." Sawyer kafasını eğdi. "Beyin devrelerinin hepsini yaktın galiba."

Umursamadı. Tara gitmişti ve Ford duymak istediği şeyi söyleyip söylemediğinden emin değildi -uzun zamandır bunu duymak istiyordu- belki de sadece rüya görmüştü. "Şey dedi mi...?"

"Ne dedi mi?"

Seni seviyorum... "Boş ver. Unut gitsin."

"Hoşça kal deyip öptü ve seni okşadı. Hatırlamıyor musun?"

"Hayır."

Sawyer omuz silkti ve cips poşetinde kalan kırıntıları ağzına doldurdu. "Senin hatan. Bir kadın beni öyle okşasa mutlaka hatırlardım."

Tara otele geri dönmüştü. Tüm günü dışarıda geçirmiş gibi hissetse de, mutfak penceresinden bakıp Ford'u ağaçtan düşmüş halde yerde gördüğünden bu zamana sadece dört saat geçmişti.

Onu o halde gördüğündeki gibi kalbinin ayak parmaklarında attığını bir daha asla hissetmek istemiyordu. Ona doğru koşmak sanki yıllar almıştı ve kırık bacağını, çektiği acıyı görmek Tara'yı neredeyse öldürecekti.

Ford'u biraz önce rahatlamış ve acısı dinmiş halde bırakıp gelişini düşündü. Otele girince Chloe'yi buldu, misafirlere bakım kremlerini tanıtıyordu. Bir an için, Tara kapı ağzında durup küçük kız kardeşinin çalışmasını izledi, çok tatlıydı ve oldukça profesyonel görünüyordu. Chloe, Tara'nın asla becceremeyeceği şekilde insanları gülümsetiyordu. İşini yapmaya devam ederken, kafasını kaldırdı ve Tara'yı gördü.

"Şimdi arkanıza yaslanın ve rahatlayın," dedi Chloe misafirlere, ve parmak ucunda Tara'ya doğru ilerledi, onu koridora doğru iteledi.

"Hey," dedi Tara. "Burası çok güzel kokuyor."

"Bu, ballı yulaf ezmesi maskesi. Isıttığın zaman mükemmel kokuyor. Panik yapma; otelin spa lisansı olmadığını biliyorum ama bunun için müşterilerden para almıyorum; ücretsiz bir hizmet bu. Ücret istemeden önce Maddie'nin lisans için başvuru yaptığından emin olacağım."

"Bununla ilgili bir şey söylemeyecektim."

"Peki, ne söyleyecektin? Söyle. Yoksa sana biraz zaman mı ayırmalıyım? Evet, senin kremini çaldım, ama yerine bu sabah yenisini koydum. Kendi hazırladığım bakım kremlerini yumuşatmak için ona ihtiyacım vardı."

"Sorun değil," dedi Tara.

Ama Chloe devam etti. "Ve evet, elmalı payın son dilimin ben yedim. Ama..." Poker suratını kullandı. "Sen seks yapıyorsun, hem de harika seks, yani adil olmak gerekirse, senin elmalı paya ihtiyacın yok, öyle değil mi? Hem zaten onların yerine koymak için brownie yaptım. Akşam pikniği için onları da koyabilirsin."

Tara hızlı konu değişikliklerinden sersemlemişti, Chloe'nin hoş geldin sürprizlerinden bahsetmeye gerek yoktu. "Browniyi sen mi yaptın?"

"Peki, hayır. Mia yaptı. Bu kız kesinlikle Ford'un mutfaktaki yeteneğini miras almış." Chloe bir süre durdu, Tara'nın öfkelendikten sonra sakinleşerek gülmesine yetecek bir süreydi bu. "Ve tabii ki senden. Her neyse, misafirimiz olan adamın sebzelere karşı alerjisi varmış biliyor musun? Bu yüzden Mia mısır yağı yerine elma sosu kullandı. Ve brownieler mükemmel oldu. Eğer kendi gözlerimle görmeseydim, kesinlikle senin yaptığını sanırdım."

Tara kafasını salladı. Kesinlikle şaşkındı. "Chloe..."

"Evet, evet, bana daha sonra küfret olur mu? Geri dönmeliyim."

"Hayır, tatlım. Anlamıyorsun." Uzandı ve Chloe'nin elini tuttu. "Öfkeli değilim. Dalga mı geçiyorsun? Kendi boş zamanını benim işimi yapmak için kullandın, kıçımı topladın ve üstüne bir de otelde spa günü hazırladın. Sen bir hayat kurtarıcısısın."

Chloe gözlerini kıstı. "Ford'un ilaçlarından mı içtin?"

"Ne? Hayır!"

"Emin misin?"

"Evet! Chloe, ben yaptıklarından mutlu olduğumu söylemeye çalışıyorum. Belki de asla büyümediğini söylerken kabalık ettim. Bunu söylememeliydim."

Chloe kaşlarını kaldırdı. "Evet kıçımı tekmeledin ve bana kötü şeyler söyledin. Ama biraz önce neredeyse -neredeyse, tam olarak değil- benimle ilgili yanıldığını mı söyledin?"

"Dinle. Biliyorum, sana sert davrandım-"

"Yanıldın," dedi Chloe rahatça, "söyle."

Tara iç çekti. "Peki, tamam. Haklısın. Yanıldım."

"Vay, bunu boğulmadan söyleyebildiğine inanamıyorum." Chloe sırıttı. "Bir de sevgi kısmında da işlerin yolunda gittiğini kabul edersen, hepimiz rahatlayacağız."

"Mia'yla ilişkimiz iyiye gidiyor."

"Ben Ford'dan bahsediyorum." Chloe eğildi ve Tara'nın ensesine solurken, "Ford gibi koktuğunu biliyor musun?" dedi.

Chloe sessizce gülerek spa odasına geri döndü. Tara nefesini bıraktı ve akşam pikniği için hazırlık yapmak üzere mutfağa doğru ilerledi. Jambonlu, Fransız peynirli ve fındık ezmeli kanepeler yapmayı planlamıştı. Onlara Tekerlekteki Sevimli Domuzlar ismini verecekti.

Mia geldi ve sessizce fındıkları hazırlamaya başladı. Tara birden gururla doldu ve etkilendi. Gerçekten bir takım gibi çalışıyorlardı. Gülümsedi, sonra Mia'nın yüzüne baktı ve gülümsemesi dondu. "Sen ağlamışsın."

"Hayır." Mia bunu söylerken bile gözleri doluydu. Burnunu çekti ve öfkeyle Tara'nın gözlerine baktı. "Ağlamadım." Ve sonra gözyaşlarına boğuldu.

Ah. Lanet olsun. Kahretsin. Genç kız, gözyaşları arasında anlaması zor bir şeyler söylerken, Tara nazikçe Mia'nın parmaklarının arasındaki bıçağı aldı. Tara'nın yakalayabildiği kelimeler, "aptal kıç", " her şeyin en iyisini bildiğini sanıyor,"

ve "onu öldüreceğim" idi.

Tara bıçağı kendilerinden uzak bir yere bıraktı ve Mia'yı sıkıca sarıp kalbini ve ipek elbisesini riske attı.

Mia kendini onun üzerine bıraktı. "O-o, yaz bitince İspanya'ya gideceğimi ve birbirimizi bir daha görmeyeceğimizi söyledi. Hiçbir zaman."

Ah. Carlos. "Peki, İspanya buradan oldukça uzak ve oraya gitmek pahalı, ama eminim Seattle'a döndüğünde-"

"Hayır, sorun mesafe değil. Beni engelleyeceğini söyledi. Gitmeliymişim ve tüm üniversite tecrübesini yaşamalıymışım. Beklentide olmak gerçekçi değilmiş... şimdi ayrılmak daha kolaymış."

"Sen ona ne dedin..."

"Bunların, duyduğum en saçma şeyler olduğunu söyledim! Tam bir tavuk kıçı olduğunu söyledim. Eğer beni sevseydi, ne kadar uzakta olduğumun bir önemi olmazdı; bunu başarabilirdik."

Oh, Tanrım, bu ikilem. "Belki de seni korumaya çalışıyordur. Belki de hak ettiğin her şeyi yaşamanı istiyordur. Ve bunun için tek yapabileceği şeyin seni itmek olduğunu sanıyordur."

"Bu çok saçma," dedi Mia. "Hayattan istediklerimi kendim alabilirim. İstediklerimi benim için sağlamasına ya da benim kararlarımı onun almasına gerek yok."

Tara, sevgilisinden ayrılan genç kızı göğsüne bastırdı. Tara'nın o yaştayken ne kadar gözyaşı döktüğünü ancak Tanrı bilirdi, ama sonra yine aynı şeyi farklı biçimlerde yaşamıştı.

Carlos'un, Mia'yı korumak istediğini düşündü ve kalbi acıdı. Fedakârlığı için...

Sonra kalbi neredeyse durana kadar gözlerini kapadı. Ford hastane odasındayken, Mia'yla konuşmalarını dinlerken, birlikte olmamalarının sebeplerini açıklarken söyledikleri -Tara içindi.

Onu korumak için.

Ford'un cevabı bir bıçak gibi Tara'nın gırtlağına oturmuştu. Onun fedakâr cevabı. Onu yeterince sevmediğini için gitmesine izin vermekle suçlamıştı Ford'u, ama doğru değildi bu. Gitmesine izin vermişti, çünkü daha iyisini hak ettiğine inanıyordu.

Küçük bir kasabada kalmaya alışık olmadığını, daha fazlasına alıştığını söylemişti Mia'ya. Tanrım. Halbuki Tara'nın Şanslı Liman'dan ayrılmasının sebepleri tamamen kendisiyle ilgiliydi.

Buraya benimle tıkılı kalmaktansa çok daha iyi şeyleri hak ediyordu, demişti Ford.

Carlos da aynı şeyi yapıyordu, istediği şeyden vazgeçiyor ve Mia'nın hak ettiğini düşündüğü hayatı vermek için geri çekiliyordu. Çünkü onun gözlerinde Mia daha fazlasına değiyordu, fakat Carlos kendisinin de daha fazlasına değeceğini fark etmiyordu.

Ford'u düşündü ve canı acıdı. Şimdi ne yapıyordu? Artık on yedi yaşında değillerdi ve istedikleri konusunda kendi kararlarını verebilirdi, hak ettikleri konusunda.

İkisinin de hak ettiği şeyler konusunda.

Birbirimize her şeyimizi vermeye ve yapamadıklarımız için birbirimizi suçlamaktan vazgeçmeye ne dersin? demişti Ford. Tara, onun kendisinden bahsettiğini, Tara'nın onu suçlamamasını istediğini düşünmüştü.

Fakat Ford, Tara'nın yapamadıkları için onu zaten suçlamıyordu.

Tara, Mia'ya yüzünü kurutması için mutfak havlusunu uzatmadan önce biraz bekledi.

"Maskaram akmış mı?" diye sordu Mia, gözlerini Tara'ya dikerek. "Berbat mı görünüyorum?"

Tara mutfak havlusunu elinden aldı ve gözlerini kendi eliyle sildi. "Çok güzelsin."

Biri arka kapıyı tıklattı. Carlos geniş pantolonu, dar tişörtü, parlayan piercingleri ile öylece duruyordu, elinde bir kasa vişne suyu vardı. "Bunları bardan Jax gönderdi. Fazla almışlar, belki kullanmak istersin diye düşünmüş." Mia'ya baktı ve dudaklarını ısırdı. "Sen ağlamışsın."

"Evet," dedi Mia. "Aptal bir çocuk beni bıraktığında böyle oluyor."

Elindeki kasayı tutmaya devam ederek çaresizce etrafa baktı.

Tara, Carlos'u mutfağa doğru iteledi. "Bunları kilere yerleştirir misin?" Mia'ya döndü. "Carlos'un yardıma ihtiyacı var."

Mia şaşırmış görünüyordu. "Ama geçen gün senin cesedini çiğnemeden kilerde yalnız kalmamızı yasaklamıştın."

"Üç dakikanız var," dedi Tara. "Ve daha fazla sürerse bir ceset olacak -sadece benim ki değil. Kabul et ya da vazgeç."

Mia, Carlos'a bakıyordu. "Kabul et," dedi sessizce.

Carlos, Mia'nın önden gitmesini bekledi, sonra Tara'ya baktı.

"İşleri düzeltmenin her zaman bir yolu vardır," dedi Tara sessizce. "Tabii eğer istiyorsan."

Carlos kafa salladı ve Mia'yı takip etti.

Tara boş ve dağınık mutfağa baktı ve ilk kez bu dağınıklığa bakınca bir nebze olsun paniklemediğini ve öfkelenmediğini fark etti. Onun yerine, hissettiği...

Evinde olduğuydu.

Arka kapıdan dışarı bir adım attı ve tuzlu havayı içine çekti. Eğildi ve çiçeklikten bir gonca aldı. Sonra saatine baktı. Üç dakika dolmuştu. Geri dönüp kilerin kapısını çaldı.

Cevap yoktu. Lanet olsun. Gençlere bir santim verirsen, bir mil yol alırlar. Bunu tahmin etmeliydi, kendisi de o yaştayken aynı şeyi yapardı. "Hey," dedi kapıyı daha sert vura-

rak. "Ceset konusunda şaka yapmıyorum."

"Tamam, anne."

Tara kendi etrafında döndü. "Anne" kelimesi boğazını düğümlemişti. Mia ve Carlos oradaydılar, el ele tutuşmuşlardı. "Oh," diye nefes aldı Tara, zar zor konuşabiliyordu. "Bana anne dedin."

"Evet. İyi mi?"

"Çok iyi," diyebildi Tara. "Siz ikiniz anlaşabildiniz mi?"

"Hayır," dedi Mia usulca, Carlos'a baktı.

Carlos da ona bakıyordu, gülümsemiyordu ama gözlerinde bir sıcaklık vardı.

"Yazın geri kalanının tadını çıkarmaya karar verdik," dedi Mia, gözlerini Carlos'unkilerden bir an bile çekmeyerek. "Olduğu gibi yaşayacağız. Ben gideceğim ve geri geldiğimde..." Omuzlarını kaldırdı. "Neler olacağını göreceğiz."

"Çok olgunca bir karar gibi geliyor kulağa," dedi Tara, Carlos'un Mia'ya bakışını izlerken neredeyse kendi olgunluğunu kaybedecekti. Carlos soğukkanlı olmak için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Sakin. Kendine hâkim. Tara, Carlos'un etkileme tekniğinin bu olduğunu anlamıştı.

Ama acı çekiyordu ve Tara'nın kalbi Carlos için ezildi. Mia'yı istediği kadar kendi yaralarını bantlamak da istiyordu. Ama beklemek konusunda anlaşmışlardı, acı dolu zamanların gelmekte olduğunu bile bile. Büyük ihtimalle kendisi için iyi şeylerin olmayacağına inanıyordu. Bu normaldi. Ama Tara'ya göre Mia bu sevgiye fazlasıyla inanıyordu. "Bana yardım etmeye ne dersiniz?" diye sordu onlara.

Malzemeleri doğradılar. Soteledi̇ler, karıştırdılar. Tadına baktılar. Yemek hazır olunca. Tara'nın yüzü kızarmış ve terlemişti, bunu biliyordu çünkü Mia bir kaşığı ayna olarak kullanıp ona kendisini göstermişti.

Mia sırıtıyordu. "Şey gibi görünüyorsun..."

Tara kendine baktı. "Çöplük gibi. Tam bir çöplük."

"Bence çok güzelsin," dedi Mia.

O öğleden sonra, Tara mutfaktaki ilk gerçek başarısını elde etmişti, hem yemeğiyle hem de kızıyla geçirdiği zamanla. Bu başarının sevgiden doğduğunu fark etti.

Eğer sevgiyle pişirirse, her şey doğru oluyordu.

Demek ki eğer sevgiyle yaşarsa... aynı şey miydi? Belki sevgiyle, gerçek bir aşçı, gerçek bir anne, bir kardeş ve bir âşık olabilirdi.

İstediği her şey olabilirdi.

İstediği her şeyi elde edebilirdi.

Tanrım, gerçekten yapabilirdi. Mia'ya baktı. "Birkaç dakika uzaklaşmam gerekiyor. Telefonlara bakabilir misin?"

"Tabii ki. Maddie ve Chloe da buradalar."

Tara anahtarlarını aldı ve dışarı koştu. Ford'un yanına gitmeli ve ona fark ettiği her şeyi anlatmalıydı ama Ford dışarıdaydı, Sawyer'ın arabasından inmeye çalışıyordu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

BÖLÜM 28

"Aşık olana kadar, yaşamamışsın demektir."
TARA DANIELS

Ford topallayarak arabadan inerken, Tara'yı endişe sardı ve koşmaya başladı.

Ford, kafasını tek bir hamlede kararlıca sallayarak Tara'yı durdurdu.

"Evet, endişelenme," dedi Sawyer kafasını pencereden çıkarıp. "Eğer ona yardım etmeye çalışırsan bütün ilaçları kafasına dikecek."

Tara, Ford'u dikkatle inceledi. Rengi sararmıştı, terlemişti ve ayakta hiç de rahat duramıyordu. Kahretsin. "Dışarı çıkmamalısın, bacağının üzerinde durmamalısın."

"Bir dakika."

"Ford, lütfen," dedi Tara. "Bekle, sana yardım edeyim-"

"Aslında," dedi Ford. "Yeterince bekledim. Kolay olan yolu seçmekten ve olanlara müdahale etmemekten vazgeçtim."

Tara'nın kalbini yakalamıştı. "Ne demek oluyor bu?"

"Bu, ellerimin arasından kaçacak şeyin önemli olduğu anlamın geliyor. Sen önemlisin." Zar zor arabaya yaslandı, çenesi

gerilmişti, gözleri kararmıştı. "Ben de seni seviyorum Tara."

Tara nefes almayı bıraktı ve Ford durgunlaştı. "Beni sevdiğini söylemiştin, öyle değil mi? Oh, Tanrım, ilaçlar yüzünden rüya gördüğümü söyleme bana."

Tara güldü. Kafasını iki yana salladı.

Ford ona bakıyordu. "Peki, bu zavallı hasta adama -rüya gördüm ya da görmedim bilmiyorum, bunu söyledin mi?"

Boğazındaki duygu düğümünü zar zor yutkundu ve uyuduğunu sanırken söylediği kelimeleri bir fısıltıyla itiraf etti. "Evet söyledim."

"Güzel. Çünkü ben de seni seviyorum. Hep sevdim. Hep seveceğim." Değneklerinden biri yere düştü. Onu almak için eğilirken durdu. Rengi sarıdan yeşile dönmüştü.

"Ford." Tara iki saniye içinde koluna girmişti, diğer koluna da Sawyer.

"Hayır," dedi Ford ikisine de karşı koyarak. "Bana sadece lanet olası bir dakika verin. Sanırım... siktir. Galiba bayılıyorum."

"Bu kadar yeter," dedi Tara ve Sawyer'a baktı. "İçeri götürelim. Şimdi."

"Patronluk taslamanı seviyorum," diye mırıldandı Ford. "Özellikle yatakta. Yakın zamanda tekrar yatağa girebilir miyiz?"

"Sana patronluk taslarken sözümü dinlemiyorsun ki," dedi Tara onu sıkıca tutarken.

Sawyer acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Hey, ben de buradayım." Kapıdan içeri taşımaya yeltenince Ford ayaklarının üzerine bastı.

Daha doğrusu ayağının üzerine.

"Yapma," diye bağırdı Ford. "Şimdi değil, Sawyer-"

"Sanırım bir dakikaya ihtiyacın var."

"Evet."

"Ford, canın acıyor," dedi Tara ve Sawyer uzaklaşırken iç çekti.

"Ağrı kesicilerimin etkisi geçti," dedi Ford.

"Biliyorum, bu yüzden-"

"Bunu yapmak zorundayım Tara. Bunu yapmak için geldim."

"Bana bir şey söylemek istiyorsun," dedi Tara.

"Evet. Aslında, sana bir şey sormaya çalışıyorum. Son sefer sorduğumda, beni ciddiye almadın çünkü bir uçurtma gibi yükseklerdeydim. Ama şimdi yerdeyim, Tara." Gözlerinden acı akıyordu, ama aynı zamanda sıcaklık ve aşk da...

"Bunu biliyorum çünkü saati kontrol ettim," dedi. "Bekledim."

Tara bir kelime bile söyleyemeden kız kardeşleri, Mia ve Carlos geldiler. Piknik sepetiyle birlikte iki misafirleri de, hepsi ön verandaya çıkmışlardı.

Ford, onlara baktı ve sessiz bir küfür salladı.

"Oh, hayır," dedi Tara, Ford'un tişörtünü sıkıca tutarken misafirleri görmezden geldi. "Beklemek yok demiştin. Hadi sor, lanet olsun."

Tara'nın kendi mantığını izlemesine şaşırmıştı. "Şimdi mi?"

"Şimdi."

"Sana yalnızken evlenme teklif ettiğimde aklımın yerinde olmadığını düşündün ve cevap vermedin. Ve şimdi bir sürü insan bize bakarken sormamı istiyorsun..." Verandada duran onca insana bakmak için döndü.

Herkes el salladı.

Kafasını sallayarak onlara cevap verdi. "Oradaki insanların bazılarını tanımıyorum bile ama tanıdıklarım muhtemelen hayatım boyunca benimle dalga geçecekler. Ve Tanrım, Chloe bizi videoya mı çekiyor?"

Chloe telefonunu çıkarmış onları kaydediyordu. "Facebo-

ok için," diye bağırdı.

Tara onlara sırtını döndü. "Hadi yap şunu!"

Ford ona baktı. "Sen gerçekten evrendeki en inatçı kadınsın."

"Evet, evet. Bunun için çabalıyorum. Hadi sor!"

"İnsanlara emretmeyi çok seviyorsun, bunu biliyorsun öyle değil mi?"

"Evet ama adil olmak gerekirse bunu iyi beceriyorum, Ford-"

"Ve sabırsız," diye araya girdi. "Seni neden sevdiğimi anlatmaya çalışırken bile lafımı kesiyorsun."

Tara gözlerini kırpıştırdı. "Yani... benim inatçı, emreden ve engelleyen halimi sevdiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, aksi ve dik kafalı olduğunu söylüyorum, ama evet. Güneyli fıstıklar gibi öfkelenmeni ve yemek pişirirken kendi kendine konuşmanı seviyorum. Ve kendini sakin, kendine hâkim biri gibi görmeni seviyorum, hâlbuki her şey gözlerinden okunuyor ve aslında hiç de sakin ve kendine hâkim biri değilsin."

Tara'nın nefesi kesildi.

"Evet," dedi usulca. "Ve tüm sırları biliyorum. Onları da seviyorum." Ford, dudaklarını Tara'nın alnına bastırdı. "Seni seviyorum Tara, sen de beni sev, benimle evlen."

Tara alnını Ford'un dudaklarından ayırmadı. "Evet," dedi ve verandadaki kalabalıktan çığlıklar yükseldi.

"Ben yaptım," dedi Mia, Maddie ve Chloe'ye gururla onları göstererek, "Onları ben birleştirdim."

Ford, Mia'ya gülümsedi ve tekrar Tara'ya döndü. "Yüzük de aldım," dedi. "Bana bahçe sosyetesi kadınlarını ağırlarken buzlu çay verdiğin gün almıştım." Omuzlarını kaldırdı. "Sadece hayal kurarak almıştım o yüzüğü ve teknede saklıyorum," dedi ve kaşlarını kaldırdı.

Tara güldü. "Beni oraya atmaya mı çalışıyorsun?"

"Evet, başaracak mıyım?"

Tara bir an düşündü. "Zor olacak."

Ford sesini sadece Tara'nın duyabileceği şekilde alçalttı. "Sana söz veriyorum güzel olacak."

"Kolay lokma olmadığımı söylemek istemiştim."

"Değilsin biliyorum," dedi Ford ve Tara ona sarılırken gözlerini kapadı, dudakları tenine değiyordu. "Ama tadın çok güzel."

Tara iç çekerek kafasını çevirdi, Ford'un göğsüne yaslandı. Ford onu kollarıyla sardı ve öylece durdu, doğrusu yükün çoğunu Tara taşıyordu. "Ne zaman bayılacaksın?"

"Belki on saniye sonra."

"Sawyer!" diye bağırdı Tara, gözlerini yeni nişanlısından bir an ayırmayarak.

"Bu sefer sonsuza kadar," dedi Ford, Sawyer onlara doğru yaklaşırken.

Tara büyük bir mutlulukla iç çekti. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, öyle değil mi?"

"Tahmin etmeyi bıraktım," dedi Ford. "Söylesene."

"Sen benimsin," dedi Tara. "Ve ben de senin. Artık geri dönmek yok. Bu sefer doğru olanı yapacağız."

Ford'un gülümsemesi usul, sıcak ve tam da Tara'ya göreydi. "Nihayet."